

ELEN GULD VAJT

RANI SPISI

Naslov dela:
Rani spisi

Autor:
Elen Guld Vajt

Naslov originala:
Early Writings

By Ellen Gould White
Originally published in 1882.

Prevod prvog dela knjige i Dodatka:
Milan Šušljić

Korekcije i prevod „Velike borbe“ iz 1858:
Pavle Simović

Izdavač:
Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Štampa:
„Donat Graf“ – Beograd

Napomena:
Ova knjiga štampana je u nekomercijalne svrhe.

SADRŽAJ

Predgovor	6
ISKUSTVA I VIĐENJA	7
Moje prvo viđenje	10
Biblijski citati pomenuti na prethodnoj stranici	19
Kasnija viđenja	27
Zapečaćenje	31
Božja ljubav prema njegovom narodu	33
„I sile će se nebeske pokrenuti“	35
Otvorena i zatvorena vrata	36
Kušanje naše vere	40
Malom stadu	42
Sedam poslednjih zala i sud	46
Svršetak 2300 dana	48
Dužnost u pogledu vremena nevolje	50
„Tajanstveno kucanje“	52
Vesnici jevanđelja	54
Žig zverin	57
Slepi vođe slepima	60
Pripremanje za posledak	62
Molitva i vera	64
Vreme sabiranja	66
Snovi E.G. Vajt	70
San Vilijama Milera	73
DODATAK	76
Objašnjenja	76
Jevanđeoski red	87
Teškoće u zajednici	94
Nada zajednice	96
Priprema za Hristov dolazak	100

Vernost u društvenim sastancima	103
Neiskusnima	107
Samoodricanje	110
Nepoštovanje	110
Lažni pastiri	111
Božji dar čoveku	113
DUHOVNI DAROVI (Knjiga 1)	116
Uvod	117
Pad Sotone	128
Pad čoveka	130
Plan spasenja	132
Prvi Hristov dolazak	135
Hristova služba	140
Preobraženje	144
Izdaja Hrista	147
Suđenje Hristu	150
Hristovo raspeće	155
Uskrsenje Hristovo	161
Vaznesenje Hristovo	169
Hristovi učenici	170
Stefanova smrt	175
Saulovo obraćenje	177
Jevreji odlučuju da ubiju Pavla	179
Pavlova poseta Jerusalimu	182
Veliko otpadništvo	185
Misterija bezakonja	189
Smrt, a ne večni život u bedi	192
Reformacija	197
Crkva i svet ujedinjeni	200
Vilijam Miler	203
Prva anđeoska poruka	206

Druga anđeoska poruka	211
Ilustracija Adventnog pokreta	213
Još jedna ilustracija	218
Svetinja	222
Treća anđeoska poruka	226
Čvrsto stanovište	230
Spiritualizam	233
Pohlepa	237
Rešetanje	240
Gresi Vavilona	244
Glasni poklič	247
Treća poruka se završava	249
Vreme Jakovljeve muke	252
Izbavljenje svetih	255
Nagrada svetih	257
Zemlja opustošena	259
Drugo uskrsenje	261
Druga smrt	263

Predgovor prvom izdanju „Iskustava i viđenja“

Potpuno smo svesni da su mnoge iskrene duše koje čeznu za istinom i biblijskom svetošću opterećene predrasudama u odnosu na viđenja, i to iz dva osnovna razloga. Pre svega, fanatizam se u manjoj ili većoj meri javljao skoro svuda, praćen lažnim viđenjima i čudima. Ovo je mnoge od iskrenih navelo da sumnjaju u svako viđenje. S druge strane, mesmerizam (tzv. životinjski magnetizam, neka vrsta hipnoze) i ono što se obično nazivalo „tajanstvenim kucanjem“ bili su potpuno sračunati na to da obmanu i izazovu nepoverenje u dar proroštva i ispoljavanje Duha Božjeg.

Ali Bog se ne menja. Delo koje je On preko Mojsija učinio pred faraonom bilo je savršeno bez obzira na to što je Janesu i Jambresu (2. Tim. 3:8) bilo dopušteno da sotoninom silom vrše čuda koja su ličila na ono što je Mojsije učinio. Ovakva oponašanja javljala su se i u danima apostola, međutim, kod Hristovih sledbenika zapažali su se darovi Duha. I Božji cilj nije da Njegov narod u ovom veku prepunom zabluda ostane bez darova i ispoljavanja sile Njegovog Duha.

Svrha oponašanja je imitiranje nečega što stvarno postoji. Prema tome, ispoljavanje sile lažnog duha danas, predstavlja nepobitan dokaz da se i Bog javlja svojoj deci ispoljavanjem sile Svetog Duha i da će On uskoro veličanstveno ispuniti svoju Reč.

„A posle toga izliću svoj Duh na svako telo, i prorokovaće vaši sinovi i vaše kćeri. Vaši starci sanjaće snove, a vaši mladići imaće vizije.“ (Dela 2:17). Videti: Joel 2:28.

Što se mesmerizma tiče, uvek smo ga smatrali opasnim tako da ništa zajedničkog nismo imali s tim. Nikada nismo videli osobu pod dejstvom hipnoze niti iz iskustva bilo šta znamo o toj veštini.

Ovo malo delo objavljujemo u nadi da će ono okrepiti i utešiti svaku vernu dušu.

Džejms Vajt

Saratoga Springs, Njujork, avgust 1851.

Iskustva i viđenja

Na zahtev dragih prijatelja pristala sam da ukratko opišem svoja iskustva i viđenja, u nadi da će to ohrabriti i osnažiti smernu, punu pouzdanja Božju decu.

Obratila sam se kad mi je bilo jedanaest godina, a u dvanaestoj sam se krstila i prišla metodističkoj crkvi.¹ U svojoj trinaestoj godini čula sam izlaganje Viliijama Milera koji je u Portlandu, država Mejn, držao svoj drugi niz predavanja. Tada sam osetila da nisam ni sveta, ni spremna da vidim Isusa. I kad je članovima crkve i grešnicima bio upućen poziv da se mole, iskoristila sam prvu zgodnu priliku, znajući da se za mene mora učiniti jedno veliko delo kako bih se pripremila za nebo. Duša mi je bila žedna potpunog, besplatnog dara spasenja, a nisam znala kako da ga zadobijem.

Tokom 1842. godine redovno sam posećivala sastanke u Portlandu, Mejn, slušala propovedi o drugom Hristovom dolasku i čvrsto verovala da Gospod uskoro dolazi. Bila sam gladna i žedna potpunog izbavljenja, čeznula za potpunim povinovanjem Božjoj volji. Borila sam se i danju i noću kako bih dobila ovo neprocenjivo blago, blago koje se ne može kupiti ni za sva bogatstva ovog sveta. Dok sam se pognuta pred Gospodom molila za ovaj blagoslov, predočena mi je dužnost da odem na molitveni sastanak i da se javno molim. Nikada se ranije nisam glasno molila na skupu; ustezala sam se iz straha da se ne bih zbunila ako pokušam. I kad god bih se obratila Gospodu u tajnoj molitvi, ova neispunjena dužnost izlazila mi je pred oči – sve dok najzad nisam prestala da se molim, i zapala u stanje

¹ G-đa Vajt je rođena u Goramu, Mejn (SAD), 26. novembra 1827.

potištenosti a najposle i u duboko očajanje.

U ovakvom stanju duha ostala sam tri sedmice, bez ijednog zračka svetlosti koji bi probio guste oblake tame koja me je obavijala. A onda sam usnila dva sna koji su mi pružili nešto malo svetlosti i nade. Posle toga otvorila sam srce svojoj pobožnoj majci. Ona mi je kazala da neću biti izgubljena i posavetovala me da posetim brata Štokmana koji je propovedao adventistima u Portlandu. Imala sam u njega veliko poverenje jer je on bio posvećen, pun ljubavi Hristov sluga. Njegove reči su snažno delovale i povratile mi nadu. Vratila sam se kući, ponovo izašla pred Gospoda sa obećanjem da ću učiniti i podneti sve samo da zadobijem Isusovu naklonost. Ista dužnost se opet ukazala preda mnom. Te večeri sam prisustvovala jednom molitvenom času, i kad su ostali klekli da se mole, i ja sam, sva uzdrhtala, preklonila svoja kolena zajedno sa njima; posle dve ili tri molitve i ja otvorih usta a da toga skoro uopšte nisam bila svesna, i Božja obećanja mi se učiniše kao mnogi dragoceni biseri koje ću primiti samo ako ih zatražim. Dok sam se molila, nestalo je i tereta i mučnog osećanja u duši koji su me tako dugo pritiskali, a Božji blagoslov se spuštao na mene kao blaga rosa. Odala sam slavu i hvalu Bogu za ovo što sam osetila, ali čeznula sam za još nečim višim. Nisam mogla da budem zadovoljna sve dok me nije ispunila punoća Božja. Neizreciva ljubav prema Isusu ispunjavala je moju dušu. Talas za talasom slave silazio je na mene sve dok mi se telo nije skoro sasvim ukočilo. Za mene je bilo iščezlo sve osim Isusa i Njegove slave, i ja nisam bila svesna ničeg što se oko mene zbivalo.

U ovakvom telesnom i duševnom stanju ostala sam dosta dugo i kad sam najzad postala svesna onoga što se nalazilo oko mene, sve mi se činilo izmenjeno. Sve je izgledalo novo i veličanstveno, sve kao da se smešilo i hvalilo Boga. Bila sam tada

voljna da svuda i na svakom mestu govorim o Isusu. Punih šest meseci nijedan se taman oblak nije spustio nad mojim dušom. Moja duša se svakodnevno obilno napajala uvek novim saznanjem o spasenju. Misleći da će se svi oni koji vole Isusa radovati Njegovom dolasku, otišla sam na redovni sastanak i ispričala im šta je sve Isus učinio za mene i kakvo potpuno blaženstvo osećam zahvaljujući veri u Gospodnji dolazak. Propovednik koji je vodio čas prekinuo me je rečima: „To se desilo samo zahvaljujući metodizmu“; međutim, ja to nikako nisam mogla pripisati metodizmu budući da su Hristos i nada u Njegov skoriji dolazak izdejstvovali moje oslobođenje.

Veći deo porodice moga oca bio je ubeđen u blizinu drugog Hristovog dolaska, i pošto smo svedočili i iznosili ovu slavnu nauku, sedmero nas bilo je odjednom isključeno iz metodističke crkve. U to vreme su nam reči proroka bile osobito dragocene: „Vaša braća koja vas mrze, koja vas odbacuju zbog mog imena, govore: ‘Neka se proslavi Gospod!’ On će se i pojaviti, i vi ćete se radovati, a oni će se postideti.“ (Isa. 66:5).

Otada pa sve do decembra 1844. moje radosti, iskušenja i razočaranja bili su slični iskustvima mojih dragih prijatelja adventista. U to vreme sam posetila jednu našu sestru koja je takođe verovala u drugi Hristov dolazak; izjutra smo se okupile oko porodičnog oltara i klekle da se pomolimo. Nije to bio neki uzbudljiv i izuzetan događaj: bilo nas je samo pet prisutnih, sve same žene. Dok sam se molila, na mene se spustila sila Božja, kakvu nikada ranije nisam osetila. Bila sam sva obuzeta viđenjem Božje slave; činilo mi se da se sve više i više uzdižem od zemlje i tada mi je bilo pokazano nešto u pogledu putovanja adventista u Sveti Grad, o čemu će biti govora u sledećem poglavlju.

Moje prvo viđenje

Pošto mi je Bog pokazao putovanje adventnog naroda u Sveti Grad kao i bogatu nagradu predviđenu za one koji očekuju Gospodnji povratak sa svadbe, smatram svojom dužnošću da vam ukratko opišem ono što mi je Gospod otkrio. Božji sveti moraju da prođu kroz mnoga iskušenja. Ali „naša trenutna i laka nevolja donosi nam veliku buduću slavu, jer mi ne gledamo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi. Naime, ono što se vidi je privremeno, a ono što se ne vidi je trajno.“ (2. Kor. 4:17-18). Nastojim da donesem jedan dobar izveštaj i nekoliko grozdova iz nebeskog Hanana, zbog čega mnogi hoće da me kamegnuju kao što je zbor sinova Izraelovih hteo da kamenuje Kaleva i Jošuu zbog njihovog izveštaja (4. Mojs. 14:10). Ali ja vam kažem, draga braćo i sestre u Gospodu, to je veoma dobra zemlja i mi je možemo naslediti. Dok sam se molila pred porodičnim oltarom, sišao je na mene Sveti Duh i učinilo mi se da se sve više i više penjem, daleko iznad ovog tamnog sveta. Pogledah oko sebe ne bih li videla adventiste u ovom svetu, ali ih nisam mogla naći; tada mi neki glas reče: „Pogledaj još jednom i malo više gore.“ Podigoh na to oči i spazih jednu pravu, usku stazu koja se pružala visoko iznad ovog sveta. Tom stazom putuju adventisti u Sveti Grad koji se nalazi tek na kraju njihovog puta. Od samog početka staze njih obasjava blistava svetlost; anđeo kaže da je to ponoćni poklič. Ova svetlost sija celim putem kako se njihove noge ne bi spotakle. I dok svoj pogled upiru u Isusa koji se nalazi upravo ispred njih vodeći ih u Grad, oni su potpuno bezbedni. Međutim, mnogi posustaju i govore kako je grad odveć daleko, kako su oni očekivali da mnogo brže stignu. Tada Isus u želji da ih ohrabri podiže svoju slavnu desnicu iz koje izvire svetlost i obasjava grupu adventista i oni počinju da kliču: „Aliluja.“ Neki

lakomisleno odbacuju svetlost i govore da ih nije Bog dotle doveo. Iza njih stoga nestaje svetlosti i oni ostaju u potpunoj tami; spotiču se izgubivši iz vida putokaz a i Isusa i najzad padaju sa staze dole, u mračni i zli svet. Do nas zatim dopire Božji glas koji zvuči kao hućanje mnogih voda i objavljuje dan i čas Isusovog dolaska. Živi sveti, njih 144.000 na broju, poznaju i razumeju glas, dok nepokajani misle da je to grmljavina i zemljotres. Objavivši taj trenutak, Bog izliva na nas svoj Sveti Duh i naša lica blistaju slavom Božjom, slično licu Mojsijevom kad je silazio sa Sinajske gore.

Svih 144.000 spasenih zapečaćeni su i potpuno sjedinjeni. Na njihovim čelima su ispisane reči: Bog, Novi Jerusalim, i blista jedna zvezda u kojoj se nalazi Isusovo novo ime. Pri pogledu na našu sreću i svetost bezbožnici se gneve i žestoko navaljuju da nas bace u tamnicu, ali mi podižemo ruku u ime Gospodnje i oni bespomoćno padaju na zemlju. Tada oni iz „sinagoge Sotoline“ uviđaju da nas Bog zaista voli, nas koji smo jedan drugome prali noge i braću pozdravljali svetim poljupcem, te prilaze da se poklone pred našim nogama (Otk. 3:9).

Ubrzo naše oči bivaju privučene pojavom jednog malog crnog oblaka veličine otprilike kao pola čovečije ruke, jer svi znamo da je to znak Sina čovečijeg. Svi u svečanoj tišini posmatramo kako se oblak približuje i postaje sve svetliji i veličanstveniji, da bi se konačno pretvorio u veliki beli oblak. Donja strana mu je kao u plamenu; iznad njega se uzdiže duga dok se oko njega nalaze desetine hiljada anđela koji pevaju najdivnije pesme; na oblaku sedi Sin čovečiji. Kosa mu je bela i u uvojcima se spušta do ramena, a na glavi ima mnogo kruna. Noge su mu kao oganj razgoreo, u desnoj ruci ima oštar srp a u levoj srebrnu trubu. Očima koje su kao plamen ognjeni On ispituje svoju decu do dna duše. Pobledele su lica svih okupljenih a onih koje je Bog

odbacio čak i pocrnela. Svaki se glasno pita: „Ko može opstati? Da li mi je haljina besprekorno čista?“ Anđeli prestaju da pevaju i za trenutak vlada grobna tišina dok Isus progovara: „Opstaće samo oni koji imaju čiste ruke i čisto srce; moja vam je blagodat dovoljna.“ Na te se reči naša lica ponovo oblivaju sjajem a radost ispunjava svako srce. Anđeli opet i to još glasnije pevaju dok se oblak sve više približuje.

Zatim odjekuje Isusova srebrna truba, dok se On okružen ognjenim plamenovima spušta na oblaku. On upire pogled na grobove zaspalih svetih, podiže svoje oči i ruke k nebu i uzvikuje: „Probudite se! probudite se! probudite se! vi koji spavate u prahu i ustanite.“ Dolazi do snažnog zemljotresa. Grobovi se otvaraju i mrtvi izlaze iz njih odeveni u besmrtnost. 144.000 kliču: „Aliluja!“ dok prepoznaju svoje prijatelje koje je smrt bila otrgla od njih; u istom trenutku mi bivamo preobraženi i „zajedno sa njima“ uzdižemo se „u susret Gospodu u zraku.“

Svi skupa na oblaku uznosimo se sedam dana do Staklenog mora gde Isus donosi krune i sopstvenom desnicom ih stavlja na glavu svakog od nas. Daje nam takođe i zlatne harfe i palme pobeđe. Tu na staklenom moru 144.000 stoje u savršenom četvorouglu. Pojedini imaju vrlo blistave krune, a drugi ne baš tako sjajne. Neke krune su pune zvezda, dok ih je na drugima manje. Ipak, svi su potpuno zadovoljni svojim krunama. I svi su od glave do pete zaodeveni sjajnim belim ogrtačima. Anđeli su svuda oko nas dok preko Staklenog mora koračamo ka vratima grada. Isus podiže svoju moćnu, slavnu ruku, dotiče se bisernih vrata koja se pokreću na svojim blistavim šarkama i On nam kaže: „Vi ste svoje haljine oprali u mojoj krvi i čvrsto se držali moje istine; uđite unutra!“ I svi ulazimo osećajući da imamo puno pravo na ovaj Grad. Tu zapažamo drvo života i presto Božji. Od prestola teče jedna bistra reka a sa obe strane reke

uzdiže se drvo života. Stablo drveta nalazi se i na jednoj i na drugoj strani reke; oba stabla su od čistog zlata, prozračna. Najpre mi se učini da vidim dva drveta. Ponovo posmatram i vidim da su pri vrhu sjedinjenja. Tako se drvo života uzdiže sa obe strane žive reke. Njegove grane spuštaju se na dohvat naše ruke; plodovi su prekrasni, prelivaju se u zlatnoj i srebrnastoj boji.

Svi dolazimo pod drvo života i sedamo osmatrajući veličanstvenost okoline. Prilaze nam braća Fič i Štokman koji su ranije propovedali Jevanđelje o kraljevstvu i koje je Bog položio u grob da bi ih spasao, i pitaju nas šta smo sve preživeli dok su oni spavali. Mi pokušavamo da se prisetimo najvećih iskušenja, ali ona izgledaju tako sitna i beznačajna u poređenju sa daleko pretežnijom, večnom slavom koja nas okružuje da o njima uopšte nije vredno govoriti, i svi uglas kličemo: „Aliluja, nebo je lako zadobiti!“ Naši prsti se dotiču žica zlatnih harfi i nebeski svod odjekuje od njihovog zvuka.

Sa Isusom na čelu izlazimo iz grada i spuštamo se na zemlju, na jednu visoku planinu koja ne može da drži Gospoda, već se pri dodiru Njegovih nogu raspada i tako nastaje jedna velika ravnica. Zatim podižući svoj pogled gore primećujemo i veliki Grad sa dvanaest temelja i dvanaest vrata, po troja sa svake strane; na svakim vratima stoji po jedan anđeo. Svi uglas kličemo: „Grad, veliki Grad, silazi od Boga s neba,“ i on se spušta upravo tu gde mi stojimo. Odmah počinjemo da razgledamo spoljni izgled Grada. U njemu ima mnogo veličanstvenih kuća od srebra, oslonjenih na četiri stuba ukrašenih biserom, što veoma lepo izgleda. U njih treba da se usele sveti. Svaka kuća ima po jednu zlatnu policu. Zatim videh kako mnogi ulaze u kuće, skidaju svoje blistave krune, stavljaju ih na police a onda odlaze u polja odmah u blizini kuća da rade zemlju; ali ne ovako kako mi ovde moramo da radimo; ne, ne. Jasna svetlost blista iznad

njihove glave i oki neprestano kliču slaveći Boga.

Videla sam i jedno polje puno svakovrsnog cveća i dok sam ga brala uzviknuh: „Ono nikada neće uvenuti.“ Zapazila sam i jedan travnjak sa neobičnom travom veličanstvenog izgleda; trava je sveže zelena sa srebrnasto zlatnim odbleskom i dostojanstveno se povija u slavu Isusa kao Kralja nad kraljevima. Zatim nailazimo na jednu oblast punu životinja svih vrsta: lav, jagnje, leopard i vuk – svi zajedno u savršenom miru i slozi. Prolazimo između njih i oni mirno idu za nama. Potom zalazimo u šumu, ali nimalo nalik na mračne šume kakve ovde imamo; ne: već svetle i veličanstvene; grane drveća povijaju se gore-dole a mi svi kličemo: „Živećemo u pustinji bez straha i spavati u šumama.“ Prolazimo kroz šume putujući prema brdu Cion.

Usput susrećemo jednu grupu koja takođe posmatra krasote ovog mesta. Pada mi u oči crveni obrub na njihovim haljinama, krune su im blistave, a haljine čisto bele. Pozdravljamo ih i ja pitam Isusa ko su oni. To su mučenici koji su za njega položili svoj život, kaže On. S njima je i jedno veliko mnoštvo dece koja isto tako imaju crveni rub na svojim haljinama. Brdo Cion pruža se upravo pred nama, na njemu se uzdiže veličanstveni hram, dok je oko njega još sedam brežuljaka gde rastu ruže i ljiljani. Videla sam kako se mališani penju ili pak na svojim malim krilima uzleću na vrhove brda i beru cveće koje nikada ne vene. Oko hrama raste drveće svake vrste i još više ulepšava predeo: šimšir, bor, jela, maslina, mirta, nar i smokva povijena pod teretom prispelih plodova, što ovo mesto čini još veličanstvenijim. Na samom ulazu u sveti hram, Isus svojim umilnim glasom izjavljuje: „Samo 144.000 mogu da uđu,“ a mi kličemo: „Aliluja!“

Hram se oslanja na sedam stubova prozračnih, od čistog zlata, ukrašenih najlepšim biserom. Krasotu koju sam tamo

videla nisam u stanju da opišem. O, kad bih znala da govorim hananskim jezikom, tek onda bih mogla da donekle prikažem slavu onog boljeg sveta! Videla sam tamo kamene stolice na kojima su zlatnim slovima izgravirana imena svih 144.000. Razgledavši veličanstveni hram izlazimo napolje, tu nas Isus ostavlja i odlazi u grad. Ali, ubrzo ponovo čujemo Njegov umilni glas: „Dođite, narode moj, vi koji ste došli od nevolje velike, tvorili Moju volju i stradali za Mene; hodite na večeru, a ja ću se zapregnuti i služiću vam.“ Mi kličemo: „Aliluja! slava“ i ulazimo u Grad. Tu je sto od čistog srebra, dugačak mnogo kilometara, a ipak se očima može sagledati. Na stolu sam videla plod drveta života, manu, bademe, smokve, nar, grožđe i mnoge druge vrste voća. Zamolih Isusa da mi dozvoli da i ja jedem to voće, ali On reče: „Još ne, jer oni koji okuse ovdašnje plodove ne vraćaju se više dole na zemlju. Ali ako ostaneš verna, uskoro ćeš jesti plod sa drveta života i piti vodu živu.“ I još je dodao: „Moraš se opet vratiti na zemlju i pričati drugima o ovome što sam ti pokazao.“ Zatim me je jedan anđeo lagano spustio u ovaj mračni svet. Ponekad pomišljam da ovde neću moći da izdržim; sve na zemlji izgleda tako sumorno. Osećam se ovde veoma usamljenom, jer sam videla bolju zemlju. O, kad bih imala krila kao golub da odletim i nađem sebi spokoja!

Po završetku viđenja, sve mi je izgledalo izmenjeno; neka tamna koprena obavijala je sve što sam posmatrala. O, kako mi se ovaj svet učinio mračnim; shvativši da se opet nalazim na zemlji gorko sam plakala i čeznula za boljom domovinom. Videla sam jedan bolji svet i ovde sam se osećala kao zarobljenik. Ispričala sam ovo viđenje našoj maloj grupi vernika u Portlandu i svi su bili potpuno uvereni da je ono od Boga. Bio je to izuzetan trenutak. Osećali smo svu ozbiljnost onoga što je večno. Otprilike nedelju dana kasnije Gospod mi je dao još jedno viđenje i

pokazao sva iskušenja kroz koja ću morati da prođem, kao i dužnosti da drugima prenesem ono što mi je On otkrio, zatim veliko protivljenje na koje ću naići i mnoge duševne patnje koje ću morati da podnesem. Međutim, anđeo mi je rekao: „Blagodati Božja ti je dovoljna; On će ti pomoći da se održiš.“

Posle ovog viđenja ostadoh silno uznemirena. Bila sam veoma slabog zdravlja i imala samo sedamnaest godina. Znala sam da su mnogi pali usled samouzvišenja; i bilo mi je potpuno jasno da će me Bog, ako se na bilo koji način ponesem, ostaviti i da ću onda sigurno biti izgubljena. Izašla sam pred Gospoda sa molbom da na nekog drugog prenese ovaj teret. Činilo mi se da neću biti u stanju da ga nosim. Dugo sam ležala ničice ali druge svetlosti nije bilo, izuzev koju sam već primila: „Objavi drugima ono što sam ti otkrio.“

U toku svog sledećeg viđenja usrdno sam zamolila Gospoda da me On, kad već moram da idem i govorim što mi je pokazao, sačuva od samouzvišenja. On mi je onda pokazao da je moja molitva uslišena i da će On, ukoliko dođem u opasnost da se uzvisim, dozvoliti da me snađe neka bolest. Anđeo mi reče: „Ako verno objaviš vesti i izdržiš do kraja, ješćeš plod sa drveta života i piti vodu iz žive reke.“

Uskoro se svuda pročulo da su viđenja posledica mesmerizma, neke vrste hipnoze, pa su čak i mnogi adventisti bili spremni da veruju u takve glasove i da ih i dalje šire. Jedan lekar, čuveni hipnotizer, rekao mi je da su moja viđenja proizvod mesmerizma, da je na mene vrlo lako uticati, da bi on mogao da me hipnotiše i izazove kod mene viziju. Odgovorila sam mu da mi je Gospod u viđenju pokazao da je mesmerizam (životinjski magnetizam, hipnoza) od đavola, iz paklenog bezdana, i da će on zajedno sa onima koji nastave da to upražnjavaju ubrzo tamo dospeti. Zatim sam mu dozvolila da me slobodno hipnotiše samo

ako može. Pokušavao je više od pola sata, pribegavajući različitim postupcima – i najzad odustao. Verom u Boga uspela sam da se oduprem njegovom uticaju, tako da mi ni najmanje nije naškodilo.

Kad bih imala viđenje na sastanku, mnogi su govorili da je to usled preteranog uzbuđenja ili pak da me je neko od prisutnih hipnotisao. Zbog toga sam sama odlazila u šumu gde me osim Boga niko nije mogao videti ni čuti, molila se i Bog mi je ponekad i tamo davao viđenja. Ja bih se onda radovala i govorila im o onome što mi je Bog otkrio kad sam bila sama, i gde nijedan smrtnik nije mogao da na mene utiče. Međutim, neki mi rekoše da ja sama sebe hipnotišem. O, Gospode, pomišljala sam u sebi, zar je dotle došlo da oni koji časno dolaze jedino Bogu kako bi izmolili ispunjenje Njegovih obećanja i zaiskali spasenje, budu okrivljeni za nepošteni čin mesmerizma koji je prokletstvo za dušu? Zar se mi našem nebeskom Ocu punom ljubavi obraćamo za „hleb“ samo zato da bismo dobili „kamen“ ili „zmiju“? Sve mi je ovo ranjavalo duh, a dušu pritiskala teška tuga koja je išla skoro do očaja, dok su me mnogi ubeđivali da Sveti Duh i ne postoji, i da su sva iskustva svetih Božjih ljudi samo posledica hipnoze ili sotonskih varki.

U to vreme u državi Mejn je vladao fanatizam. Pojedini su se potpuno uzdržavali od rada i isključivali sve one koji nisu hteli da prime njihova shvatanja u tom smislu, a i još neke tačke koje su oni isticali kao verske dužnosti. Bog mi je ove zablude otkrio u viđenju i poslao me svojoj zabludeloj deci da im to kažem; ali mnogi od njih su sasvim odbacili vest i osudili me da se prilagođavam svetu. S druge strane, takozvani adventisti su me optuživali da sam fanatik; neki su me pogrešno, a neki čak i vrlo zlobno predstavljali kao vođu fanatizma iako sam ja baš u to vreme nastojala da ga suzbijem. U više navrata, a uvek različito,

određivano je vreme Gospodnjeg dolaska, i to je naturano braći; međutim, Gospod mi je pokazao da se nijedno od ovih predviđanja neće ispuniti jer Hristovom dolasku mora prethoditi vreme velike nevolje, i da će svaki utvrđeni datum koji prođe bez ispunjenja samo oslabiti veru Božjeg naroda. Zbog toga su me osudili da se ponašam kao rđavi sluga koji u svom srcu govori: „Neće moj Gospodar još za dugo doći.“

Sve ovo teško je opterećivalo moj duh i ja sam, sva zbušnjena, padala ponekad u iskušenje da sumnjam i u ono što sam lično doživela. Kad je jednog jutra, u toku porodične molitve, sila Božja počela da se spušta na mene, ophrvla me je misao da je to možda hipnoza i ja sam se odupirala. Međutim, smesta sam zanemela i par trenutaka nisam ničeg oko sebe bila svesna. Tada videh da je greh što sam posumnjala u silu Božju, da sam usled toga izgubila moć govora, kao i da će mi se jezik odrešiti za manje od dvadeset četiri sata. Pred mene je bila stavljena jedna karta na kojoj je zlatnim slovima bilo ispisano pedesetak biblijskih citata. Po završetku viđenja zatražih pomoću znakova jednu tablicu i na njoj sam ispisala da sam onemela, a takođe i šta sam videla, i da želim veliku Bibliju. Uzela sam Bibliju i odmah pronašla sve citate koje sam videla na karti. Nisam bila u stanju da govorim čitav dan. Sledećeg jutra osetila sam da mi dušu ispunjava radost i moj jezik se odreši da bi hvalio i slavio Boga. Posle toga se više nisam usuđivala da sumnjam niti da se i za trenutak opirem Božjoj sili, pa ma šta drugi mislili o meni.

Godine 1846. iz mesta Ferhejvn, u državi Masačusets, pošli smo jedrenjakom. Moja sestra (koja me je obično pratila u to vreme), sestra A. brat G. i ja da posetimo jednu porodicu na Zapadnom ostrvu. Bila je već skoro noć kad smo krenuli. Nismo bili mnogo odmakli od obale, kad se odjednom podiže oluja. Grmelo je i sevalo a kiša je silno pljuštala. Jasno je bilo da ćemo

propasti ako nas sam Gospod ne bude spasao.

Kleknula sam i zavapila Bogu da nas izbavi. I tu, usred uskomešanih besnih talasa, dok nas je voda zapljuskivala prelivajući se preko ivice čamca, ja sam bila uzneta u viđenju; pokazano mi je da bi pre svaka kapljica u okeanu presušila nego što bismo se mi utopili, jer je moje delo tek bilo otpočelo. Posle ovog viđenja nestalo je mojih strahovanja i mi smo zapevali slaveći Boga; naš mali čamac bio je za nas Betel na vodi. Izdavač „Adventnog glasnika“ rekao je jednom prilikom kako je poznato da su moja viđenja „posledica mesmerizma, hipnoze.“ Ali, da li je tamo, u takvom jednom trenutku bilo mogućnosti i prilike za hipnotizerske operacije? Brat G. imao je isuviše posla oko upravljanja jedrenjakom. Pokušao je da spusti lenger ali su ga talasi odvlačili. Naš mali čamac bio je gonjen talasima i vetrom; bivalo je sve mračnije tako da se s jednog kraja čamca nije mogao videti drugi kraj. Napokon smo uspeali da se usidrimo i brat G. počeo da doziva u pomoć. Na ostrvu su se nalazile samo dve kuće; ubrzo se ispostavilo da smo se približili jednoj od njih ali to nije bila ona gde smo želeli da idemo. Cela porodica se već bila povukla na počinak osim jedne devojčice koja je zahvaljujući providenju čula da sa mora dolazi poziv za pomoć. Njen otac nam je brzo priskočio u pomoć i dovezao nas do obale u svom malom čamcu. Preostali deo noći proveli smo hvaleći i slaveći Boga za Njegovu čudesnu dobrotu prema nama.

Biblijski citati pomenuti na prethodnoj stranici

„Evo, onemećeš i nećeš moći da govoriš do dana kada će se ovo dogoditi, jer nisi poverovao mojim rečima koje će se ispuniti u svoje vreme.“ – Luka 1:20.

„Sve što Otac ima moje je. Zato sam rekao da prima od

onoga što je moje i da vam to objavljuje.“ – Jovan 16:15.

„Svi su se ispunili Duhom svetim i počeli da govore raznim jezicima, kako im je Duh davao da govore.“ – Dela 2:4.

„A sada, Gospode, obrati pažnju na njihove pretnje, i daj svojim slugama da i dalje sa svom odvažnošću govore tvoju reč! Pruži ruku i nek se dogode izlečenja, čuda i znakovi kroz ime tvog svetog dečaka Isusa. Kad su se usrdno pomolili, zatrese se mesto na kom su bili okupljeni, i svi su se ispunili svetim Duhom pa su odvažno govorili Božju reč.“ – Dela 4:29-31.

„Ne dajte psima ono što je sveto i ne bacajte svoje bisere pred svinje, da ih ne izgaze nogama pa se okrenu i rastrgnu vas. Molite – i daće vam se; tražite – i naći ćete; kucajte – i otvoriće vam se. Jer, ko god moli, dobija; i ko traži, nalazi; i otvoriće se onom ko kuca. Koji bi od vas svome sinu, kad ga zamoli da mu da hleba, dao kamen? Ili mu, kad ga zamoli da mu da ribu, dao zmiju? Pa ako vi, iako ste zli, znate kako da dajete dobre darove svojoj deci, koliko će više vaš Otac, koji je na nebesima, dati dobre darove onima koji ga zamole. Sve, dakle, što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima, jer to je Zakon i Proroci... Čuvajte se lažnih proroka. Oni k vama dolaze u ovčijem ruhu, a iznutra su grabežljivi vuci.“ – Mat. 7:6-12, 15.

„Jer, pojaviće se lažni hristosi i lažni proroci i činiće velika znamenja i čuda da bi, ako mogu, čak i izabrane obmanuli.“ – Mat. 24:24.

„Dakle, kao što ste prihvatili Hrista Isusa, Gospoda, tako živite u njemu. Budite ukorenjeni u njemu, izgrađujte se u njemu i utvrđujte se u veri, kako ste i poučeni. Obilujte verom i zahvaljivanjem Bogu. Pazite da vas neko ne odmami filozofijom i praznom prevarom, prema ljudskoj tradiciji, na načelima ovog sveta, a ne po Hristu.“ – Kol. 2:6-8.

„Ne odbacujte svoju slobodu, koja donosi veliku nagradu.

Jer vam je potrebna istrajnost, da biste, kad izvršite Božju volju, primili ono što je obećano. Jer još „samo malo,“ i „stići će onaj koji dolazi i neće kasniti. A pravednik će živeti verom, ali ako odstupi, neće biti po volji moje duše. A mi nismo od onih koji se povlače u propast, već od vere na zadobijanje duše.“ – Jev. 10:35-39.

„Jer ko uđe u Božji počinak, i sam počiva od svojih dela, kao i Bog od svojih. Zato dajmo sve od sebe da uđemo u taj počinak, da ne bi neko pao oponašajući takvu neposlušnost. Jer Božja reč je živa i delotvorna, oštrija je od svakog dvoseklog mača i prodire dotle da razdvaja dušu i duh, kosti i njihovu moždinu, i može prosuditi misli i namere srca.“ Jev. 4:10-12.

„Jer sam uveren u ovo: onaj koji je započeo dobro delo u vama, dovršiće ga do dana Isusa Hrista... Samo živite životom dostojnim dobre vesti o Hristu, kako bih – bilo da dođem i vidim vas, bilo da ne dođem – čuo o vama da ste nepokolebljivi u jednom duhu i da se jednodušno zajednički borite za veru dobre vesti i da se ni u čemu ne plašite svojih protivnika. To je dokaz da će oni biti uništeni, a vi spaseni – to je znak od Boga. Jer vama je ukazana čast radi Hrista, ne samo da u njega verujete nego da za njega i trpите.“ – Filip. 1:6, 27-29.

„Jer je Bog koji čini u vama da hoćete i radite kako je njemu ugodno. Sve radite bez gundanja i prepiranja, da budete besprekorni i bezazleni, Božja deca bez mane usred pokvarenog i izopačenog naraštaja u kome kao svetlonoše svetlite u svetu.“ – Filip. 2:13-15.

„Na kraju, braćo moja, jačajte u Gospodu i u njegovoj silnoj moći. Obucite svu Božju ratnu opremu da biste mogli da se oduprete Đavolovim spletkama. Jer se ne borimo protiv krvi i tela, nego protiv vrhovnih poglavara, protiv sila, protiv kosmičkih vladara tame ovog doba, protiv zlih duhovnih sila na

nebesima. Zato uzmite svu Božju ratnu opremu, da biste mogli da se oduprete u zli dan i da opstanete nakon što sve to oživite. Dakle, budite postojani. Opašite bedra istinom, na grudi stavite oklop pravednosti, i obujte noge spremnošću da propovedate dobru vest mira. Iznad svega, uzmite veliki štit vere, kojim ćete moći da ugasite sve goruće strele Zloga. Uzmite i kacigu spasenja i mač Duha, to jest, Božju reč, moleći se u duhu svakom molitvom i usrdnim moljenjem u svakoj prilici. I radi toga bdite sa svom ustrajnošću i usrdnim molbama za sve svete.“ – Efes. 6:10-18.

„A budite ljubazni jedni prema drugima, blagonakloni, postupajući milostivo među sobom, kao što je Bog u Hristu milostiv vama.“ – Efes. 4:32.

„Sada, kada ste poslušnošću istini kroz Duha očistili svoje duše u bratskoj nelicemernoj ljubavi, volite jedan drugog žarko odanog srea!“ – 1. Pet. 1:22.

„Uput novi vam dajem: Volite jedan drugoga. Kao što sam ja voleo vas, tako i vi volite jedan drugoga. Po tome će svi znati da ste moji učenici, ako budete voleli jedan drugoga.“ – Jovan. 13:34-35.

„Sami sebe ispitajte jeste li u veri, sami sebe proverite. Ili ne poznajete sebe da je Isus Hristos u vama? Osim ako u nečemu niste valjani.“ – 2. Kor. 13:5.

„Po blagodatni Božjoj koja mi je ukazana, ja sam, kao mudri glavni graditelj, postavio temelj, a neko drugi gradi na njemu. Ali neka svako pazi kako gradi na njemu. Jer niko ne može da postavi neki drugi temelj osim onoga koji je već postavljen, a to je Isus Hristos. A ako neko na tom temelju gradi zlatom, srebrom, dragim kamenom, drvetom, senom, slamom, svačije će se delo pokazati u dan ispitivanja, jer će biti otkriveno vatrom i vatra će pokazati kakvo je čije delo.“ 1. Kor. 3:10-13.

„Pazite na sebe i na sve stado u kom vas je Duh sveti postavio za nadglednike, da pasete zajednicu pozvanih Gospoda i Boga koju je stekao krvlju svojom. Jer znam da će posle mog odlaska među vas ući teški vukovi koji neće štedeti stada. I između vas samih dići će se ljudi koji će iznositi iskrivljena učenja da bi odvucli učenike za sobom.“ – Dela 20:28-30.

„Čudim se da se tako brzo odvrćate od poziva Hristovom blagodaću na drugačiju dobru vest. Ali druga ne postoji. Postoje samo neki koji vas zbunjuju i žele da izopače dobru vest o Hristu. Ali čak i kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba objavio drugačiju dobru vest od one koju smo vam već objavili, neka bude proklet. Ono što smo već rekli, to i sada ponavljam: Ko god vam objavi drugačiju dobru vest od one koju ste već prihvatili, neka bude proklet!“ – Gal. 1:6-9.

„Prema tome, ono što kažete u tami čuće se na svetlosti, i ono što šapućete u najskrovitijim sobama, propovedaće se s krovova. Prijatelji moji, kažem vam, ne bojte se onih koji ubijaju telo, a posle toga ništa više ne mogu da učine. Reći ću vam koga se treba bojati: Bojte se onoga koji, pošto ubije, ima vlast da baci u gehenu ognjenu. Da, kažem vam, njega se bojte. Zar se pet vrabaca ne prodaju za dva novčića? Ipak, nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom. A vama su i sve vlasi na glavi izbrojane. Ne bojte se, vi ste vredniji od mnogo vrabaca.“ – Luka 12:3-7.

„Jer je pisano da će anđele svoje uputiti da te zaštite, i da će te nositi na rukama svojim, da negde ne zapneš o kamen nogom svojom.“ – Luka 4:10-11.

„Jer Bog koji je rekao da iz tame zasja svetlost, obasjao je naša srca svetlošću spoznaje slave Božje u licu Isusa Hrista. Ali to blago imamo u zemljanim posudama, da bude očigledno da je naša izuzetna snaga od Boga, a ne od nas. Pritisnuti smo sa svih

strana, ali ne i sasvim pritešnjeni; u nedoumici smo, ali ne očajavamo; progonjeni smo, ali nismo napušteni; obarani smo, ali nismo uništeni.“ – 2. Kor. 4:6-9.

„Jer naša trenutna i laka nevolja donosi nam veliku buduću slavu, jer mi ne gledamo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi. Naime, ono što se vidi je privremeno, a ono što se ne vidi je trajno.“ – 2. Kor. 4:17-18.

„Koje Božja sila verom čuva za spasenje, spremno da se objavi u poslednje vreme. Tome se veoma radujete, iako sada možda morate nakratko biti ožalošćeni zbog raznih kušnji, da bi vam vaša prokušana vera, koja je dragocenija od zlata koje propada, iako se proverava vatrom, donela hvalu, slavu i čast kad se pojavi Isus Hristos; kog ne videvši volite, u kojega, iako ga ne vidite, verujete, i radujete se radošću neiskazanom i proslavljenom.“ – 1. Pet. 1:5-8.

„Jer mi sada živimo, kad vidimo vašu nepokolebljivost u Gospodu.“ – 1. Sol. 3:8.

„Ovi čudesni znakovi pratiće one koji veruju: U moje ime isterivaće demone, govoriće jezicima, i svojim rukama uzimaće zmije. Ako popiju nešto smrtonosno, neće im nauditi. Polagaće ruke na bolesne i oni će ozdraviti.“ – Marko 16:17-18.

„Tada su njegovi roditelji odgovorili: ‘Znamo da je ovo naš sin i da se rodio slep. Ali kako sad vidi, to ne znamo, i ko mu je otvorio oči, ne znamo. Njega pitajte. Punoletan je, neka govori sam za sebe.’ Njegovi roditelji su tako rekli zato što su se bojali Judejaca, jer su se Judejci već bili dogovorili da isključe iz sinagoge svakoga ko Isusa prizna za Hrista. Zato su njegovi roditelji rekli: ‘Punoletan je, njega pitajte.’ Tada su po drugi put pozvali čoveka koji je bio slep i rekli mu: ‘Daj slavu Bogu. Mi znamo da je taj čovek grešnik.’ A on je rekao: ‘Da li je grešnik, ne znam. Jedno znam: bio sam slep, a sada vidim.’ Tada su ga

upitali: ‘Šta ti je učinio? Kako ti je otvorio oči?’ Odgovorio im je: ‘Već sam vam rekao, ali me niste slušali. Zašto to opet hoćete da čujete? Zar i vi želite da postanete njegovi učenici?’“ – Jovan 9:20-27.

„I što god zamolite u moje ime, učiniću to, da bi se Otac proslavio u Sinu. Ako nešto zatražite u moje ime, ja ću učiniti. Ako me volite, držite moja uputstva.“ – Jovan 14:13-15.

„Ako ostanete u meni i moje reči ostanu u vama, zamolite što god želite i biće vam. Moj Otac se proslavlja time da donosite mnogo ploda i da budete moji učenici.“ – Jovan 15:7-8.

„I tada se u njihovoj sinagogi zatekao čovek koji je bio opsednut nečistim duhom, i povikao je: ‘Šta mi imamo s tobom, Isuse Nazarećanine? Jesi li došao da nas uništiš? Znam tačno ko si: Sveti od Boga!’ Isus ga je prekorio: ‘Ućuti i izađi iz njega!’“ – Marko 1:23-25.

„Jer uveren sam da nas ni smrt, ni život, ni anđeli, ni vlasti, ni ovo što je sada, ni ono što će doći, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo šta drugo što je stvoreno, ne može rastaviti od Božje ljubavi koja je u Hristu Isusu, našem Gospodu.“ – Rim. 8:38-39.

„Anđelu skupštine u Filadelfiji napiši: ‘Ovo govori onaj koji je svet i istinit, koji ima Davidov ključ, koji kad otvori niko ne može zatvoriti, a kad zatvori niko ne može otvoriti: ‘Znam tvoja dela. Evo, otvorio sam pred tobom vrata, koja niko ne može da zatvori. Znam da imaš malo snage, a ipak si držao moju reč i nisi se odrekao mog imena. Evo, dovešću one iz Sotonine sinagoge, koji kažu da su Judejci a nisu, nego lažu – evo, dovešću ih da se poklone pred tvojim nogama i vide da te ja volim. Pošto držiš reč trpeljivosti moje, i ja ću tebe sačuvati iz časa kušnje koji će doći na ceo svet, da bi se iskušali oni koji žive na zemlji. Dolazim brzo. Čvrsto drži ono što imaš, da ti niko ne uzme nagradu. Onoga ko pobedi učiniću stubom u hramu mog

Boga i on više neće izaći odatle. Napisaću na njemu ime mog Boga i ime grada mog Boga, novog Jerusalima koji silazi s neba od mog Boga, i moje novo ime.“ – Otk. 3:7-13.

„To su oni koji se nisu onečistili sa ženama, koji su sačuvali svoje devičanstvo. Oni slede Jagnje kuda god ono pođe. Otkupljeni su od ljudi kao prvine Bogu i Jagnjetu, i u njihovim ustima ne nađe se prevara, jer su bez mane pred prestolom Božjim.“ – Otk. 14:4-5.

„A naše je građanstvo na nebesima, odakle željno očekujemo spasitelja, Gospoda Isusa Hrista.“ – Filip. 3:20.

„Zato, braćo, budite strpljivi do Gospodnjeg dolaska. Gle! Ratar strpljivo čeka dragoceni plod sa zemlje, dok ne dobije kišu ranu i kišu poznu. I vi budite strpljivi i neka vaše srce bude čvrsto, jer se približilo vreme Gospodovog dolaska.“ Jakov 5:7-8.

„Koji će naše poniženo telo preoblikovati da bude poput njegovog slavnog tela, silom kojom može sve da pokori sebi.“ – Filip. 3:21.

„I pogledao sam, kad gle – beli oblak, a na oblaku sedi neko kao Sin čovečiji, sa zlatnom krunom na glavi i ostrim srpom u ruci. I jedan drugi anđeo izašao je iz hrama vičući na sav glas onome koji sedi na oblaku: ‘Zamahni srpom svojim i žanji, jer je došao čas da se žanje, zrela je zemaljska žetva!’ I onaj koji sedi na oblaku zamahnuo je srpom na zemlju i zemlja je bila požnjevena. Još jedan anđeo je izašao iz hrama na nebu. I on je imao oštar srp.“ – Otk. 14:14-17.

„Dakle, Božjem narodu ostaje subotni počinak.“ – Jev. 4:9.

„I ja Jovan videh sveti grad, Novi Jerusalim, kako silazi s neba od Boga, pripremljen kao nevesta ukrašena za svog muža.“ – Otk. 21:2.

„I pogledao sam, kad gle – Jagnje stoji na gori Cionu i s

njim sto četrdeset i četiri hiljade onih koji imaju ime njegovog Oca napisano na svojim čelima.“ – Otk. 14:1.

„I pokazao mi je reku vode života, bistru kao kristal, kako teče iz Božjeg i Jagnjetovog prestola posred glavne gradske ulice. A s jedne i s druge strane reke nalazilo se drveće života koje je godišnje donosilo dvanaest rodova – svakog meseca davalo je plod. Lišće tog drveća bilo je za lečenje naroda. I više neće biti nikakvog prokletstva. Božji i Jagnjetov presto biće u gradu i Bogu će služiti njegove sluge. Oni će videti njegovo lice i njegovu će ime biti na njihovim čelima. Više neće biti noći i neće im biti potrebna svetlost svetiljke i svetlost sunca, jer će ih Gospod Bog obasjavati svetlošću i oni će vladati u vekove vekova.“ – Otk. 22:1-5.

Kasnija viđenja

Sledeće viđenje Gospod mi je dao jedne subote u Topšemu, država Mejn, u prisustvu okupljene braće, 1847. godine.

Neuobičajeno nas je prožimao duh molitve i dok smo klečali, na nas se spustio Duh Sveti. Bili smo presrećni. Ja sam brzo izgubila iz vida sve što je zemaljsko i bila uzneta u viziji Božje slave. Ugledah anđela koji je žurno sleteo do mene i brzo me preneo sa zemlje u Sveti Grad. U Gradu sam spazila hram i ušla unutra. Prošla sam kroz jedna vrata i stigla do prve zavese. Zavesa se podigla i ja stupih u svetinju. Tu sam videla kadioni oltar, svećnjak sa sedam žižaka i sto na kome su bili postavljeni hlebovi. Pošto sam sagledala slavu svetinje, Isus podiže drugu zavesu i ja kročih u svetinju nad svetinjama.

U svetinji nad svetinjama ugledah kovčeg saveza čije su

strane, i gornja a i bočne, bile od najčistijeg zlata. I na jednom ina drugom kraju kovčega nalazio se po jedan divni heruvim sa raširenim krilima. Licem su bili okrenuti jedan prema drugom, pogleda spuštenih na kovčeg. Između njih nalazila se zlatna kadijona. Iznad kovčega, gde su stajali anđeli, dizao se blistavi oblak slave sličan Božjem prestolu. Kraj kovčega je stajao Isus i kad bi se molitve svetih uzdigle do Njega, On ih je prinosisio Ocu zajedno sa mirisom tamjana koji je sagorevao u zlatnoj kadijoni. U kovčegu se nalazio zlatni sud sa manom, Aronova procvetala palica i kamene ploče sklopljene kao knjiga. Isus ih je rasklopio i ja sam ugledala deset zapovesti ispisanih na njima prstom Božjim. Na jednoj ploči je bilo četiri, a na drugoj ostalih šest zapovesti. Ovih četiri na prvoj ploči su sjale jače od drugih šest. Ali je četvrta blistala više od svih, jer je subota bila izdvojena da se svetkuje u čast Božjeg svetog imena. Sveta subota je veličanstveno izgledala – okružena oreolom slave. Videla sam da zapovest o suboti nije prikovana na krst, jer kad bi ona bila prikovana, onda bi to bio slučaj i sa ostalim zapovestima, i mi bismo mogli da ih sve prestupamo kao i četvrtu. Videla sam da Bog nije izmenio subotu, jer se On nikada ne menja. Međutim, papa je izvršio promenu i umesto sedmog, za dan odmora ustanovio prvi dan u sedmici; jer za njega je i prorečeno da će izmeniti vremena i zakone.

Videla sam i ovo: ukoliko bi Bog zaista pomerio dan odmora sa sedmog dana na prvi, On bi u tom slučaju izmenio i zapovest o suboti, zapisanu na kamenim pločama koje se nalaze u kovčegu u svetinji nad svetinjama nebeskog hrama; i tamo bi u tom slučaju stajalo: „Prvi je dan odmora Gospodu Bogu tvome.“ Ali ja sam videla da tamo stoji isto što i na kamenim pločama ispisanim prstom Božjim, koje je Mojsije dobio na Sinajskoj gori: „A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvome.“

Videla sam da je sveta subota bila i ostaje zid koji odvaja pravi Izrael Božji od nevernika, da je subota pitanje od velikog značaja koje će ujediniti srca Božjih milih i svetih koji ga čekaju.

Videla sam da Bog ima dece koja još ne znaju za subotu i ne drže je. Oni nisu odbacili tu svetlost. I na početku vremena nevolje mi ćemo biti ispunjeni Svetim Duhom da bismo mogli još potpunije objaviti subotu. Ovo će razbesniti crkve i takozvane adventiste pošto neće moći da ospore istinu o suboti. U to vreme će svi izbranici Božji jasno uvideti da mi posedujemo istinu te će izaći iz svojih crkava i zajedno s nama podnositi progonoštvu. Videla sam mač, glad, opasne zarazne bolesti i veliku pometnju na zemlji. Bezbožnici smatraju da smo mi prouzrokovali izlivanje Božjih kazni na njih, te se podižu i odlučuju da nas istrebe sa zemlje misleći da će time suzbiti zlo.

U vreme nevolje svi bežimo iz gradova i sela, prognani od bezbožnika koji upadaju u naše kuće s mačem u ruci. Oni podižu mačeve da nas pobiju, ali se njihovi mačevi lome i neupotrebljivi padaju na zemlju kao slamke. Mi dan i noć vapimo Bogu za izbavljenje i naš vapaj dolazi do Njega. Odjednom nastaje nagla promena. U ponoć, dok mesec još uvek sija, pojavljuje se sunce. Reke prestaju da teku. Tamni, teški oblaci gomilaju se udarajući jedan o drugi. Međutim, na jednom mestu zapaža se sjaj skoncentrisane slave odakle dopire Božji glas, sličan hujanju mnogih voda, koji potresa i nebo i zemlju. Nebo se otvara i ponovo zatvara, stalno u metežu. Planine se tresu kao trska na vetru, dok raskomadano stenje pada na sve strane. More ključa kao voda u loncu i izbacuje kamenje na obalu. Najavljujući dan i čas Isusovog dolaska i objavljujući večni savez svom narodu, Bog izgovara lagano rečenicu po rečenicu, dok se Njegov glas prolama zemljom. Božji Izrael stoji pogleda upravljenog gore, slušajući reči koje dolaze iz usta Jehove i prolamaju se zemljom slično

prasku najjačeg groma. Sve te to strahovito svečano i ozbiljno. Posle svake rečenice sveti kliču: „Slava! Aliluja!“ Njihova su lica obasjana slavom Božjom i blistaju slično licu Mojsijevom kad je silazio sa Sinaja. Bezbožnici ne mogu gledati u njih zbog te slave. I dok se nad onima koji su poštovali Boga držanjem Njegove svete subote izriče večni blagoslov, razleže se snažan poklič u znak pobeđe nad zveri i njenom ikonom.

I tada nastaje period slavlja, jer zemlja treba da se odmori. Videla sam pobožnog roba kako se pobedonosno diže i zbacuje okove koji su ga sputavali, dok njegov bezbožni gospodar sav zbunjen ne zna šta da čini; jer zli i bezbožni neće moći da razumeju glas i reči Božje. Zatim se ukazuje veliki beli oblak. Izgleda lepši no ikad i na njemu sedi Sin čovečiji. Ne zapažamo odmah Isusa, ali kako se oblak približuje zemlji, sve jasnije vidimo Njegov dragi lik. Ovaj u početku mali oblak predstavlja znak Sina čovečijeg koji dolazi sa neba. Glas Sina Božjeg doziva zaspale svete i oni se pojavljuju zaodeveni besmrtnom slavom. Živi sveti preobražuju se u trenu oka i zajedno sa njima bivaju uzeti u kola sačinjena od oblaka, koja uzdižući se k nebu veličanstveno izgledaju. Kola sa svake strane imaju krila, a odozdo točkove koji prilikom penjanja viču: „Svet,“ a krila u pokretu odgovaraju: „Svet.“ Sveti anđeli pratioci koji okružuju oblak takođe ponavljaju: „Svet, svet, svet je Gospod Bog Svemoćni!“ A spaseni na oblaku kliču: „Slava! Aliluja!“ Kola se uzdižu do Svetog Grada. Isus otvara vrata zlatnog grada i uvodi nas unutra. Tu nam se ukazuje dobrodošlica kao onima koji su držali „zapovesti Božje“ i dobijamo „pravo na drvo života.“

Zapečaćenje

Na početku svete subote, dok smo sa porodicom brata Beldena bili na molitvi, 5. januara 1849. u Roki Hilu, Konektikat, Sveti Duh se spustio na nas. Ja sam bila uzneta u viđenju do svetinje nad svetinjama gde videh Isusa kako još uvek posreduje za svoj narod. Na rubu Njegove haljine bilo je zvonce i nar. Tada sam videla da Isus neće napustiti svetinju nad svetinjama dok slučaj svake duše ne bude rešen, za izbavljenje ili propast, i da Božji gnev neće naići pre no što Isus završi svoje delo u svetinji nad svetinjama, skine svoju sveštenu odeću i obuče haljine osvete. Tada će Isus napustiti mesto posrednika između svog Oca i čoveka, i Bog se više neće ustezati da na one koji odbacuju Njegovu istinu izlije svoj gnev.

Videla sam da su gnev neznabožaca, gnev Božji i vreme suđenja mrtvima posve različite i odvojene pojave koje slede jedna za drugom, kao i to da se Mihailo još nije podigao i da vreme nevolje „kakovoga nije bilo od kako je naroda“ još nije otpočelo. Narodi se već gneve, ali kad naš Prvosveštenik završi svoje delo u svetinji, On će ustati, obući osvetničko odelo i tek onda će nastati izlivanje sedam poslednjih zala.

Videla sam da će četiri anđela zadržavati četiri vetra dok se Isusovo delo ne završi u svetinji, a onda će doći sedam poslednjih zala. Ove su pošasti razbesnile zle protiv pravednika; mislili su da smo mi na njih naneli Božije presude i da bi, ako bi nas se mogli otarasiti zemlje, pošasti tada bile zaustavljene. Izašao je dekret da se pobiju sveci, što ih je navelo da dan i noć vape za izbavljenjem. Ovo je bilo vreme Jakovljeve nevolje. Tada su svi sveci povikali od teskobe duha, i izbavljeni su Božjim glasom. 144.000 je trijumfovalo. Njihova lica bila su obasjana Božjom slavom. Tada mi je pokazano društvo koje je urlalo u agoniji. Na njihovoj odeći velikim slovima je pisalo: „Izmeren si na

merilima i našao si se manjkav“. Pitala sam ko je ovo društvo. Anđeo je rekao: „To su oni koji su jednom svetkovali subotu i odustali od nje.“ Čula sam ih kako viču iz sveg glasa: „Verovali smo u tvoj dolazak i poučavali smo to energijom.“ I dok su govorili, njihove oči bi padale na njihove haljine i videle bi natpis, a onda bi glasno zaplakali. Videla sam da su se napili iz dubokih voda, i da su zagazili ostatke svojim nogama – gazili su subotu – i zato su bili izmereni na vagi i pronađeni su manjkavi.

Tada me je moj anđeo pratilac ponovo uputio u grad, gde sam videla četiri anđela kako lete na putu do gradskih vrata. Upravo su davali zlatnu kartu anđelu na kapiji kada sam ugledala drugog anđela kako brzo leti iz pravca najveće slave, vičući iz sveg glasa ostalim anđelima, i mašući nečim gore-dole u svojoj ruci. Pitao sam svog anđela pratioca za objašnjenje onoga što sam videla. Rekao mi je da tada više nisam mogla videti, ali će mi ubrzo pokazati šta znače te stvari koje sam tada videla.

U subotu popodne jedan od naših je bio bolestan i tražio je molitve da bi mogao biti isceljen. Svi smo se ujediniili u obraćanju Lekar koji nikada nije izgubio slučaj, i dok se sila isceljenja spuštala, a bolesnik bivao isceljen, Duh je pao na mene, i ja sam bila uzeta u viziji.

Videla sam četiri anđela koji su imali posao da obave na zemlji i koji su bili na putu da ga ostvare. Isus je bio odeven u sveštenu odevu. Sa sažaljenjem je pogledao na ostatak, zatim je podigao ruke i glasom dubokog saučešća povikao: „Moja krv, Oče, moja krv, moja krv, moja krv!“ Tada sam videla izuzetno jarku svetlost koja dolazi od Boga, koji je sedio na velikom belom prestolu, a koja je bila obasjana oko Isusa. Zatim sam ugledala anđela sa Isusovim nalogom, kako brzo leti do četiri anđela koji su imali posao na zemlji, mašući nečim gore-dole u ruci, i vičući iz svega glasa: „Držite! Držite! Držite! Držite! sve dok

sluge Božje ne budu zapečaćene na njihovim čelima.“

Pitala sam svog anđela pratioca šta znači ono što sam čula i šta će četiri anđela da urade. Rekao mi je da je Bog taj koji obuzdava sile, i da je dao svojim anđelima zaduženje nad stvarima na zemlji; da su četiri anđela imala moć od Boga da zadrže četiri vetra, i da će ih uskoro pustiti; ali dok su im ruke popuštale, a četiri vetra su trebala duvati, milosrdno oko Isusovo je gledalo ostatak koji nije bio zapečaćen, i podigao je svoje ruke ka Ocu i molio Ga da je prolio svoju krv za njih. Zatim je još jedan anđeo dobio zadatak da brzo doleti do četiri anđela i naredi im da se drže, dok Božje sluge ne budu zapečaćene pečatom živog Boga na svojim čelima.

Božja ljubav prema Njegovom narodu

Pokazana mi je nežna ljubav Božja prema Njegovom narodu; ona je zaista veoma velika. Videla sam anđele kako raširenih krila bde nad svetima. Svaki od njih ima svog anđela pratioca. I kad neko od vernih zaplače usled obeshrabrenja ili pak dospe u kakvu opasnost, njegov anđeo čuvar hitro odleće gore noseći o tome vest, i anđeli u Svetom Gradu prestaju da pevaju. Onda Isus šalje drugog anđela da ohrabri malodušnog da pazi na njega nastojeći da ga sačuva kako ne bi skrenuo sa uske staze; međutim ako ovaj ne obazirući se na usrdno staranje anđela i ne dozvoljavajući da ga on uteši i dalje nastavi da zastranjuje – anđeo se tada rastuži i plače. Ovu žalosnu vest on nosi i gore pa i svi anđeli u Svetom Gradu plaču a zatim glasno kažu: „Amin.“ Ali kad sveti upiru svoj pogled na nagradu koja ih očekuje i hvale i slave Boga, onda anđeli čuvari nose u Sveti Grad radosne i dobre vesti a anđeli iz Grada dotičući se žica svojih zlatnih harfi

gromkim glasom pevaju: „Aliluja!“ Nebeski svodovi pri tom odzvanjaju od njihovih umilnih pesama.

U Svetom Gradu vlada savršeni red i harmonija. Svaki anđeo koji dobija nalog da poseti zemlju ima jednu zlatnu kartu koju pokazuje anđelima na vratima Grada i pri ulasku i pri izlasku. Nebo je divno prebivalište. Svom dušom čeznem da tamo budem i posmatram svog dragog Spasitelja koji je dao svoj život za mene, čeznem da se preobrazim u Njegovo slavno sveto obličje. O, kad bi postojale reči kojima bih mogla da iskažem svu slavu i sjaj budućeg sveta! Žudim za izvorima žive vode koji Božji Grad čine tako prijatnim.

Gospod mi je omogućio da vidim i druge svetove. Data su mi krila a jedan anđeo me je dopratio od Svetog Grada do jednog blistavog, veličanstvenog mesta. Trava je tu bila sveže zelena, dok su ptice milo cvrkutale svoju pesmu. Stanovnici su svi istog rasta, plemeniti, dostojanstveni i veoma ljubazni. U njihovim crtama potpuno se zapaža Isusov lik, a lica su im ozarena svetom radošću, koja izražava slobodu i sreću toga sveta. Zapitala sam jednog od njih zašto su oni toliko ljubazniji i divniji od stanovnika ove zemlje. Odgovor je glasio: „Mi smo živeli u potpunoj poslušnosti prema Božjim zapovestima; nismo pali usled nepokornosti kao oni na zemlji.“ Zatim spazih dva drveta; jedno upadljivo podseća na drvo života u Svetom Gradu. Plodovi oba drveta divno izgledaju; međutim, na jedno je stavljena zabrana. Anđeo pratilac mi tada reče: „Niko od ovdašnjih stanovnika nije okusio rod sa zabranjenog drveta; da su okusili, i oni bi pali.“ Posle toga sam bila prenetna na jednu planetu koja je imala sedam meseca. Tamo sam videla dobrog, starog Enoha koji je preobražen uzet na nebo. U desnoj ruci je držao prekrasnu palmu; na svakom njenom listu piše: „Pobeda.“ Na glavi im je sjajni beli venac sačinjen od listova i u sredini svakog tog lista piše:

„Čistota“; venac je oivičen raznobojnim dragim kamenjem koje blista sjajnije od zvezda i bacajući odblesak na slova još više ih ističe. Krajevi venca su na potiljku njegove glave spojeni trakom na kojoj je ispisano: „Svetost.“ Iznad venca stajala je kruna blistavija od sunca. Upitala sam ga da li je to njegovo stalno borište otkako je uznet sa zemlje. „Nije, Sveti Grad je moj dom; ovde sam samo došao u posetu.“ Ipak, on se i ovde tako slobodno kretao kao da je u svom domu. Zamolila sam anđela pratioća da mi dozvoli da tu ostanem. Nisam mogla podneti pomisao da se ponovo vratim u ovaj mračni svet. Ali mi anđeo reče: „Moraš da se vratiš, a ako ostaneš verna, imaćeš preimućstvo da zajedno sa 144.000 spasenih posetiš sve ove svetove i posmatraš dela Božjih ruku.“

„I sile će se nebeske pokrenuti“

Šesnaestog decembra 1848. godine Gospod mi je dao viđenje o pokretanju nebeskih sila. Videla sam da Gospod Isus, kad prilikom davanja znakova zabeleženih u Jevanđelju po Mateju, Marku i Luki kaže „nebo,“ pri tom i misli na nebo, a kad kaže „zemlja,“ stvarno misli na zemlju. „Sile nebeske“ su sunce, mesec i zvezde. One vladaju na svodu nebeskom. Zemaljske sile su pak one koje vladaju na zemlji. Na zvuk Božjeg glasa sile se nebeske pokreću – sunce, mesec, i zvezde pomeraju se sa svojih mesta; njih neće nestati, nego se samo pokreću na Božji glas.

Tamni, gusti oblaci gomilaju se udarajući jedan o drugi. Atmosfera se razdvojila i smotala; tako smo kroz taj otvoreni prostor mogli da vidimo Orion, odakle je dolazio Božji glas. Kroz taj otvoreni prostor će se spustiti i Sveti Grad. Videla sam da se zemaljske sile već pokreću i da događaji nailaze po

određenom redosledu. Ratovi, glasovi o ratovima, mač, glad i pomor će prvo potresti zemaljske sile, a onda će i Božji glas pokrenuti sunce, mesec i zvezde, a tako isto i zemlju. Videla sam da pokretanje sila u Evropi ne predstavlja pokretanje nebeskih sila, kako to neki uče, već da su ta komešanja u stvari gnev neznabožaca (Otk. 11:18).

Otvorena i zatvorena vrata

U subotu 24. marta, 1849. imali smo jedan prijatan i veoma interesantan sastanak sa braćom u Topšemu, državi Mejn. Sveti Duh se izlio na nas i ja sam u Duhu bila uznesena u grad živoga Boga. Tada mi je pokazano da se zapovesti Božje i svedočanstvo Isusa Hrista u vezi sa zatvorenim vratima ne mogu odvojiti jedno od drugog, i da je vreme kad Božje zapovesti treba da zablistaju u svom punom značaju i kad Božji narod treba da bude stavljen na probu u pogledu istine o suboti nastalo kad su se otvorila vrata svetinje nad svetinjama u nebu, gde je kovčeg, u kojem su smeštene deset zapovesti. Ta vrata se nisu otvorila sve dok Isus nije završio svoje posredovanje u svetinji – 1844. godine. Tada je Isus zatvorio vrata svetinje a otvorio vrata svetinje nad svetinjama i ušao iza druge zavese, gde On još uvek stoji pored kovčega dokle sada dopire vera duhovnog Izraela.

Videla sam da je Isus zatvorio vrata svetinje i niko ih ne može otvoriti, a otvorio vrata svetinje nad svetinjama i niko ih ne može zatvoriti (Otk. 3:7-8); i da od onog trenutka kad je On otvorio vrata svetinje nad svetinjama, u kojoj se nalazi kovčeg saveza, zapovesti obasjavaju Božju decu i svetkovanje subote postaje za njih kamen probe.

Videla sam da sadašnje kušanje u pogledu subote nije

moglo doći pre no što je Isus dovršio svoje posredovanje u svetinji i prešao iza druge zavese. Stoga hrišćani koji su umrli pre nego što su se otvorila vrata svetinje nad svetinjama, a po završetku ponoćnog pokliča – sedmog meseca 1844. i koji nisu praznovali subotu ipak počivaju u nadi. Oni nisu imali svetlost koju mi danas imamo, niti su bili izloženi probi u pogledu subote, kojoj smo mi izloženi otkad su se otvorila vrata. Videla sam da je Sotona u toj tački iskušao neke iz Božjeg naroda. Oni su posumnjali da je subota za nas danas kamen probe, i to zato što su toliki dobri hrišćani umrli u pobedonosnoj veri a nisu svetkovali pravi dan od odmora – subotu.

Neprijatelji sadašnje istine pokušavaju da otvore vrata svetinje, koja je Isus zatvorio, a da zatvore vrata svetinje nad svetinjama koja je On otvorio 1844, gde se nalazi kovčeg sa dve kamene ploče i na njima Jehovininim prstom ispisane zapovesti.

U ovo vreme zapečaćenja Sotona se služi svim mogućim lukavstvima kako bi misli Božjeg naroda odvratio od sadašnje istine i naveo ga da se pokoleba. Videla sam da je Bog postavio zaštitni pokrivač iznad svog naroda da bi ga zaštitio u vreme nevolje i svaka duša odlučna u istini i čista u srcu biće sigurno u zaklonu Svemogućega.

Sotona ovo zna i zato svim silama nastoji da srca što većeg broja ljudi zadrži u stanju neodlučnosti i kolebanja. Videla sam da je tajanstveno kucanje, primećeno u Njujorku i nekim drugim mestima, bilo delo sotonske moći, da će se takve pojave, i to pod plaštom religije, sve češće zapažati kako bi se zavedene duše uljuljkale u još veću sigurnost, da bi Božji narod, „ako bude moguće,“ bio naveden da misli o svemu tome i posumnjao u učenja i silu Svetoga Duha.

Videla sam da je Sotona preko svojih oruđa delovao na razne načine. Radio je preko propovednika koji su odbacili istinu

i predali se sili prevare, da veruju laži i prime sud (2. Sol. 2:11-12). U toku svoje propovedi ili molitve oni bi bespomoćno padali ničice ali ne pod dejstvom sile Svetog Duha, već pod uticajem sotonske sile kojom je on nadahnjivao ta svoja oruđa a preko njih i narod. U propovedima, molitvama ili razgovoru neki od takozvanih adventista koji su odbacili sadašnju istinu koristili su se mesmerizmom² kako bi zadobili pristalice, i narod se radovao takvim uticajima smatrajući ih posledicom delovanja Svetoga Duha. Neki od onih koji su se služili takvim metodama odlazili su tako daleko i, potpuno obuzeti tamom i sotonskim obmanama, pomišljali da im je to sam Bog podario silu. Oni su na taj način Boga izjednačavali sa sobom (Ps. 50:21, prvi deo) i potpuno potcenjivali Njegovu moć.

Neki od ovih sotonskih pomagača pokušavali su da bolešću naude svetima – i to onima koje nisu mogli sotonskim uticajem da obmanu i odvrte od istine. O, kad bi svi mogli da ovo sagledaju onako kako je to Bog meni otkrio, kad bi bolje upoznali sotonske varke, i više bdeli nad sobom!

Videla sam da Sotona nastoji da zbuni, obmane i odvrati od istine Božji narod i to baš danas u vreme zapečaćenja. Videla sam neke koji nisu bili postojani u sadašnjoj istini. Kolena su im drhtala a stopala se spotala zato što nisu bili čvrsto ukorenjeni u istini; zaštitni pokrivač Svemogućega nije mogao da dopre do njih dok su tako drhtali i strahovali.

² Austrijski lekar, Franz Anton Mesmer (1734-1815) razvio je teoriju o sopstvenoj „magnetnoj energiji“ tela odakle je skovao izraz „životinjski magnetizam“. Verovao je da poseduje moćan životinjski magnetizam i da kroz njega može lečiti ljude dodirom ili čak mahanjem rukom nad gomilom. Ove bizarne prakse dr Mesmera postale su poznate kao mesmerizam. Mesmer je prvo koristio magnete a zatim ubrzo prestao nakon što je shvatio da može postići isti hipnotički efekat bez njih. Ono na šta je Mesmer naišao, zapravo je bila vrsta hipnoze, koja nije imala nikakve veze sa upotrebom magneta. (Prim. ured.)

Sotona se trudi svim mogućim lukavstvima da ih zadrži tu gde se nalaze dok ne prođe vreme zapečaćenja, dok se sav Božji narod ne nađe pod zaštitnim pokrivačem, a oni ostanu nezaštićeni od gneva Božjeg u vreme sedam poslednjih zala. Bog je već počeo da pruža zaštitu svom narodu i uskoro će se pod Njegovim okriljem naći svi oni koji treba da budu pošteđeni u dan pogibli. Bog će silno raditi za svoj narod, ali će i Sotoni biti dozvoljeno da radi. Videla sam da će tajanstveni znaci, čuda i lažne reformacije biti sve brojniji. Te reformacije koje su mi bile pokazane nisu predstavljale korenitu promenu koja vodi od zablude istini. Moj anđeo pratilac mi je naložio da pogledam da li se i sad oseća teret za duše grešnika kao nekada. Pogledala sam, ali nisam mogla to da zapazim; jer je vreme njihovog izbavljenja prošlo.³

³ Pisac ovih redova ne misli time da kaže da je vreme izbavljenja isteklo za sve grešnike. U trenutku kad je ovo zapisala ona je marljivo radila na spasavanju grešnika, što je uostalom i nadalje činila.

Kako ona ovo shvata, a u skladu sa onim što joj je Bog pokazao, izloženo je u sledećim odlomcima od kojih je prvi objavljen 1854. a drugi 1888. godine. „Ovde pomenute ‘lažne reformacije’ tek će se kasnije potpunije sagledati. Viđenje se osobito odnosi na one koji su čuli i odbacili svetlost adventne nauke. Takvi su se predali sili prevare i ne osećaju ‘teret za duše grešnika’ kao nekada. Pošto su odbacili vest o dolasku i dozvolili da ih Sotona obmane, ‘vreme njihovog izbavljenja je isteklo’. Ovo se, međutim, ne odnosi na one koji nisu čuli pa ni odbacili nauku o drugom Hristovom dolasku“.

„Opasno je olako se odnositi prema istini koja je već ubedila naš razum i dotakla se našeg srca. Ne možemo nekažnjeno odbacivati opomene koje nam Bog šalje u svojoj milosti. U Nojevo vreme sa neba je bila upućena jedna vest i spasenje ljudi zavisilo je od toga kako će se oni postaviti u odnosu na tu vest. Pošto je opomena odbačena, Božji duh se povukao prestavši da štiti grešni ljudski rod i ovaj je zatim uništen potopom. U Abramovo vreme milost je prestala da se zalaže za grešne stanovnike Sodoma pa su svi sem Lota, njegove žene i njegovih kćeri spaljeni ognjem sa neba. Tako je bilo i u Hristovim danima. Sin Božji je izjavio ondašnjim Jevrejima koji Ga nisu verovali: ‘Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta.’ Gledajući proročkim očima sve do poslednjih dana, On isto tako određeno i snažno izjavljuje povodom onih koji ‘nisu prihvatili ljubav prema istini da bi bili spaseni. I zato Bog dopušta

Kušanje naše vere

Neophodno je da se u ovo vreme probe uzajamno hrabrimo i jačamo. Sotonina kušanja su danas veća nego ikada ranije jer on zna da vremena malo ima i da će uskoro svaki slučaj biti odlučan za život ili smrt. Danas nije vreme da usled malodušnosti podležemo iskušenjima, već da sa potpunim pouzdanjem u Svemoćnog Boga Jakovljevog istrajemo u svakoj nevolji. Gospod mi je pokazao da je Njegova milost dovoljna da nas održi u svim našim poteškoćama; i mada su one veće nego ikad ranije, mi ćemo – samo ako se potpuno pouzdamo u Boga – moći da savladamo svako iskušenje i zahvaljujući Njegovoj milosti izvojevati pobedu.

Ako nadvladamo i zadobijemo pobedu nad Sotoninim kušanjima, tada moramo podneti probu naše vere koja je dragocehnija od zlata, čime smo snažniji i spremniji da se suočimo sa sledećom. Ali ako klonemo i popustimo pred sotonskim kušanjima, sve ćemo više slabiti, izgubiti nadu koja sleduje za podneto iskušenje i nećemo biti dobro pripremljeni za sledeće. Na taj način ćemo postajati sve slabiji i slabiji dok nas Sotona potpuno ne zarobi i potčini svojoj volji. Moramo uzeti na sebe sve oružje Božje kako bismo se u svakom trenutku mogli spremno suprotstaviti silama tame. Kad iskušenja navale na nas, obratimo se Gospodu i borimo se s njim u molitvi. On nas neće otpustiti prazne nego će nam podariti milost i snagu da pobedimo i slomimo moć neprijatelja. O, kad bi svako mogao da ovo vidi u pravoj svetlosti, da se čvrsto drži kao dobar vojnik Isusa Hrista! Tada bi Izrael koračao napred, snažan u Bogu i u sili Njegove

da na njih deluje zabluda, da bi verovali laži.' Kad su oni odbacili učenje Njegove Reči, Bog je povukao svoj Duh i prepustio ih obmanama koje su im omilile.“

moći.

Bog mi je pokazao da On svojim vernima daje jednu gorku čašu, kako bi ih očistio. To je gorko piće i oni ga samo mogu učiniti još gorčim ako gundaju, jadikuju i negoduju. Oni koji na ovaj način prime čašu, moraju dobiti još jednu jer prva nije imala željeno dejstvo na srce. Ako ni druga ne bude delovala, uslediće treća, četvrta sve dok se ne postigne željeni rezultat; u suprotnom, oni će ostati pogani, nečisti u srcu. Videla sam da ova gorka čaša može biti ublažena trpljenjem, istrajnošću i molitvom, da će ona uspešno delovati na srca onih koji je tako primaju i da će Bog time biti proslavljen. Nije to mala stvar biti hrišćanin i svojina Božja, biti priznat od Boga. Gospod mi je pokazao neke koji tvrde da veruju u sadašnju istinu, ali čiji život nije u skladu sa njihovim izjavama. Oni su odveć unizili merilo pobožnosti i umnogome im nedostaje biblijska svetost. Mnogi se upuštaju u prazne, neprikladne razgovore, drugi popuštaju samouzvišenju. Ne možemo ugađati sebi, živeti i postupati kao svet, uživati u njegovim zadovoljstvima i društvu onih KOJI su od ovoga sveta, a ipak očekivati da sa Hristom vladamo u slavi.

Ovde moramo stradati sa Hristom ako želimo da u budućem životu učestvujemo u Njegovoj slavi. Ako težimo samo da ostvarimo sopstvene interese i što bolje ugodimo sebi umesto da čeznemo da ugodimo Bogu i unapredimo Njegovu dragocenu stvar koja često trpi, mi ćemo obeščastiti Boga i Njegovo sveto delo do kojeg nam je, po sopstvenoj izjavi, veoma stalo. Preostaje nam još samo malo vremena da radimo za Boga. Ništa ne bi trebalo da nam izgleda preskupo kad je u pitanju žrtva radi spasavanja rasutog, razbijenog Isusovog stada. Oni koji sada čine s Bogom zavet na žrtvi uskoro će se skupiti u večnom domu da prime bogatu nagradu, i da naslede novo kraljevstvo koje će trajati uvek i doveka.

O, potrudimo se da živimo samo za Gospoda! Dobrim, urednim životom i pobožnim razgovorom pokažimo da smo bili sa Isusom, da smo Njegovi smerni i ponizni sledbenici. Moramo raditi dok još traje dan, jer kad nastupi mračna noć nevolje i strave, biće prekasno da se radi za Boga! Isus je u svom svetom hramu gde još uvek prima naše žrtve, naše molitve, priznanja propusta i greha, i prašta Izraelu sve prestupe kako bi mogli biti izbrisani pre no što On napusti svetinju. Kad Isus napusti svetinju, tada će oni koji se zateknu sveti i pravedni i dalje ostati sveti i pravedni; svi njihovi gresi biće izbrisani a oni zapečaćeni pečatom živoga Boga. Međutim, nepravedni i pogani zauvek će ostati nepravedni i pogani, jer više neće biti Sveštenika koji bi njihove žrtve, priznanja i molitve prineo Očevom prestolu. O-tuda ono što treba učiniti da bi se duše spasle od bure gneva koja nailazi, mora biti učinjeno pre nego što Isus napusti svetinju nad svetinjama nebeskog hrama.

Malom stadi

Draga braćo, Gospod mi je 26. januara 1850. dao jedno viđenje koje želim da iznesem. Videla sam da su neki iz Božjeg naroda umrtvljeni, pospali ili samo napola budni; oni ne shvataju u kom vremenu danas živimo, da je čovek „sa metlom“ ušao i da nekima preti opasnost da budu uklonjeni. Molila sam Isusa da ih spase, da ih još malo poštedi, kako bi sagledali užasnu opasnost u kojoj se nalaze kako bi se pripremili pre no što bude zauvek prekasno. Anđeo je rekao: „Uništenje dolazi kao moćna oluja.“ Zamolila sam anđela da se sažali i spase članove koji vole ovaj svet, čvrsto se drže svog blaga, i nisu voljni da se od njega odvoje, da ga žrtvuju kako bi se što pre poslali glasnici gladnom

stadu koje propada usled nestašice duhovne hrane.

Videla sam kako jadne duše umiru gladne i žedne sadašnje istine, dok su ih neki, mada su tvrdili da veruju u istinu, zadržavajući sredstva neophodna za unapređenje dela Božjeg, prosto prepuštali smrti; ovaj prizor mi je bio suviše mučan i ja zamolih anđela da ga ukloni ispred mene. Videla sam da takvi, slično bogatom mladiću koji je došao Isusu (Mat. 19:16-22), kad se za Božju stvar zatraži nešto od njihove imovine, odlaze žalosni, i da će se ubrzo sručiti poplava zala i odneti sve njihovo blago; tada će biti prekasno da se bilo šta žrtvuje od zemaljskog imetka i sabira blago na nebu.

Zatim sam videla veličanstvenog, divnog Iskupitelja kako ostavlja kraljevstvo slave i dolazi na ovu mračnu, usamljenu planetu da bi dao svoj dragoceni život i umro, pravednik za nepravednike. Podneo je svirepo ruganje i bičevanje, nosio venac spleten od trnja a sa čela su mu se u vrtu Getsimanije slivale kapi krvi dok je teret greha čitavog sveta počivao na Njemu. Anđeo upita: „Za koga?“ O, ja sam videla i znala da je to za nas; zbog naših greha je On podneo sve ovo, kako bi nas svojom dragocenom krvlju „iskupio Bogu“ (Otk. 5:9).

Posle toga su mi ponovo pokazani oni koji nisu voljni da svoja zemaljska dobra žrtvuju za spasavanje duša koje propadaju upućujući im vesnike istine dok Isus još stoji pred Ocem i poziva se njih radi na svoju krv, patnje i smrt, dok vesnici čekaju, spremni da im odnesu spasonosnu istinu kako bi mogli biti zapečaćeni pečatom Boga života. Nekima koji tvrde da veruju u sadašnju istinu teško pada da učine čak i ono najmanje: da Gospodnji novac koji im je kao nastojnicima samo pozajmljen predaju Njegovim vesnicima.

Ponovo mi je pokazano Isusovo stradanje i Njegova duboka ljubav koja ga je navela da svoj život položi za čoveka, a

takođe i život svih koji se izdaju za Njegove sledbenike i imaju ovozemaljska dobra, ali smatraju da je pomagati delo spasavanja duša isuviše veliki teret „Mogu li ovakvi ući u nebo,“ – zapitao je jedan od anđela. Drugi anđeo je odgovorio: „Ne, nikada, nikada, nikada. Oni koji se ne zalažu za stvar Božju na zemlji, nikada neće gore pevati pesmu o spasonosnoj ljubavi“. Videla sam da će delo Božje na zemlji uskoro biti dovršeno u pravdi, i da vesnici moraju žurno da krenu na put u potrazi za rasutim standom. Jedan anđeo je zapitao: „Da li svi vesnici?“ A drugi je odgovorio: „Ne, ne; samo vesnici koje Bog šalje imaju jednu određenu vest.“

Videla sam da je Božje delo bilo ometano i obeščašćeno time što su na put odlazili i neki koji nisu imali vest od Boga. Takvi će morati da Bogu polože račun za svaki dinar koji su utrošili putujući tamo gde ih dužnost nije zvala, jer se tim novcem moglo pomoći Božje delo; duše su gladovale i umirale usled nedostatka duhovne hrane koju su im mogli pružiti vesnici pozvani i izabrani od Boga samo da su posedovali sredstva. Videla sam da su oni koji imaju snage da rade svojim rukama i time potpomažu delo odgovorni za tu svoju snagu isto tako kao što su drugi odgovorni za svoju imovinu.

Otpočelo je snažno rešetanje i ono će se nastaviti sve dok se ne izrešetaju svi oni koji nisu voljni da smelo i nepokolebljivo stoje na strani istine niti da se žrtvuju za Boga i Njegovu stvar. Anđeo reče: „Misliš li da će iko biti primoravan na žrtvu? Ne, ne, ona mora biti dragovoljna. Ona zahteva sve; kao što čovek koji je našao zakopano blago „sve što ima prodade i kupi polje ono“ (Mat. 13:44). Zavapih Bogu da poštedi svoj narod, jer su neki malaksavali i umirali. Zatim sam videla da će ubrzo naići kazne Svemogućega i zato zamolih anđela da on svojim jezikom progovori narodu. Ali on reče: „Ni svi gromovi i munje sa Sinaja

ne bi pokrenuli takve na koje ne utiču jasne istine Reči Božje; njih ne bi probudila ni vest samog anđela.“

Posle toga sam posmatrala lepotu i ljupkost Isusovu. Haljina mu je bila izuzetno bela, a Njegovu slavu i veličanstvenu lepotu ne bi mogao da opiše nijedan jezik. Svi oni koji drže zapovesti Božje ući će na vrata u Sveti Grad, steći pravo na drvo života i zauvek boraviti u prisustvu milog Isusa čije lice blista sjajnije od sunca u podne.

Pokazani su mi i Adam i Eva u Edenskom vrtu. Oni su bili isterani zato što su okusili plod zabranjenog drveta; na prilazu drvetu života je tada postavljen anđeo sa plamenim mačem da pazi na ljude da ne bi, okusivši i ovaj plod, postali besmrtni grešnici, jer drvo života pruža i održava besmrtnost. Čula sam kako jedan anđeo pita: „Ko je iz Adamove porodice prošao pored plamenog mača i okusio plod sa drveta života?“ Drugi anđeo je odgovorio: „Niko od dece Adamove nije prišao plamenom maču niti okusio plod sa tog drveta; otuda i nema besmrtnog grešnika. Duša koja greši umreće večnom smrću – smrću posle koje nema nikakve nade na uskrsenje; i tada će se Božji gnev najzad stišati.

Sveti će boraviti u Svetom Gradu i kao kraljevi i sveštenici vladati hiljadu godina; tada će Isus zajedno sa njima sići na Goru Maslinsku, ova će se raspasti i postati velika ravnica na koju će se zatim spustiti Božji grad. Ostali delovi zemlje neće biti očišćeni dok ne prođe hiljadu godina, kad će grešnici ustati iz mrtvih i skupiti se na grad. Obnovljenu zemlju, međutim, neće skrnjaviti noga nijednog bezbožnika. Sve njih progutaće oganj koji će sići sa neba od Boga i spaliti i koren i grane zla. Sotona je koren a njegovi sledbenici su grane. Taj isti oganj koji bude progutao bezbožnike ujedno će i očistiti zemlju.

Sedam poslednjih zala i sud

Na generalnoj konferenciji svih koji veruju u sadašnju istinu, održanoj u Sutonu, država Vermont, septembra 1850. pokazano mi je da će se sedam poslednjih zala izliti tek kad Isus napusti svetinju. Anđeo reče: „Gnev Božji i Jagnjetov donosi grešnicima smrt i uništenje. Na Božji glas sveti će postati silni i strašni za nepokajane kao vojska sa zastavama ali tada još neće da izvrše na njima napisani sud. Sud će se izvršiti tek po završetku hiljadu godina.“

Kad se preobraze u besmrtnost i zajedno sa Isusom budu uzeti u nebo, kad svaki primi harfu, haljinu i krunu i uđu u Sveti Grad, sveti će sa Isusom pristupiti suđenju. Tada se otvaraju knjige – knjiga života i knjiga smrti. Knjiga života sadrži dobra dela svetih. a knjiga smrti zla dela bezbožnih. Ove knjige se upoređuju sa Biblijom, koja predstavlja zakonik, i prema njoj se sudi. Sveti, zajedno sa Isusom, izriču sud nad umrlim grešnicima. „Pogledaj,“ reče anđeo, „sveti zajedno sa Isusom pristupaju suđenju i bezbožnicima određuju kazne prema delima koja su činili u telu; kazne koje moraju primiti po završetku suđenja zapisuju se kraj njihovih imena.“ Time će se, kako sam videla, baviti spaseni zajedno sa Isusom hiljadu godina u Svetom Gradu dok se i oni i Grad ne spuste na zemlju. Po isteku hiljadugodišnjeg perioda Isus sa anđelima i spasenima napušta Sveti Grad, i dok se sa njima spušta prema zemlji, umrli grešnici ustaju iz svojih grobova; oni „koji ga probodoše,“ pošto uskrsnu, ugledaće ga izdaleka, u svoj Njegovoj slavi sa anđelima i svetima i „zaplaćaće za Njim.“ Oni će zapaziti ožiljke klinova na Njegovim dlanovima i nogama, a i na boku koji su proboli kopljem. Međutim, ovi ožiljci sada samo još više uvećavaju Njegovu slavu, Na kraju tih hiljadu godina Isus će stati na Goru maslinsku, gora će se

raspasti i postaće velika ravnica. Oni što ih je prorok Zaharija video kako beže u to vreme (Zah. 14:5) predstavljaju grešnike tek podignute iz grobova. Na tu ravnicu se zatim spušta Sveti Grad. Sotona nadahnjuje bezbožnike svojim duhom i uverava ih laskanjem da je vojska u gradu malobrojna, dok je njegova veoma velika, da oni stoga mogu pobediti svete i osvojiti Sveti Grad.

Dok Sotona okuplja i postrojava svoju vojsku, sveti se nalaze u Gradu i posmatraju lepotu i veličanstvenost Božjeg raja. Pred njima se nalazi Isus i On ih vodi. Odjednom se Spasitelj odvaja od nas, ali uskoro opet čujemo Njegov umilni glas: „Hodite, blagosloveni Oca mojega, primite kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta.“ Mi se svi okupljamo oko Isusa i dok zatvara gradska vrata, nad nepokajanima se izriče prokletstvo. Vrata se zatvaraju. Spaseni se zatim podižu na svojim krlima i spuštaju na vrh gradskog zida. Isus je takođe sa njima; Njegova kruna, blistava i veličanstvena. kao da je sačinjena iz sedam kruna poređanih sve jedna iznad druge. Krune svetih su od najčistijeg zlata, ukrašene zvezdama. Lica su im ozarena slavom, jer odražavaju Isusov lik. I dok sam ih posmatrala kako se podižu i svi skupa uzleću na vrh gradskog zida, bila sam veoma ushićena.

Nepokajani najzad uviđaju šta su izgubili. Od Boga zatim silazi oganj i sve ih spaljuje. To će biti izvršenje suda. Bezbožnici primaju platu prema onome što im sveti dosude zajedno sa Isusom za vreme hiljadugodišnjeg kraljevstva. Isti onaj oganj koji silazi od Boga i guta nepokajane ujedno čisti i celu zemlju. Odlomljeno raskomadano stenje topi se na ogromnoj temperaturi i raspada, atmosfera takođe, a sve rastinje na zemlji pretvara se u strnjiku i sagoreva. Posle toga se pred nama ukazuje naše nasleđe veličanstveno i divno; postajemo naslednici cele iznova

stvorene zemlje i stoga svi gromko kličemo: „Slava! Aliluja!“

Svršetak 2300 dana

Videla sam presto na kome su sedeli Otac i Sin. Posmatrala sam Isusovo lice i divila se Njegovoj ljupkoj pojavi. Do Oca nisam mogla da doprem pogledom jer ga je zaklanjao oblak svetlosti i slave. Zapitala sam Isusa da li je Očevo obličje slično Njegovom. Odgovorio je da jeste ali da ga ja ne mogu videti. „Ako bi ugledala slavu Njegovog lica, ti bi prestala da postojiš,“ rekao je On. Ispred prestola sam videla Adventni narod i ovaj svet. Videla sam dve grupe: jednu koja je klečala pred prestolom u najdubljoj pobožnosti, dok je druga stajala nezainteresovana i ravnodušna. Oni što su klečali pred prestolom prinosili su svoje molitve i stalno gledali u Isusa, a On je gledao u Oca kao da se zalagao kod njega za ove što se mole. Od Oca sija svetlost i obasjava Sina, a sa Sina prelazi na molitelje. Zatim sam zapazila kako se neka izuzetno blistava svetlost prenosi sa Oca na Sina, a sa Isusa na narod pred prestolom. Međutim, samo je malo njih primilo ovu veliku svetlost. Mnogi su se udaljili od nje i odmah joj se suprotstavili; drugi su bili nebrižljivi i olako se odnosili prema svetlosti i ona se povukla od njih. Neki su je cenili i prišavši malobrojnoj grupi klekli da se mole. Pripadnici te grupe su svi radosno prihvatili svetlost i lica su im bila ozarena njenom slavom.

Videla sam kako je Otac ustao sa prestola i ognjenim kolima otišao u svetinju nad svetinjama, iza druge zavese i tamo seo. Zatim je sa prestola ustao i Isus, a i većina onih što su klečali podigla se u isto vreme. Nisam videla da je posle toga ijedan zračak svetlosti obasjao onu nemarnu množinu i oni ostadoše u

potpunoj tami. Oni što su ustali od molitve kad je Isus napustio presto nisu skidali svoj pogled sa njega dok ih je vodio nedaleko odatle. On zatim podiže svoju desnicu i mi začusmo Njegov umilni glas: „Sačekajte ovde; ja idem svome Ocu da primim kraljevstvo; nastojte da vam haljine ostanu čiste, a Ja ću se ubrzo vratiti sa svadbe i uzeću vas k sebi.“ Tada se jedna kola, sačinjena od oblaka, sa točkovima sličnim ognju i okružena anđelima zaustaviše pred Isusom. On je ušao u kola i odvezao se u svetinju nad svetinjama gde je sedeo Otac. Zatim sam videla kako Isus, naš veliki Prvosveštenik, stoji pred Ocem. Na rubu Njegove haljine visili su, naizmenično poređani, zvončići i ukrasi u obliku nara. Oni što su ustali kad se Isus podigao sa prestola sledili su ga verom gore u svetinju nad svetinjama i molili se: „Oče, daj nam Tvoga Duha.“ Isus ih je nadahnuo Svetim Duhom u kome je bilo svetlosti, snage i mnogo ljubavi, radosti i mira.

Okrenula sam se i pogledala na družinu onih koji su još uvek klečali pred prestolom; oni nisu znali da ih je Isus napustio. Kod prestola se pojavio Sotona pokušavajući da nastavi ono što je Bog činio. Videla sam kako ovi ljudi gledaju gore prema prestolu i mole: „Oče, daj nam svoga Duha.“ Tada ih je Sotona zadahnuo svojim nesvetim uticajem u kome je bilo svetlosti i mnogo snage, ali ne i slatke ljubavi, radosti i mira. Sotonin cilj bio je da ih zadrži u obmani, i da Božju decu vuče natrag i zavodi.

Dužnost u pogledu vremena nevolje

Gospod mi je u više navrata pokazao da je stvaranje zaliha za podmirivanje naših zemaljskih potreba u vreme nevolje

suprotno učenju Biblije. Upravo da sveti i sačuvaju nešto od namirnica u svojoj kući ili u polju, videla sam da bi u vreme nevolje, kad na zemlju naiđu mač, glad, i pomor, nasilničke ruke sve to otele, a tuđini bi žnjeli njihova polja. To će biti trenutak da se potpuno pouzdamo u Gospoda i On će nas prehraniti. Videla sam da će nam u to vreme biti obezbeđeni hleb i voda, da nećemo trpeti ni oskudicu ni glad, jer je Bog u stanju da nam i u pustinji postavi trpezu. Kad bi bilo neophodno On bi poslao gavrane da nas hrane, kao što je to učinio za Iliju, ili bi nam, kao Izraelcima, pustio manu s neba.

Kuća i zemlja neće svetima biti ni od kakve koristi u vreme nevolje, pošto će morati da beže od razbesnele rulje; sem toga, njihova imovina neće tada moći da se upotrebi za unapređenje dela sadašnje istine. Pokazano mi je da je Božja volja da se sveti, pre no što dođe vreme nevolje, oslobode svega suvišnog, i da sa Gospodom učine „savez na žrtvi.“ Ako sve što imaju polože na oltar i ozbiljno budu pitali Gospoda šta im je dužnost, On će ih poučiti kad treba da se oslobode svoje imovine. Tako će u vreme nevolje biti slobodni, bez ičega što bi ih sputavalo i ometalo.

Videla sam da onima koji se čvrsto drže svoje imovine i ne pitaju Gospoda šta treba da čine, On neće ni ukazati na dužnost. Njima će biti dozvoljeno da zadrže ono što imaju, ali će se u vreme nevolje to isprečiti na njihovom putu i kao planina zapretiti da ih satire; oni će onda pokušati da rasprodaju svoja imanja, ali više neće biti u stanju da to učine. Čula sam kako neki jadikuju: „Delo je malaksavalo i Božji narod gladovao za istinom, a mi nismo uložili nikakav napor da nadoknadimo taj nedostatak; sada su naša imanja beskorisna. O, da smo ih onda dali i na taj način sabirali blago na nebu!“ Videla sam da žrtve nisu umnožavane, nego smanjivane i trošene. Takođe sam videla da Bog ne traži od svog naroda da se svi oslobode imovine u isto

vreme; međutim, ako oni žele da budu poučeni, On će ih kad ustreba poučiti kad i koliko da prodaju. Od nekih je u prošlosti zahtevano da prodaju svoja imanja radi potpomaganja Božjeg dela, dok je drugima dozvoljeno da ih zadrže dok se ne ukaže potreba. I onda, kad delu ustrebaju sredstva njihova je dužnost da prodaju.

Videla sam da vest: „Prodajte što imate i dajte milostinju“ neki nisu objavljivali u pravom svetlu, i da cilj i smisao reči našeg Spasitelja nisu jasno i kako treba tumačeni. Svrha prodavanja nije davanje onima koji su sposobni da rade i da sami sebe izdržavaju, već širenje istine. Greh je podržavati i povlađivati lenjost onih koji mogu da rade. Neki su revnosno posećivali sve naše sastanke i skupove, ali ne da bi proslavili Gospoda već radi „hleba i ribe.“ Svaki takav bi mnogo bolje postupio da je ostao kod kuće „da se trudi, čineći dobro rukama svojim“ kako bi podmirio potrebe svoje porodice i još „da ima šta davati“ u cilju potpomaganja dragocenog dela sadašnje istine. Sada je vreme da sabiramo blago na nebu, da svoje srce dovedemo u red kako bismo se pripremili za vreme nevolje. U tom periodu kušanja i probe održaće se samo oni koji budu imali čiste ruke i čisto srce. Sada je vreme da se zakon Božji utisne u naše misli i um, i ureže u naše srce.

Gospod mi je pokazao kolikoj se opasnosti izlažemo ako dopustimo da nam um bude preopterećen mislima i brigama ovoga sveta. Videla sam da se srca mnogih usled čitanja raznih uzbudljivih knjiga odvrćaju od sadašnje istine i prestaju da vole svetu Bibliju; drugi su ispunjeni nemirom i brigom o tome šta će jesti, piti i u šta će se obući. Neki opet smatraju da je Gospodnji dolazak još veoma daleko. Vreme je potrajalo nekoliko godina više nego što su oni očekivali stoga misle da će se ono još godinama produžavati i na taj način se njihove misli odvrćaju od

sadašnje istine i obraćaju svetu. Videla sam da je sve ovo veoma opasno, jer kad je duh obuzet nečim drugim, sadašnja istina bleedi i nestaje i na našim čelima nema mesta za pečat Boga života. Videla sam da vreme Isusovog boravka u svetinji nad svetinjama uskoro ističe, i da može potrajati još samo malo; zato bi sve slobodno vreme koje imamo na raspolaganju trebalo upotrebiti za istraživanje Biblije po kojoj će nam se suditi u poslednji dan.

Draga moja braćo i sestre, neka vam zapovesti Božje i svedočanstvo Isusa Hrista stalno budu na umu i neka iz njega potisnu sve misli i brige ovoga sveta. Razmišljajte o tome i kad ležete i kad ustajete. Svojim životom i postupcima svedočite o dolasku Sina čovečjeg. Vreme zapečaćenja je vrlo kratko i brzo će se završiti.

Sada, dok četiri anđela još drže vetrove, vreme je da svoj poziv i izbor utvrdimo.

„Tajanstveno kucanje“

Godine 1850, 24. avgusta videla sam da je „Tajanstveno kucanje“ posledica Sotonine moći; nešto od ovoga dolazi neposredno od njega, a nešto posredno preko njegovih oruđa – ali, uopšte uzev, sve potiče od Sotone. To je njegovo delo koje se ostvaruje na različite načine; a ipak mnogi i u crkvama i u svetu, obavijeni gustom tamom zablude smatraju i tvrde da je to sila Božja. Anđeo reče: „Zar narod ne treba da se obraća svom Bogu? Zar da se mrtvima obraća umesto živima?“ Zar da živi od mrtvih traže obaveštenja? Mrtvi ništa ne znaju. Zar da umesto živome Bogu idete mrtvima? Oni odstupaju od živoga Boga da bi opštili sa mrtvima koji ne znaju ništa (Videti: Isaija 8:19-20).

Videla sam da će se uskoro smatrati hulom ako neko

podigne svoj glas protiv tog kucanja, da će se ono sve više i više širiti, da će se Sotonina moć povećati i da će neki od njegovih odanih sledbenika imati silu da čine čuda – pa će čak i oganj silaziti s neba na očigled ljudi. Pokazano mi je da će ovi moderni vračari čak i sva čuda Gospoda našega Isusa Hrista pripisivati zanosu sličnom tom tajanstvenom kucanju i hipnozi, te će mnogi poverovati da je Sin Božji, dok je bio na zemlji, činio čuda tom istom silom. Ukazano mi je na Mojsijevo vreme: videla sam znake i čuda koja je Gospod preko njega učinio pred faraonom, i da su misirski vračari umnogome uspeli da ih imitiraju; tako će upravo pred konačno oslobođenje svetih, kad Bog bude silno radio za svoj narod, i ovim modernim vračarima biti dozvoljeno da imitiraju delo Božje.

Ovo vreme će ubrzo nastupiti i mi ćemo morati čvrsto da se držimo moćne ruke Jehovine budući da neprijatelj svim ovim velikim znacima i silnim čudima namerava da obmane i uništi Božji narod. Naš duh se mora osloniti na Boga, mi ne treba da strahujemo kao ovaj svet, bojeći se onoga čega se oni boje i poštujući ono što oni poštuju, već da smelo i hrabro stojimo u istini. Kad bi naše oči mogle da se otvore, videli bismo čete zlih anđela svuda oko nas, koji nastoje da pronađu neko novo sredstvo kako bi nas mučili i upropašćavali. Videli bismo takođe i svete anđele kako nas štite od njihove moći, jer Božje budno oko uvek bdi nad Izraelom; On će zaštititi i spasti svoje verne, ako se oni potpuno pouzdaju u Njega. Kad neprijatelj navali kao poplava, Duh Gospodnji će podići zastavu protiv njega.

Anđeo reče: „Imaj na umu da se nalaziš na začaranom terenu.“ Videla sam da moramo budno stražiti, imati na sebi sve oružje Božje i svrh svega uzeti štit vere; tada ćemo biti u stanju da se održimo a raspaljene strele nečastivoga neće nam nauditi.

Vesnici jevanđelja

Gospod mi je u viđenju često ukazivao na stanje i potrebe rasejanih dragulja – duša do kojih još nije doprla svetlost sadašnje istine, i pokazao mi je da vesnici Jevanđelja treba što pre da ih potraže i da im odnesu svetlost. Mnoge koji se nalaze oko nas treba samo osloboditi njihovih predrasuda i pružiti im dokaze iz Reči Božje i oni će radosno prihvatiti sadašnju istinu. Vesnici treba da bde nad dušama kao oni koji će morati za njih polagati račun pred Bogom. Njihov život mora biti težak i pun patnji i bola, jer na njima leži teret dragocenog, ali često bolno prezrenog, dela Hristovog. Oni moraju da žrtvuju sve ovozemaljske interese i u skladu sa osnovnim ciljem svog života moraju biti spremni da učine sve što je u njihovoj moći kako bi unapredili stvar sadašnje istine i spasavali duše koje propadaju.

Oni će zato primiti bogatu nagradu. Duše koje preko njih budu oslobođene i konačno spasene sijaće radosno na njihovim krunama „kao zvezde uvek i doveka.“ I kroz svu večnost oni će nalaziti zadovoljstvo u tome što su učinili sve što je bilo u njihovoj moći da bi prikazali istinu u svoj njenoj čistoti i lepoti, tako da su je duše kojima su govorili zavolele, posvetile se njome, i, koristeći se tom neprocenjivom prednošću, obogatile, oprale krvlju Jagnjetovom i izmirile sa Bogom.

Videla sam da pastiri, pre no što usvoje nove i značajne tačke učenja koje se po njihovom mišljenju mogu potkrepiti i Biblijom, treba da se savetuju sa onima što su učestvovali u objavljivanju svih vesti i koji su sasvim postojani u sadašnjoj istini. Tada će pastiri biti savršeno ujedinjeni i zajednica će osećiti njihovo jedinstvo. Videla sam da bi se na taj način sprečili nesrećni razdori i ne bi postojala opasnost da se dragoceno stado zajednice razjedini i rasturi kao ovce bez pastira.

Videla sam takođe da Bog ima vesnike koje bi On hteo da upotrebi u svom delu, ali oni nisu spremni za to. Suviše su površni i neozbiljni da bi mogli vršiti povoljan uticaj na stado. i ne osećaju teret i značaj dela ni vrednost duša, što bi kao Božji vesnici morali osetiti da bi mogli vršiti dobar uticaj. Anđeo reče: „Očistite se vi koji nosite sude Gospodnje.“ Njihov uspeh biće veoma neznatan ako se potpuno ne predaju Gospodu i ako ne shvate značaj i svečanost poslednje vesti milosti koju treba da odnesu rasejanim ovcama Božjeg stada. Neki koji nisu pozvani od Boga imaju jaku volju da pođu noseći vest. Međutim. kad bi takvi shvatili značaj dela i odgovornost tog položaja, trgli bi se i sa apostolom zapitali: „A za ovo ko je vredan?“ Jedini razlog što su oni toliko voljni da pođu je upravo to što Gospod nije stavio na njih teret dela. Neće svi koji su objavljivali prvu i drugu anđeosku vest objavljivati i treću čak i kad bi je potpuno prihvatili, jer su pojedini bili toliko obmanuti i u zabludi da su jedva otrgli i spasli svoju dušu; i ako bi se oni prihvatili da vode druge, bili bi samo sredstvo njihove propasti. Videla sam da oni koji su ranije brzopleto upadali veoma duboko u fanatizam sada prvi istrčavaju da rade, pre no što ih Bog pošalje i pre no što su se oslobodili svojih pređašnjih zabluda; mešajući istinu sa zabludom, oni bi time hranili i ovce Božjeg stada, i ako bi im se dopustilo da tako nastave, ovce stada Božjeg bi se porazbolevale, usledila bi ošamućenost i duhovna smrt. Videla sam da se oni moraju pažljivo proveravati i ispitivati sve dok se potpuno ne oslobode od svih svojih zabluda, inače nikad neće ući u kraljevstvo Božje. Vesnici Gospodnji ne mogu imati poverenja u rasuđivanje i sposobnost razlikovanja onih koji su bili u zabludi i fanatizmu, niti se na njih mogu osloniti kao na one koji su stalno bili u istini te su potpuno slobodni od tih opasnih zabluda. Mnogi su isto tako suviše skloni da podstiču na rad u misionstvu neke koji su tek

primili sadašnju istinu i koji bi se u mnogo čemu i sami još morali učiti i mnogo šta učiniti da bi bili ispravni pred Bogom, a ne da drugima pokazuju put.

Videla sam da vesnici moraju biti veoma budni kako bi zapazili i sprečili svaki fanatizam gde se on pojavi. Sotona navaljuje sa svih strana, i ako nismo potpuno budni i ne uočavamo njegova lukavstva i njegove zamke, i ako ne uzmemo sve oružje Božje, pogodiće nas njegove vatrene strele. U Reči Božjoj ima mnogo dragocenih istina, ali je „sadašnja istina“ ono što je stadu Božjem sada najpotrebnije. Videla sam da postoji opasnost da vesnici prelaze preko značajnih tačaka sadašnje istine, a zadržavaju se na pitanjima koja ne doprinose jedinstvu zajednice i posvećenju duše. Sotona će iskoristiti svaku moguću priliku da na ovaj način naškodi stvari Božjoj.

Međutim, predmeti kao što su: nauka o svetinji, učenje o 2300 dana, zapovesti Božje i vera Isusova, savršeno su podesni da se objasni prošli Adventni pokret, iznese naš sadašnji stav, utvrdi vera onih koji sumnjaju i pruže pouzdani dokazi o slavnoj budućnosti. Više puta sam videla da su to najglavniji predmeti na kojima vesnici Jevanđelja treba da se zadržavaju.

Ako bi izabrani vesnici Gospodnji čekali da se sa njihovog puta ukloni svaka prepreka, mnogi od njih nikad ne bi ni krenuli da traže rasejane ovce Božjeg stada. Sotona će prikazivati mnoge prepreke da bi ih zadržao i odvratio od njihove dužnosti. Ali oni treba da polaze sa čvrstom verom i pouzdanjem u Onoga koji ih je pozvao u svoje delo i On će otvoriti put pred njima, sve dotle dok to bude služilo njima na dobro a Njemu na slavu. Isus, naš veliki Učitelj i primer, nije imao gde da zakloni svoju glavu. Njegov život je bio pun napora, tuge i patnje, i više od svega toga, On je sam sebe predao na smrt nas radi. Oni koji, umesto Hrista, pozivaju duše i preklinju ih da se izmire sa Bogom, i koji

se nadaju da će sa Hristom vladati u slavi, ovde moraju biti spremni da učestvuju u Njegovim patnjama. „Oni koji seju sa suzama, žanju radosno kličući. Onaj ko plačući ide, noseći vreću sa semenom, vratiće se radosno kličući, noseći snopove svoje.“ (Ps. 126:5-6).

Žig zverin

U viđenju koji mi je dato 27. juna 1850. moj anđeo pratilac reče: „Vreme je gotovo na izmaku. Da li se divni Isusov lik ogleda u vama onako kao što bi trebalo?“ Zatim mi je ukazano na zemlju i videla sam da oni koji su nedavno primili vest Trećeg anđela treba da izvrše jednu pripremu. Anđeo reče: „Budite spremni, budite spremni, budite spremni. Morate biti mrtvi za ovaj svet više nego ikad ranije.“ Videla sam da je veliko delo trebalo da se izvrši za njih i to za kratko vreme.

Zatim sam videla da sedam zala uskoro treba da se izliju na one koji nisu u zaklonu Svemogućega; međutim, svet je za to hajao ne više no što bi činio u slučaju da nailazi obična kišica. Tada sam bila osposobljena da izdržim posmatranje strahovitog prizora – izlivanje Božjeg gneva u vreme sedam poslednjih zala. Videla sam da je Njegov gnev strašan i užasan, i kad bi On ispružio i gnevno podigao svoju ruku, stanovnici ovog sveta bili bi uništeni kao da ih nikada nije bilo ili bi patili od neizlečivih rana i ubistvenih boleština koje bi ih snašle; ne bi nalazili spasa, nego bi bili uništeni. Obuzeo me je strah, i ja sam ničice pala pred anđelom moleći ga da ukloni taj prizor ispred mojih očiju, jer je bio suviše strašan. Tada sam bolje nego ikad ranije, shvatila važnost brižljivog istraživanja Božje Reči, da bismo znali kako da izbegnemo zla koja će, prema toj Reči, snaći sve nepokajane

zato što se klanjaju zveri i njenom liku i primaju njen žig na svoje čelo ili ruku. Bila sam veoma začuđena što se ljudi usuđuju da uprkos tako strašnih pretnji i opomena ipak prestupaju Božji zakon i gaze Njegovu svetu subotu.

Papa je promenio dan od odmora – umesto sedmog uzeo je prvi dan sedmice. Naumio je da izmeni onu zapovest koja je čoveku data da bi se sećao svoga Tvorca. On se drznuo da izmeni najveću zapovesti u Dekalogu i da se tako izjednači sa Bogom, pa čak da se uzdigne i iznad Njega. Bog se ne menja. Stoga je i Njegov zakon nepromenljiv. Međutim, nastojeći da Njegove svete propise pravednosti i dobrote izmeni, papa se uzdigao iznad samog Boga. On je bacio pod noge sveti Božji dan, i na njegovo mesto (svojim autoritetom) postavio jedan od šest radnih dana. Sav hrišćanski svet se posle poveo za primerom zveri, i svake sedmice Bogu se zakida Njegovu sveto vreme. Papa je napravio „razvalinu“ u svetom Božjem zakonu, ali ja sam videla da je upravo nastupilo vreme kad narod Božji treba da „sazida razvaline“ i podigne „puteve što vode do naselja.“ (Isa. 58:12)

Molila sam se pred anđelom Bogu da, milosti svoje radi, spase svoj narod koji se nalazi na pogrešnom putu. Kad sedam zala počnu da se izlivaju, oni koji nastavljaju da prestupaju svetu subotu neće otvoriti usta da bi iznosili izgovore kojima sada nastoje da se opravdaju što je ne svetkuju. Izlivanje užasnih zala zatvoriće njihova usta, a Veliki Zakonodavac tražiće pravednu kaznu za one kojima je Njegov sveti zakon bio predmet ismejavanja i koji su ga nazivali „prokletstvom za čoveka,“ „bednim“ i „trošnim.“ Kad takvi budu na sebi osetili gvozdenu moć tog zakona, ti će se izrazi živo pojavljivati pred njima i tek tada će shvatiti koliko su grešili prezirući zakon za koji Reč Božja kaže da je „svet, pravedan i dobar.“

Tada mi je pokazana slava neba i blago koje je tamo

pripremljeno za verne. Sve je bilo dražesno i veličanstveno. Anđeli su pevali prekrasne pesme, a kad bi prestali da pevaju svaki bi skidao krunu sa glave i polažući ih onako blistave pred noge voljenog Isusa, klicali bi milozvučnim glasom: „Slava! Aliluja!“ Ja sam im se pridružila u pesmi hvale i slave Jagnjetu i svaki put kad sam otvorila usta na slavu Njemu, imala sam neopisivo osećanje slave koja me je okruživala. To je bila neuporediva, od „svega pretežnija i večna slava.“ Anđeo reče: „Mali ostatak koji voli Boga, drži Njegove zapovesti i do kraja ostane veran, uživaće ovu slavu, biće uvek u prisustvu Isusovom i pevaće sa svetim anđelima.“

Sa tog prizora slave moj je pogled tada bio upravljen na ostatak Božjeg naroda na zemlji. Anđeo im je govorio: „Želite li da izbegnete sedam poslednjih zala? Hoćete li da uđete u slavu i da nasledite sve ono što je Bog pripremio za one koji ga vole i koji su spremni i da stradaju za Njegovu stvar? Ako to želite, morate umreti da biste mogli živeti. Budite spremni, budite spremni, budite spremni! Morate biti spremniji nego što ste sada, ‘jer dolazi Gospodnji dan, strašan od jaraosti i žestokog gneva, da zemlju pretvori u strašan prizor i da iz nje istrebi njene grešnike.’ Žrtvujte sve za Gospoda. Stavite na Njegov oltar sebe svoje imanjanje i sve, kao živu žrtvu. Sve se mora dati da bi se ušlo u slavu. Sabirajte sebi blago na nebu, gde lupeži nemaju pristupa niti ga rđa može pokvariti. Ovde morate biti saučesnici u Hristovom stradanju da biste u budućem životu bili sudeonici u Njegovoj slavi.“

Ako se nebo stiče stradanjem, onda će ono biti dosta jeftino. Na tom putu se moramo stalno odricati sebe i svakog dana moriti svoje „ja“ gledajući samo na Isusa i imajući pred očima stalno Njegovu slavu. Videla sam da bi oni koji su nedavno primili istinu morali da znaju šta znači trpeti Hrista radi, i da će biti

izloženi bolnom kušanju i tesanju, kako bi se kroz te patnje očistili i pripremili da mogu primiti pečat Boga živoga, izdržati vreme nevolje, ugledati „Kralja u krasoti Njegovoj“ i živeti u prisutnosti Boga i čistih, svetih anđela.

Kad sam videla kakvi moramo biti da bismo nasledili slavu, i šta je sve Isus morao podneti da bi nam obezbedio tako bogato nasleđe, molila sam se da se krstimo Hristovim krštenjem stradanja, kako se ne bismo povlačili pred iskušenjima nego da ih strpljivo i radosno podnosimo, imajući na umu šta je sve Isus pretrpeo da bismo se mi obogatili zahvaljujući Njegovom siromaštvu i patnjama. „Morate bržim korakom napredovati u samoodricanju,“ kaže anđeo. Nekada smo imali vremena da istinu prihvatamo postepeno, korak po korak, i svaki pređeni korak davao nam je snagu za sledeći. Međutim, sada je vreme gotovo na izmaku, i ono što smo mi nekad učili godinama, oni što su nedavno primili istinu moraće da nauče za nekoliko meseci. Oni će isto tako morati od mnogo čega da se oduče, a mnogo što šta da uče iznova. Oni koji žele da ne prime žig zveri i njene ikone onda kada o tome bude izdat dekret, moraju još sada doneti odluku i reći: Ne, mi nećemo da poštujemo odredbu zveri.

Slepi vođe slepima

Pokazano mi je kako slepe vođe, nastojeći da i druge zaslepe, malo shvataju šta ih čeka. Oni se suprotstavljaju istini, i kad ona pobedi, mnogi koji su te učitelje smatrali Božjim ljudima i od njih očekivali svetlost nađu se u neprilici. Oni od tih učitelja zahtevaju objašnjenja u pogledu subote, a ovi, da bi se otarasili četvrte zapovesti, iznose k tome još i neke dokaze. Videla sam da se takvi pri iznošenju svojih brojnih dokaza protiv

subote uopšte ne rukovode poštenjem. Glavni je cilj da se zaobiđe subota Gospodnja i da se svetkuje drugi dan, a ne onaj koji je Bog posvetio i blagoslovio. Kad su pred snagom istine prinuđeni da napuste neko svoje gledište, oni zauzimaju suprotno, često čak i takvo koje su upravo pre tog proglašavali pogrešnim.

Božji narod se ujedinjuje u veri. Oni koji svetkuju biblijsku subotu jedinstveni su u svojim pogledima i mišljenju u pogledu biblijske istine, dok su oni adventisti koji se protive svetkovanju subote razjedinjeni i čudno podeljeni. Jedni u svom drskom protivljenju suboti tvrde kako je ona, navodno, svetkovana do tada i tada, i zaključuju da je time pitanje subote rešeno. Ali pošto njihov napor ne okončava ovo pitanje, i pošto se interesovanje za subotu sve više pojačava a Božja deca je i pored svega toga rado prihvataju, pojavljuju se drugi koji bezobzirno nastoje da to pobiju. Međutim, iznoseći svoje poglede sračunate na to da se subota zaobiđe, oni u stvari pobijaju argumente kojima su oni prvi pokušavali da se bore protiv istine, i iznose teoriju koja je protiv njih isto toliko koliko i protiv nas. Tako je isto i sa trećim i četvrtim, ali nijedan od njih ne iznosi to pitanje onako kao što stoji u Reči Božjoj: „A sedmi je dan subota – odmor Gospodu Bogu tvojem.“

Videla sam da takvi „zemaljski misle“ i zato se ne potčinjavaju svetom Božjem zakonu. Oni se međusobno ne slažu, ali svojim zaključcima uporno nastoje da izvrću nauku svetog Pisma, proširuju „razvaline“ načinjene u Božjem zakonu, a četvrtu zapovest menjaju, ukidaju ili čine bilo šta drugo sa njom radije nego da je drže. Oni žele da učutkaju svako raspitivanje članova o tom pitanju, stoga pokreću nešto drugo nadajući se da će ih time umiriti, jer njihovi sledbenici tako malo proučavaju Bibliju da ne vide dalje od svojih slepih vođa, i ovi lako mogu da im zabludu prikazuju kao istinu, i postignu da je oni kao takvu

prime.

Pripremanje za posledak

U Osvegu, država Njujork, Gospod mi je 7. septembra 1850. pokazao da se za Njegov narod mora izvršiti veliko delo „da biste se održali u bici u Gospodnji dan.“ Ukazano mi je na one koji tvrde da su adventisti, a odbacuju sadašnju istinu, i videla sam da se oni usled međusobne nesloge rasipaju sad kad je vreme sakupljanja i da to Božja ruka čini kako bi se iskrenim pojedincima koji se nalaze među njima, a koji su ranije bili zavedeni, otvorile oči da uvide svoje pravo stanje. I tada kad im Božji glasnici izlože istinu, oni su spremni da slušaju, i uviđajući njenu lepotu i sklad odlučuju da napuste svoje ranije društvo i zablude, da prigrlje dragocenu istinu i priđu tamo gde će moći da zauzmu određeni stav.

Videla sam da protivnici subote Gospodnje ne mogu Biblijom dokazati neispravnost našeg gledišta, stoga šire klevete protiv onih koji veruju i propovedaju istinu, i napadaju njihov karakter. Mnogi koji su nekada bili savesni i voleli Boga i Njegovu Reč postali su usled odbacivanja svetlosti i istine tako okoreli da bez ikakvog ustezanja krivo predstavljaju i lažno optužuju one koji vole svetu subotu, da bi na taj način naškodili uticaju onih što neustrašivo objavljuju istinu. Ali se delo Božje tim neće moći sprečiti. U stvari, upravo takvi postupci onih što mrze istinu biće pravo sredstvo da nekima otvore oči. Svaki dragulj će se istaći i sakupiti, jer je Božja ruka na delu da bi se sakupio ostatak Njegovog naroda, i On će svoje delo slavno završiti.

Mi koji verujemo u istinu treba da budemo vrlo oprezni, kako ne bismo dali povoda da se o nama rđavo govori. Svaki naš

korak treba da bude preduzet u saglasnosti sa Biblijom, jer bi oni koji mrze Božje zapovesti zlobno likovali nad svakom našom pogreškom, kao što su to bezbožnici činili 1843. godine.

Na dan 14. maja 1851. videla sam Spasiteljevu lepotu i Njegovu ljupkost. Dok sam posmatrala Njegovu slavu, nisam uopšte pomišljala da ću ikada više morati da se lišim Njegove prisutnosti. Videla sam kako od slave koja obavlja Oca dolazi jedna svetlost i kad mi se ta svetlost približila, uplašila sam se i celo moje telo je ustreptalo kao list na vetru. Pomislila sam: ako mi se više približi biću uništena, ali me ona mimoide. I tada sam donekle shvatila koliko je veliki i strašan Bog kome se obraćamo. Zatim sam videla da mnogi nemaju pojma o Božjoj svetlosti, i često uzimaju uzalud Njegovo sveto i poštovanja dostojno ime, ne pomišljajući da govore o Bogu, Velikom i strašnom Bogu. U molitvi mnogi izgovaraju lakomisleno reči, bez poštovanja; ovo žalosti blagi Duh Gospodnji i zbog toga nebo ne prima njihove molitve.

Videla sam takođe da mnogi ne shvataju kakvi moraju biti da bi u vreme nevolje, kad Prvosveštenik više ne bude u svetinji, mogli da opstanu pred Bogom. U onima što će primiti pečat Boga živoga i u vreme nevolje biti zaštićeni mora se potpuno ogledati Isusov lik.

Videla sam da mnogi zanemaruju toliko potrebnu pripremu očekujući da će ih „osveženje“ ili „poznata kiša“ osposobiti da opstanu na dan Gospodnji i da žive u Njegovoj prisutnosti. O, koliko njih sam videla u vreme nevolje bez Božje zaštite! Oni zanemaruju neophodnu pripremu, stoga neće moći da prime „osveženje“ koje svi moraju primiti da bi mogli živeti u prisutnosti Svetoga Boga. Oni koji ne primaju opomene i ukore, odbijaju da budu „sečeni“ od strane proroka, ne čiste svoje duše pokoravajući se celoj istini, i koji su skloni da veruju da je njihovo

stanje daleko bolje nego što u stvari jeste, probudiće se tek u vreme sedam poslednjih zala i uvideće da je to „sečenje“ i uobličavanje bilo neophodno za njih da bi bili podesni za Božju građevinu. Međutim, više neće biti vremena za bilo kakvu pripremu, više neće biti Posrednika da ih zastupa pred Bogom. Pre toga će odjeknuti strašna i svečana izjava: „Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu: i ko je svet, neka se još sveti.“ (Otk. 22:11). Videla sam da će u „osveženju“ učestvovati samo oni koji budu pobedili i otklonili svaki ukorenjeni greh: ponos, sebičnost, ljubav prema svetu i svaku rđavu reč i postupak. Stoga se moramo sve više približavati Gospodu i usrdno nastojati da izvršimo neophodnu pripremu koja će nam omogućiti da opstanemo „u bici u dan Gospodnji.“ Imajmo svi na umu da je Bog svet i da niko izuzev svetih bića ne može boraviti u Njegovoj prisutnosti.

Molitva i vera

Videla sam da deca Božja često zanemaruju molitvu, naročito tajnu molitvu. Mnogi se ne vežbaju u veri, što im je i prednost i dužnost da čine, već očekuju neko uzbuđenje osećanja do čega može da dovede samo vera. Osećanje nije vera. To su dva posebna pojma. Veru treba da usavršavamo vežbom, dok su radosna osećanja i blagoslovi dar koji primamo od Boga. Božju milost duša prima posredstvom vere, a u našoj je moći da se u toj veri uvežbavamo.

Istinska vera polaže pravo na obećani blagoslov još pre no što se on ostvari i oseti. Svoje molitve moramo verom slati iza druge zavese, verom se pozivati na obećane blagoslove i

polagati pravo na njih kao na nešto što nama pripada. Tada treba da verujemo da ćemo primiti tražene blagoslove, pošto svoju veru zasnivamo na rečima: „Sve ono za šta se molite i što tražite, verujte da ste već dobili, i imaćete to.“ (Marko 11:24) To je prava vera – verovati da ćemo primiti traženi blagoslov, pre no što se on ostvari. Kad se obećani blagoslovi ispune i uživamo u njima, vera to rado prihvata. Međutim, mnogi pretpostavljaju da imaju mnogo vere tek kad prime Svetog Duha u obilnoj meri, i da veru imaju samo ako osećaju silu Duha. Takvi mešaju pojam vere sa pojmom blagoslova koji dolazi kroz veru. Pravi trenutak da verujemo je upravo tada kad osećamo da smo lišeni Duha. Kad izgleda da gusti tamni oblaci lebde nad dušom, upravo onda je vreme da živom verom probijemo tamu i razagnamo oblake. Istinska vera se zasniva na obećanjima sadržanim u Reči Božjoj, i samo oni koji se toj Reči pokoravaju mogu polagati pravo na njena slavna obećanja: „Ako ostanete u meni i moje reči ostanu u vama, zamolite što god želite i biće vam.“ (Jovan 15:7) „I što god molimo, dobijamo od njega, jer držimo njegova uputstva i činimo ono što je ugodno u njegovim očima.“ (1. Jov. 3:22).

Treba da se mnogo više molimo u tajnoj molitvi. Hristos je čokot a mi smo loze. Ako želimo da rastemo i da donosimo rod, moramo neprekidno crpeti sok i hranu iz živog čokota, jer odvojeni od njega nemamo snage.

Zapitala sam anđela zašto u Izraelu nema više vere i duhovne sile. On reče: „Vi prebrzo ispuštate ruku Gospodnju.“ Kad svoje molbe upućujete prestolu milosti, treba da, uz pomoć čvrste vere, u tome budete istrajni. Obećanja su sigurna. Verujte da ćete primiti ono što tražite, i biće vam.“ Tada mi je ukazano na Iliju. On je „bio čovek smrtan kao i mi,“ i usrdno se molio Bogu. Njegova vera je izdržala probu. Sedam puta se molio Gospodu da padne kiša, i najzad se pojavio oblak. Videla sam da često

sumnjamo u tako sigurna obećanja i žalostimo Spasitelja svojim neverovanjem. Anđeo reče: „Naoružajte se svim oružjem Božjim, a svrh svega uzmite štiti vere, da biste svoje srce i sam svoj život zaštitili od vatrenih strela nečastivoga.“ Ako neprijatelju pođe za rukom da pogled potištenih i duhom klonulih odvрати od Isusa i navede ih da umesto razmišljanja o vrlinama, ljubavi, zaslugama i velikoj milosti našeg Spasitelja, stalno misle o svojoj nedostojnosti, on će im oduzeti štiti vere i postići svoj cilj, pošto oni ostaju potpuno izloženi njegovim vatrenim kušanjima. Stoga oni koji su slabi uvek treba da gledaju na Isusa i da se uzdaju u Njega; na taj način će se uvežbavati u veri.

Vreme sabiranja

Gospod mi je 23. septembra pokazao da je On po drugi put ispružio „ruku svoju da zadobije ostatak naroda svojega,“ i da se napori u ovo vreme sabiranja moraju udvostručiti. U stanju rasula (nastalog posle, teškog razočaranja 1844.) Izrael je bio razdiran i ranjavan; međutim, sada u vreme sabiranja Gospod će isceliti i zaviti rane svog naroda. Napori koji su u to vreme rasula ulagani u propovedanje istine imali su malo uspeha, postiglo se tek nešto ili ništa; ali u vreme sabiranja, kad se Božja ruka prihvatila da sabere Njegov narod, nastojanja da se istina proširi imaće očekivani uspeh. Svi treba da budemo ujedinjeni i revnosni u delu. Videla sam da je bilo pogrešno što su neki na pomenuto vreme rasula ukazivali kao na neki primer kojim bi trebalo da se rukovodimo i sada u vreme sabiranja; jer ako Gospod sada ne bi učinio za nas nešto više nego što je činio onda, Izrael se nikada ne bi sabrao. Videla sam da je izrada proročke karte iz 1843. godine vođena Božjom rukom i da je ne treba menjati; da

su crteži i brojevi urađeni onako kako je On želeo; i da je Njegova ruka zaklonila grešku u računanju nekih brojeva, tako da to niko nije mogao uočiti sve dok On nije sklonio svoju ruku.

Zatim sam u vezi sa izrazom „svakidašnja“ (Danilo 8:12) videla da je reč „žrtva“ pridodata ljudskom mudrošću, da ne pripada tom tekstu; i da je Gospod u pogledu toga dao pravilno shvatanje onima što su objavljivali čas suda. Dok je vladalo jedinstvo, pre 1844. gotovo svi su imali ispravno mišljenje u vezi sa izrazom „svakidašnja,“ međutim, otkako je 1844. došlo do razočaranja prihvaćena su drugačija mišljenja, i usledili su mrak i pometnja. Od 1844. godine vreme više nije bilo probni kamen niti će ikada više biti.

Gospod mi je pokazao da se vest Trećeg anđela mora objaviti Njegovoj rasejanoj deci, ali da se ona ne sme vezati za vreme. Videla sam da su neki propovedanjem određenog vremena uspeli da izazovu neko lažno uzbuđenje, ali je vest Trećeg anđela ubedljivija od toga. Videla sam da ta vest može da opstane na sopstvenom temelju i nije potrebno da se pojačava određivanjem vremena; i da će ona snažno napredovati, izvršiti svoje delo i uskoro biti završena u pravdi.

Zatim mi je ukazano na pojedince koji se nalaze u velikoj zabludi verujući da im je dužnost da odlaze u stari Jerusalem, i misle da tamo imaju zadatak koji se mora izvršiti pre no što Gospod dođe. Takvo shvatanje je sračunato na to da se misli i interesovanje odvrata od sadašnjeg dela Božjeg i objavljivanja vesti Trećeg anđela; jer će oni koji smatraju da treba ići u Jerusalem stalno misliti samo o tome pa će i svoja sredstva uskratiti delu sadašnje istine da bi takvo putovanje obezbedili sebi ili drugima. Videla sam da se takvom misijom ne bi postiglo neko stvarno dobro, da bi trebalo mnogo vremena dok bi samo neki od Jevreja mogli da poveruju u prvi Hristov dolazak, a koliko bi

tek vremena i truda trebalo uložiti da bi oni mogli da se uvere u Njegov drugi dolazak. Videla sam da je Sotona pojedine na ovaj način toliko obmanuo da oni toga radi prepuštaju propasti tolike duše u svojoj zemlji, koje ih okružuju i kojima bi mogli pomoći i navesti ih da drže Božje zapovesti. Videla sam isto tako da se stari Jerusolim nikada više neće podići, i da Sotona ulaže krajne napore kako bi misli Božje dece, u ovo vreme sabiranja, usmerio na to, i kako bi na taj način svu njihovu pažnju i interesovanje odvratio od sadašnjeg Božjeg dela i naveo ih da zanemare toliko neophodnu pripremu za dan Gospodnji.

Dragi čitaоче, u pisanju ovog malog dela rukovodila sam se osećanjem dužnosti prema svojoj braći i sestrama i željom da se krv duša ne nađe na mojim haljinama. Svesna sam da je veoma mnogo onih što ne veruju u viđenja, i da mnogi čak i od onih koji tvrde da očekuju Hrista i uče da živimo u „poslednjim danima“ smatraju da su ona sva od Sotone. Od takvih očekujem veliko protivljenje, i kad ne bih osećala da ovo Gospod od mene traži, nipošto ne bih na ovaj način objavljivala svoja viđenja, jer će to verovatno izazvati njihovu mržnju i ismevanje. Ali ja se više bojim Boga nego ljudi.

Kad mi je Bog dao prve vesti koje je trebalo da prenesem Njegovom narodu, bilo mi je veoma teško da ih objavim i često sam ih ublažavala i činila što umerenijim strahujući da nekoga ne uvredim. Za mene je bilo veliko iskušenje da te vesti objavljujem onako kako sam ih primila od Gospoda. Nisam shvatila da time izneveravam, niti sam uviđala grešnost i opasnost takvog postupka dok nisam u viđenju bila prenesena u Isusovu prisutnost. On me je pogledao sa negodovanjem i okrenuo svoje lice od mene. Užasne patnje koje sam tada osetila nije moguće opisati. Pala sam ničice pred Njega, ali nisam imala snage da izgovorim nijednu reč. O, kako sam želela da se sakrijem od tog

strašnog pogleda koji je izražavao negodovanje! Tada sam donekle shvatila kako će se osećati izgubljeni kad budu govorili gorama i kamenju: „Padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga koji sedi na prestolu i Jagnjetovog gneva!“ (Otk. 6:16).

Jedan anđeo mi naredi da odmah ustanem, i prizor koji sam tada ugledala teško se može opisati. Prikazana mi je jedna grupa ljudi zamršene kose i pocepanih haljina, čije je lice pružalo pravu sliku očajanja i straha. Oni mi se približiše i stadoše otirati svoje haljine o moje. Kad sam pogledala na svoje haljine, videla sam da su umrljane krvlju i da krv na njima ostavlja rupe. Ponovo kao mrtva padoh pred noge svog anđela pratioca. Nisam mogla do izustim nijednu reč opravdanja i samo sam želela da se udaljim sa ovog svetog mesta. Anđeo me podiže na noge i reče mi: „Ovo sad nije tvoj slučaj, ali ovaj prizor ti je prikazan da bi znala kakav će biti tvoj položaj ako zanemariš da objavljuješ drugima ono što ti je Bog otkrio. Međutim, ako do kraja ostaneš verna, ješćeš plodove sa drveta života i piti vodu iz žive reke. Moraćeš mnogo da pretrpiš, ali je milost Božja dovoljna.“ Tada sam se osetila voljnom da učinim sve što Gospod bude tražio od mene, kako bih zaslužila Njegovo odobravanje, a ne onaj strašni pogled negodovanja.

Često su mi lažno pripisivana učenja svojstvena spiritizmu. Ali pre no što je urednik lista „Jutarnja zvezda“ požurio da objavi takvu zabludu, Gospod mi je dao viđenje o žalosnom i pustošnom uticaju koje bi on i drugi izvršili na stado širenjem spiritualističkih shvatanja. Više puta sam videla dragog Isusa, pošto je On jedna ličnost. Pitala sam ga da li je i Njegov Otac ličnost i da li je po obličju sličan Njemu. On reče: „Ja sam jasna slika Očeve ličnosti.“

Videla sam da spiritualistička shvatanja često nipodaštavaju svu slavu neba i da u duhu mnogih presto Davidov i dragi

lik Isusov nestaju u plamenu spiritizma. Pokazano mi je da će svetlost istine privući neke od onih što su na ovaj način zavedeni, ali će za njih biti gotovo nemoguće da se potpuno oslobode zvodničke moći spiritizma. Takvi treba da izvrše temeljnu i potpunu pripremu, da priznaju svoje zablude i da ih zauvek napuste.

Preporučujem ti dragi čitaooče, da Božju Reč uzmeš za pravilnik svoje vere i života. Tom Rečju ćemo biti suđeni. U toj Reči Gospod je obećao da će u „poslednje dane“ davati viđenja, ne da bi ona predstavljala neko novo pravilo vere nego da hrabre Njegov narod i ispravljaju one koji su zastranili od biblijske istine. Tako je Gospod postupio i sa apostolom Petrom kad ga je poslao da propoveda Hrista neznabošcima (Dela 10).

Onima koji uzmognu da ovu knjigu predaju opticaju, rekla bih da je ona namenjena samo iskrenima, a ne onima koji bi ismevali delo Božjeg Duha.

Snovi E.G. Vajt

U snu sam videla jedan hram u koji se sleglo mnoštvo naroda. Samo oni koji potraže utočište u ovom hramu biće spaseni kad se završi vreme milosti. Svi koji ostanu napolju biće zauvek izgubljeni. Oni što su napolju u velikom mnoštvu išli svaki svojim putem podsmevali su se i rugali onima što ulaze u hram, i govorili da je takav plan za spasavanje lukava obmana, i da u stvari ne postoji nikakva opasnost koju bi trebalo izbeći. Pojedine su čak i silom sprečavali i zadržavali da ne uđu.

Plašeci se ismejavanja i poruge, pomislila sam da je najbolje sačekati dok se mnoštvo razide, ili dok ne uzmognem nekako nezapažena od njih da uđem. Ali umesto da se smanji, taj broj se sve više povećavao, i strahujući da ne zakasnim žurno

sam napustila svoj dom i probila se kroz gužvu. U strepnji i želji da se probijem do hrama nisam ni zapazila niti obraćala pažnju na one što su me okruživali. Ušavši unutra, zapazila sam da je prostrani hram poduprt jednim ogromnim stubom uz koji je bilo privezano sve u ranama i krvlju obliveno Jagnje. Svi mi koji uđosmo u hram kao da smo znali da je to Jagnje nas radi izbijeno i ranjeno, i svako je morao da dođe pred njega i da prizna svoje grehe.

Upravo ispred Jagnjeta bila su raskošna sedišta na kojima je sedela grupa ljudi koji su izgledali vrlo srećni. Izgledalo je kao da nebeska svetlost obasjava njihova lica i slavili su Gospoda pesmama zahvalnosti koje su bile slične muzici anđela. To su bili oni što su došli pred Jagnje, priznali svoje grehe, dobili oprostaj i sada radosno očekuju neki srećan događaj.

Čim sam ušla u zgradu, spopade me strah i osećanje stida što sam se morala poniziti pred tim ljudima. Ali je izgledalo kao da sam primoravana da idem napred te sam polako zaobilazila oko stuba da bih došla pred Jagnje; tada odjeknu truba, hram se zatrese, začu se trijumfalan poklič okupljenih svetaca, zastrašujuće blistava svetlost obasja zgradu, zatim nastade duboka tama. Zajedno sa svetlošću nestade i svih tih srećnih ljudi, a ja ostadoh sama u nemoj strahoti noći.

Probudila sam se s bolom u duši i jedva sam mogla verovati da je to bio san. Činilo mi se da je moja sudbina zapečaćena, da me je Duh Gospodnji napustio tako da se nikad više ne vrati. Pri pomisli da je to zaista moguće, moja potištenost bivala je još dublja.

Uskoro posle toga imala sam još jedan san. Učinilo mi se da u bednom očajanju, lica pokrivenog rukama, sedim i ovako razmišljam: Kad bi Isus bio na zemlji, otišla bih k Njemu, pala pred Njegove noge i iznela mu sve svoje patnje. On ne bi

okrenuo svoje lice od mene, ukazao bi mi milost, a ja bih ga volela i uvek bi mu rado služila. Upravo tada otvoriše se vrata i uđe jedna osoba divna izgleda i držanja. Pogleda me sažaljivo i reče: „Želiš li da vidiš Isusa. On je ovde i ako želiš možeš ga videti. Uzmi sve što imaš i pođi za mnom.“

Slušala sam ovo sa neizrecivom radošću, sa zadovoljstvom sakupih svoju malu imovinu, svaku sitnicu „koju sam smatrala vrednom, i pođoh za svojim vođom. On me povede jednim strmim i prividno nesigurnim stepenicama. Kad sam počela da se penjem, on me upozori da svoj pogled stalno upravljam gore kako ne bih dobila vrtoglavicu i pala. Mnogi drugi koji su se uspinjali ovim stepenicama pali su pre no što su stigli do vrha.

Najzad smo stigli do poslednje stepenice i zastali pred jednim vratima. Tu mi moj vođa naloži da ostavim sve stvari što sam ponela sa sobom. Ja ih veselo spustih. On otvori vrata i pozva me da uđem unutra. U istom trenutku našla sam se pred Isusom. Takvo divno lice, takav izraz blagonaklonosti i veličanstva, bez ikakve sumnje, nije mogao imati niko drugi. Dok me je posmatrao svojim prodornim pogledom, odjednom shvatih da su mu poznate sve okolnosti moga života, sve moje skrivene misli i osećanja.

Pokušala sam da se zaklonim od Njegovog prodornog pogleda, osećajući se nesposobnom da podnesem Njegove ispitivačke oči, ali On se približi sa osmehom i, stavivši mi svoju ruku na glavu, reče: „Ne boj se.“ Na zvuk Njegovog umilnog glasa moje srce ustrepta od sreće koju nikad do tada nisam osetila. Od prevelike radosti nisam mogla da izgovorim nijednu reč, i savladana osećanjem neizrecive sreće, padoh pred Njegove noge. Dok sam tako bespomoćno tu ležala, ispred mene su prolazili prizori lepote i slave, i učini mi se da se već nalazim u sigurnosti i miru neba. Najzad mi se povratila snaga i ja se

podigoh. Mile Isusove oči još uvek su me posmatrale, a Njegov osmeh mi je dušu ispunjavao radošću. Njegovo prisustvo ispunjavalo me je svetim strahopoštovanjem i neizrecivom ljubavlju.

Moj vođa sada otvori vrata i oboje izađosmo. Tada mi naredi da uzmem ponovo sve svoje stvari. Kad sam to učinila dade mi jednu zelenu vrpcau čvrsto smotanu u klupče. Reče mi da to klupče stavim pored samog srca i da ga, kad ponovo zaželim da vidim Isusa, izvadim iz nedara i što je moguće više odmotam. On me opomenu da vrpcau ne ostavljam dugo namotanu, kako se ne bi zamrsila u čvorove i teško odmotavala. Ja stavih klupče pored svog srca i srećna siđoh niz uske stepenice, hvaleći Gospoda i pričajući radosno svakome koga bih srela gde može naći Isusa. Ovaj san mi je ulio nadu. Zelena vrpca je za mene predstavljala veru, i u mojoj duši do tada obuzetoj tamom poče da se budi svest o lepoti i jednostavnosti vere u Boga.

San Vilijama Milera

Sanjao sam da mi je Bog, na nevidljiv način poslao jedan kovčežić neobične izrade, dug oko dvadeset pet a širok i visok oko petnaest santimetara, izrađen od ebanovine, i neobično ukrašen biserima. Na kovčežiću je bio privezan ključ. Odmah sam uzeo ključ i otvorio kovčežić. Na svoje veliko iznenađenje, zapazih da je pun dragulja i dijamanta svih vrsta i veličina, dragog kamenja, zlatnih i srebrnih novčanica svih mogućih dimenzija i vrednosti, divno razvrstanih, tako da je svaka vrsta imala svoje posebno mesto u kovčegu; tako sređeni, dragulji su sijali sjajem sličnim svetlosti sunca.

Premda je moje srce bilo veoma uzbuđeno sjajem, lepotom i vrednošću onoga što se nalazilo u kovčegu, pomislih da ne

smem sam uživati u posmatranju toga. Stoga stavih kovčežić na sto u svojoj sobi i objavih da svi koji žele mogu doći da vide nešto najljepše i najblistavije što je čovek ikada mogao da vidi u svom životu.

Ljudi počеше da dolaze, isprva u manjem broju, ali kasnije sve više. Prvi kad pogledaše kovčežić, divili bi se i klicali od radosti. Međutim, kad se broj gledalaca povećao svaki bi počeo da rastura dragulje ne vraćajući ih na njihovo mesto i razbacujući ih po stolu.

Počeo sam razmišljati da bi vlasnik mogao ponovo tražiti kovčežić i dragulje iz mojih ruku i pošto dopustih da budu rastureni, ne bih nikad više mogao da ih razvrstam i stavim na njihovo mesto u kovčežić onako kako su ranije bili, i osetih da bi to za mene bila prevelika odgovornost. Tada počeh da molim ljude da ne diraju dragulje niti da ih vade iz kovčežića, ali što sam ih više molio, oni su utoliko više razbacivali, tako da ih sve rasuše po sobi, po patosu i po svim delovima nameštaja.

Zatim videh da su oni među prave dragulje i novčanice razbacali i bezbroj lažnih dragulja, i falsifikovanih novčanica. Strahovito razjaren takvom podlošću i nezahvalnošću, počeh da ih grdim i ukoravam, ali što sam ih više korio oni su utoliko više razbacivali lažne dragulje mešajući ih sa pravima.

To me potrese do dna duše i počeh silom da ih izbacujem iz sobe, ali dok bih jednog izbacivao, trojica bi ulazila unoseći sa sobom prljavštinu, otpatke, pesak i svakojako smeće sve dok tim nisu zatrpali sve dragulje, dijamante i novčanice, tako da se više uopšte nisu mogli videti. Isto tako izlomiše u parčad i moj kovčežić i baciše ga u to smeće. Misleći da niko ke mari za moj bol i moju srdžbu, potpuno sam se obeshrabrio, postao malodušan, seo i zaplakao se.

Dok sam tako plakao i tužio zbog svog strahovitog gubitka

i odgovornosti koja me čeka, opomenuo sam se Boga i usrdno se pomolih da mi pošalje pomoć. Vrata se iznenada otvoriše i jedan čovek uđe u sobu, dok svi ovi ljudi izadoše napolje, a on imajući u ruci metlu, otvori prozor i poče da mete smeće i prljavštinu iz sobe.

Doviknuh mu da prestane, jer su ispod prljavštine razbacani dragulji.

On mi odgovori: „Ne plaši se, ja vodim brigu o njima.“

I, dok je on čistio smeće i prljavštinu, zajedno s tim podigoše se i lažni dragulji i falsifikovane novčanice, te u vidu oblaka izadoše kroz prozor, i odnese ih vetar. U tom metežu za trenutak sam zatvorio oči, i kad ponovo pogledah prljavštine je potpuno bilo nestalo. Svuda po sobi ležali su razbacani dragoceni dijamanti, dragulji i novčanice od zlata i srebra.

On tada stavi na sto jedan kovčežić veći i mnogo lepši od onog prvoga, rukom skupi dragulje, dijamante i novčanice i stavi ih u kovčežić, tako da ne ostade nijedan, iako je bilo dijamanta sićušnih kao vrh igle.

Tada me pozva: „Dođi i vidi.“

Pogledah u kovčežić ali mi se oči zaseniše od silnog sjaja. Dragulji su sijali deset puta jače nego pre. Pomislio sam da ih je morao pesak očistiti dok su ih ti bezbožnici gazili svojim nogama. Bili su divno razvrstani i stavljeni svaki na svoje mesto u kovčežiću, mada se taj čovek pri slaganju očevidno nije mučio. Kliknuh veoma radostan i taj poklič me probudi.

Dodatak

Objašnjenja

Dragi prijatelji hrišćani, pošto sam 1851. godine ukratko

objavila moja iskustva i viđenja, osećam za svoju dužnost da u ovom malom delu razjasnim neke tačke, i da objavim više nedavnih viđenja.

1. Na strani 35.⁴ izloženo je sledeće: „Videla sam da je sveta subota bila i ostaje zid koji odvaja pravi Izrael Božji od nevernika, da je subota pitanje od velikog značaja što će ujediniti srca Božjih svetih, čekaoca Hristovog dolaska. Videla sam da Bog ima dece koja još ne znaju za subotu i ne svetkuju je. Oni nisu odbacili tu svetlost. Na početku vremena nevolje mi ćemo biti ispunjeni Svetim Duhom da bismo mogli još potpunije objaviti subotu.“

Svo viđenje je dato 1847. kad je broj adventista koji su svetkovali subotu bio još veoma mali i samo neki od njih su smatrali da je to toliko značajno da predstavlja granicu između naroda Božjeg i nevernika. Sad počinje da se sagledava ispunjenje tog viđenja. „Početak vremena nevolje,“ koji se tu pominje, ne odnosi se na vreme kad će zla (sedam zala) početi da se izlivaju, nego na kratak period neposredno pre toga, dok se Hristos još nalazi u svetinji. U to vreme, kad se delo spasavanja približi kraju, nevolje će naići na zemlju, i narodi će se razgneviti, ali će biti zadržani da ne bi sprečili delo Trećeg anđela. U to će vreme doći „pozna kiša“ ili osveženje od lica Gospodnjeg, da bi dao silu glasnom pokliču Trećeg anđela i pripremio svete da se održe u periodu izlivanja sedam poslednjih zala.

2. Viđenje o „otvorenim i zatvorenim vratima,“ opisano na stranama 44-47, dato je 1849. godine. Primena citata iz Otkrivenja 3:7-8. na nebesku svetinju i Hristovu službu bila je za mene potpuno nova. Nikada ranije ni od koga nisam čula za takvu misao. Sada, pošto je predmet svetinje jasno shvaćen, i ova primena se vidi u svoj svojoj snazi i lepoti.

⁴ Broj stranice u originalnom spisu.

3. Viđenje da je „Gospod po drugi put ispružio „ruku svoju da zadobije ostatak naroda svojega,“ opisano na strani 78. odnosi se samo na jedinstvo i snagu koja je postojala nekada (do 1844) među onima koji su očekivali Hrista kao i na činjenicu da je On ponovo počeo da ujedinjuje i podiže svoj narod.

4. Pojavljivanje duhova (spiritualizam). Na strani 45. stoji sledeće: „Videla sam da je tajanstveno kucanje, primećeno u Njujorku, i nekim drugim mestima, bilo delo sotonske sile, da će se takve pojave – i to pod plaštom religije – sve češće događati kako bi se zavedene duše uljuškale u još veću sigurnost, da bi i Božji narod, „ako bude moguće,“ bio naveden da misli o svemu tome i da posumnja u učenja i silu Svetog Duha.“ Ovo viđenje je dato 1849. skoro pet godina pre. Posle toga se pojava duhova ograničila većinom na grad Ročester, poznata kao „Ročestersko kucanje.“ Od tog vremena je širenje ove jeresi prešlo granice svakog očekivanja.

Od tada se u mnogome ispunilo a i sad se ispunjava viđenje dato avgusta 1859. opisano na strani 62. pod naslovom „Tajanstveno kucanje.“ Evo jednog dela tog viđenja: „Videla sam da će se uskoro smatrati hulom ako neko podigne svoj glas protiv tog kucanja, da će se ono sve više i više širiti, da će se Sotona moć povećati i da će neki od njegovih odanih sledbenika imati silu da čine čuda – pa će čak i oganj silaziti s neba na očigled ljudi. Pokazano mi je da će ovi moderni vračari i sva čuda Gospoda našega Isusa Hrista pripisivati zanosu sličnom tom tajanstvenom kucanju i hipnozi, te će mnogi poverovati da je Sin Božji, dok je bio na zemlji, činio čuda tom istom silom.“

Videla sam da je ova obmana toliko uzela maha, „da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane.“ Sotona će imati silu da učini da se pred nama pojave lica za koja će nam se činiti da su naši pokojni srodnici ili prijatelji koji sada spavaju u Isusu.

Izgledaće kao da su ti naši prijatelji ili srodnici tu prisutni, čuće se reči koje su oni izgovarali za života i koje su nam toliko poznate, isti ton i boja njihovog glasa dopiraće do našeg uha. Sve ovo činiće Sotona da bi obmanuo svete i da bi ih naveo da poveruju u ovu zabludu.

Videla sam da sveti moraju potpuno da upoznaju i shvate sadašnju istinu, jer će morati da je dokazuju i brane Svetim pismom. Oni moraju biti upoznati sa stanjem mrtvih jer će se pred njima, u obliku njihovih dragih pokojnika, pojavljivati duhovi đavolski, koji će ih ubeđivati da je subota promenjena i iznositi i neke druge nebiblijske nauke. Učiniće sve što bude u njihovoj moći da bi izazvali naklonost, i činiće čuda pred njima da bi potkrepili svoje tvrđenje. Božji narod mora biti spreman da se takvim duhovima suprotstavi biblijskom istinom: da mrtvi ne znaju ništa i da su oni koji se pojavljuju u ime umrlih, u stvari duhovi đavolski. Naše misli ne treba da budu obuzete onim što se oko nas zbiva, nego sadašnjom istinom i pripremanjem da bismo u duhu krotosti mogli odgovoriti „svakome koji nas zapita za razlog naše nade.“ Moramo tražiti mudrost odozgo da bismo se održali u ovim danima obmane i zablude. Mi moramo dobro proučiti temelj naše nade, jer ćemo razloge za to morati da navedemo iz Svetog pisma. Pomenuta zabluda širiće se sve više i mi ćemo morati da joj se suprotstavljamo lice u lice; i ako se za to ne pripremimo, uhvatićemo se u zamku i bićemo pobeđeni. Međutim, ako mi sa svoje strane učinimo sve što možemo da bismo se pripremili za sukob koji nam predstoji, Bog će učiniti svoje, i zaštititiće nas svojom svemoćnom rukom. On bi pre poslao sve svoje anđele iz slave neba da ograde verne i da ih zaštite, nego što bi dopustio da oni budu obmanuti i zavedeni lažnim čudesima Sotone.

Videla sam kakvom se brzinom širi ta obmana. Pokazan

mi je jedan voz koji je jurio munjevitom brzinom. Anđeo mi je naredio da pažljivo posmatram i ja sam upravila svoj pogled na taj voz. Izgledalo je kao da se ceo svet nalazi u njemu, i da niko nije izuzet. Anđeo reče: „Oni su povezani u snopove, spremni da izgore.“ Zatim mi je pokazao vozovođu, koji je odavao utisak impozantne i lepe ličnosti u koju su svi putnici upirali pogled sa poštovanjem. Bila sam zgranuta i zapitah anđela pratioca ko je to. On reče: „To je Sotona. On je vozovođa u obliku anđela svetlosti. On je taj svet učinio svojim robljem. Oni su se predali „sili prevare da veruju laži“ i moraju biti osuđeni. Onaj što po rangu dolazi odmah iza njega, mašinovođa, i ostali njegovi zastupnici razvrstani po raznim službama, kako koga može da upotrebi, svi oni zajedno munjevitom brzinom idu u propast.“

Zapitala sam anđela da li baš niko nije izuzet. On usmeri moj pogled na suprotnu stranu, i tu sam videla jednu malu grupu vernih koji su išli uzanom stazom. Izgledalo je kao da ih je istina sve međusobno povezala kao u snopove ili grupe i čvrsto ujedinila. Anđeo reče: „Treći anđeo ih zapečaćuje i vezuje u snopove za nebesku žitnicu.“ Ta mala zajednica izgledala je kao da je ophrvana zabrinutošću, kao da je prošla kroz tešku borbu i iskušenja. I dok su tako izgledali, kao da je iza oblaka granulo sunce i obasjalo njihova lica, navodeći ih da trijumfalno gledaju na svoju pobedu koja je skoro već bila izvojevana.

Videla sam da je Gospod svetu pružio prilike i mogućnost da razotkrije zamku spiritizma. Kad ne bi bilo drugih dokaza, sama činjenica da se tu ne pravi nikakva razlika između dragocenog i rđavog – svetog i nesvetog – za hrišćanina predstavlja dovoljan dokaz. Tomasa Pejna čije se telo sada raspada u prahu i koji će na kraju hiljadu godina, o drugom uskrsenju, biti podignut da primi svoju platu – drugu smrt, Sotona prikazuje kao da se već nalazi na nebu, i to još na veoma visokom položaju.

Sotona ga je upotrebljavao kao svoje oruđe na zemlji dokle je god mogao, i to isto čini i sad nastojeći da ga prikaže tako visoko počastvovanim na nebu. Sotona bi hteo da prikaže da Pejn i na nebu uči tako kao što je ovde učio. Ima takvih koji su sa odvratnošću i prezirom gledali na njega i njegovo izopačeno učenje dok je on bio živ a sada se potčinjavaju njegovom učenju – učenju jednog od najpodlijih i najpokvarenijih ljudi, jednog takvog bednika koji je prezirao Boga i Njegov zakon.

Onaj što je otac laži zaslepljuje i obmanjuje svet šaljući svoje anđele da govore u ime apostola i da stvore utisak kao da su se apostoli pojavili da opovrgnu ono što su pisali po uputstvu Svetog Duha dok su bili na zemlji. Ti lažni anđeli prikazuju apostole tako kao da izopačuju svoja sopstvena učenja i proglašavaju ih falsifikovanim. Čineći tako Sotona sa zadovoljstvom dovodi takozvane hrišćane i sav svet u neizvesnost u odnosu na Božju Reč. Ta sveta Knjiga direktno pogađa njegove postupke i razotkriva i ometa njegove planove; zato on navodi svet da sumnja u njeno božansko poreklo. Zatim uzdiže nevernika, Tomasa Pejna, kao da je on posle svoje smrti uzet u nebo, i sada, ujedinjen sa svetim apostolima koje je na zemlji mrzeo, navodno angažovan da uči svet.

Svakom svom anđelu Sotona određuje ulogu koju treba da odigra. On svima nalaže da budu vešti, spremni i lukavi. Nekima od njih naređuje da igraju ulogu apostola i govore u njihovo ime, a drugima da se pojavljuju u ulozi nevernih i bezbožnih ljudi koji su umrli psujući i proklinjući Boga, ali sada treba da se prikažu kao veoma religiozni. Tu se ne pravi nikakva razlika između najsvetijeg apostola i najpodlijeg nevernika. Prikazuje se kao da i jedan i drugi predaju isto učenje. Za Sotonu nije bitno čiji će govor imitirati, samo ako time može da ostvari svoj cilj. On je sa Pejnom za njegova života, pomažući mu u „njegovom radu,

bio toliko prisno povezan da je sasvim lako mogao da upozna način izražavanja i sam rukopis svog odanog sluge koji je tako predano radio na ostvarivanju njegovog cilja. Sotona je diktirao mnoge od Pejnovih spisa i stoga on sada lako može da diktira njegove misli svojim anđelima koji to prikazuju kao da dolazi od samog Tomasa Pejna, odanog sluge nečastivoga za sve vreme svog života. To je Sotonino remek delo. Sva takva učenja koja, na izgled, dolaze od apostola, svetaca ili bezbožnih ljudi koji su pomrli dolaze direktno od njegovog sotonskog „veličanstva.“

Sotona tvrdi da se jedan bezbožnik, koji je za života njega tako voleo, a Boga mrzeo iz dna duše, sada nalazi u društvu svetih apostola i anđela u slavi – sama ta činjenica trebalo bi da bude dovoljna da svima skine veo sa očiju i da razotkrije mračno, tajanstveno delovanje Sotonino. On na taj način svetu i svim nevernicima praktično govori: „Bilo da ste bezbožni, bilo da verujete u Boga i Bibliju ili da ne verujete ni u šta, sve to nije bitno; živite onako kako se vama dopada – nebo je vaš dom.“ Jer svi znaju, kad je Tomas Pejn u nebu i to još na tako počasnom položaju, da će onda i oni tamo sigurno stići. Ova je zabluda toliko providna da to svi mogu uočiti samo ako hoće. Sotona i sada, preko pojedinaca sličnih Pejnu, radi ono isto što je pokušavao od samog svog pada. Svojom silom i lažnim čudesima, on potkopava same temelje hrišćanske nade i potiskuje svetlost čiji bi zraci trebalo da obasjavaju putnike na uzanoj stazi koja vodi prema nebu. On je učinio da svet veruje da Biblija nije nadahnuta od Boga i da nije bolja od obične zbirke pripovedaka, dok umesto nje veliča takozvane spiritualističke pojave.

Na taj način Sotona dovodi ljude potpuno pod svoju vlast i može učiniti da oni veruju u šta on hoće. Knjigu koja osuđuje i njega i njegove sledbenike bacio je u zasenak, jer to odgovara njegovoj želji. Za Spasitelja sveta tvrdi da nije bio ništa više

nego samo običan čovek, i kao što su rimski stražari koji su čuvali Isusov grob širili o Njemu lažne izveštaje, ono što su u njihova usta stavili sveštenici i starešine, tako će i ti siroti, obmanuti sledbenici takozvanih spiritualističkih pojava ponavljati i pokušavati da dokažu kako u rođenju, smrti i uskrsenju našeg Spasitelja nema ničeg natprirodnog. Pošto su Isusa bacili za leđa, oni pažnju sveta skreću na sebe i na svoje znake i lažna čudesa za koja tvrde da daleko premašuju dela Hristova. Tako svet, uhvaćen u ovu zamku i uljuškan u osećanju sigurnosti, neće spoznati svoju strašnu obmanutost sve dok ne počnu da se izlivaју sedam poslednjih zala. Sotona se smeje videći da mu je plan potpuno uspeo i da je ceo svet uhvatio u svoju zamku.

5. Na strani 57. navela sam da je oblak svetlosti i slave skrivao Oca i da se Njegova ličnost nije mogla videti. Pomenula sam isto tako da sam videla kako je Otac ustao sa prestola. Otac je bio sav obavijen svetlošću i slavom tako da se Njegova ličnost nije mogla videti, ali sam ipak znala da je to bio Otac i da ta svetlost potiče od Njega. Kad sam primetila da je te svetlosti i slave nestalo sa prestola, znala sam da je Otac otišao; zato sam rekla da sam videla Oca kako je ustao sa prestola. Slavu i preuzvišenost Njegove ličnosti nikad nisam videla; niko ne bi mogao Njega videti i ostati živ. Videla sam samo svetlost i slavu kojom je Njegova ličnost obavijena.

Napisala sam isto tako: „Kod prestola se pojavio Sotona, pokušavajući da nastavi ono što je Bog činio.“ Navešću drugu rečenicu sa iste strane: „Okrenula sam se i pogledala na grupu onih koji su još uvek klečali pred prestolom.“ Međutim, molioci iz pomenute grupe nalazili su se još u smrtnom stanju, na zemlji, dok su meni prikazani kako kleče pred prestolom. Nikad nisam pomišljala da su ti ljudi stvarno bili u Novom Jerusalimu, niti mi je ikad palo na um da bi iko od smrtnika mogao pretpostaviti

kako ja verujem da je Sotona stvarno bio u Novom Jerusalimu. Ali nije li Jovan video veliku crvenu aždaju na nebu? Svakako. „I jedan drugi znak pokazao se na nebu: velika crvena aždaja, sa sedam glava i deset rogova, a na glavama joj sedam kruna...“ (Otk. 12:3). Takva neman da bude na nebu! Ovo je izgleda povoljna prilika za ismevanje kao što su to već neki činili pridajući svoje tumačenje mojim rečima.

6. Na stranicama 51-54. opisano je viđenje koje mi je dato januara 1850. Deo viđenja u kome je reč o uskraćivanju sredstava vesnicima, odnosi se više na ono vreme. Od kako je to objavljeno prijatelji dela sadašnje istine su probuđeni i jedva čekaju priliku da svojim sredstvima pomognu delo i čine dobro. Neki su bili isuviše darežljivi, na štetu primalaca. Viđenja koja su mi davana u toku skoro dve godine više su se odnosila na bezbrižnu i suviše slobodnu upotrebu Gospodnjeg novca nego na nedostatak sredstava.

Sledeći izvod je iz viđenja primljenog u Džeksonu, Mičigen, 2. juna 1853. Odnosi se uglavnom na braću iz tog mesta. Videla sam da su braća počela da žrtvuju svoja imanja i, bez obzira na pravu svrhu prilaganja – da li je to zaista neophodno za širenje dela – počelo se prilagati neograničeno, suviše i prečesto. Videla sam da bi se učitelji morali založiti da isprave ovu zabludu i da na članove vrše ispravan uticaj. Novcu je pridavana mala ili gotovo nikakva važnost, i smatralo se ukoliko pre se potroši utoliko bolje. Neki su primajući tako velike priloge ostavljali rđav primer nemajući nikakvog obzira prema onima koji nisu imali sredstva da bi ih mogli tako lako i nepromišljeno trošiti. Primanjem tako velikih iznosa, a ne pitajući se pri tom da li je Gospod stavio u dužnost braći da toliko prilažu, odobravano je tako obilno davanje.

Grešili su isto tako i oni što su davali ne raspitujući se

naročito za potrebe dela, da li su prilozili bili stvarno neophodni ili ne. A oni kojima su ta sredstva poverena zapleli su se u velike nezgode. Jednom bratu je jako naškodilo baš to što je toliki novac došao u njegove ruke. On nije bio sklon štednji nego je živeo raskošno, i na svojim putovanjima, tu i tamo, beskorisno ulagao i rasipao novac. Tako slobodnom upotrebom Gospodnjeg novca on je širio rđav uticaj, i kao da je govorio u svom srcu a i drugima: „Ima u Džeksonu (mestu njegovog stanovanja) dovoljno sredstava, više nego što se može potrošiti do Gospodnjeg dolaska.“ Na ovaj način se nekima mnogo naškodilo; prihvatili su istinu sa pogrešnim gledištem, ne shvatajući da je tako trošeni novac u stvari Gospodnje vlasništvo i ne ceneći njegovu vrednost. Ove sirote duše koje su tek prihvatile vest Trećeg anđela, a imajući pred sobom takav primer, moraće mnogo da uče da bi se odrekle sebe i stradale Hrista radi. Moraće naučiti da se odreknu udobnosti, ugađanja sebi i raskoši imajući na umu vrednost duša. Oni koji osećaju smisao reči „teško vama“ (Luka 6:24) i plaše se prokletstva neće vršiti tolike pripreme da bi putovali lako i udobno. Neki koji nisu pozvani, bili su na ovaj način podstaknuti da pođu na rad. Drugi su ovim bili pogođeni, osećajući da nema potrebe da oni štede i da se odriču sebe da bi donosili u Gospodnju riznicu. U takvom raspoloženju oni bi govorili: „Ima drugih koji imaju dosta novca; neka oni daju za štampanje časopisa. Nije potrebno da ja doprinosim. Časopis može izlaziti i bez moje pomoći.“

Za mene to nije bilo nimalo lako da gledam kako pojedinci iz mojih viđenja izdvajaju ovaj deo koji se odnosi na žrtvovanje imovine da bi se potpomoglo delo, i pogrešno tumače moje reči. Oni raskošno troše novac dok zanemaruju da sprovedu načela istaknuta u drugom delu istog poglavlja. Na strani 53. stoji sledeće: „Videla sam da je Božje delo bilo ometano i obeščašćeno

time što su na put odlazili i neki koji nisu imali vest od Boga. Takvi će morati da Bogu polože račun za svaki dinar koji su utrošili putujući tamo gde ih dužnost nije zvala jer se tim novcem moglo pomoći Božje delo.“ Na istoj strani stoji i ovo: „Videla sam da su oni koji imaju snage da rade svojim rukama i tako potpomažu delo Božje odgovorni za tu svoju snagu isto tako kao što su drugi odgovorni za svoju imovinu.“

Htela bih da skrenem pažnju posebno na viđenje objavljeno na strani 60. Evo kratkog izvoda: „Videla sam da cilj i smisao reči našeg Spasitelja (iz Jevanđelja po Luci 12:33) nisu jasno i kako treba tumačeni. Svrha prodavanja nije davanje onima koji su sposobni da rade i da sami sebe izdržavaju, već širenje istine. Greh je podržavati i povlađivati lenjost onih koji mogu da rade. Neki su redovno posećivali sve naše sastanke i skupove, ali ne da bi proslavili Gospoda, već radi „hleba i ribe.“ Svaki takav bi mnogo bolje učinio da je ostao kod svoje kuće „da se trudi, čineći dobro rukama svojim,“ kako bi podmirio potrebe svoje porodice i još „da ima šta davati“ u cilju potpomaganja dragocenog dela sadašnje istine.“ To je u prošlosti bio Sotonin plan da pojedince prenagljava duha podstakne na suviše slobodno trošenje novca a imućniju braću opet na prenagljavao prodavanje imovine i preobilno prilaganje, da bi se usled obilnosti novca još bezbrižnije trošilo, sablažnjavajući time duše i gubeći ih; a sada, kad bi trebalo još opsežnije širiti istinu, da se oseti nedostatak u sredstvima. Njegov plan je, do izvesnog stepena, uspeo.

Gospod mi je pokazao da mnogi greše u tome što pomoć za štampanje časopisa i drugih spisa očekuju samo od imućnijih. Svi treba da doprinose. Oni koji mogu da rade svojim rukama i zarade novac kojim bi mogli da potpomognu delo, odgovorni su za to isto tako kao i oni drugi za svoje imanje. Svako Božje dete koje tvrdi da veruje u sadašnju istinu treba revnosno da učestvuje

u ovom delu.

Jula 1853. Gospod mi je pokazao da časopis (Pregled i glasnik) koji je On odobrio i priznao za svoj ne bi trebalo da izlazi tako retko. Potrebe dela u naše vreme zahtevaju da časopis izlazi sedmično i da se štampaju još i mnogi drugi listovi i brošure, kako bi se izobličile zablude koje danas sve više uzimaju maha; ali je delo skućeno usled nedostatka sredstava. Videla sam da se istina mora širiti, da ne smemo biti tako strašljivi, i da je bolje da naša literatura ode na tri mesta gde nije neophodno nego da jedna duša koja je ceni i koja bi iskoristila njene blagodati ostane bez nje. Videla sam da znake poslednjih dana treba što jasnije istaći, jer se sotonske objave i dokazivanja sve više šire. Publikacije Sotone i njegovih saradnika u stalnom su porastu, njihov uticaj se širi; i stoga ono što činimo da bismo istinu preneli drugima, moramo činiti brže.

Pokazano mi je da će istina, kad se jednom objavi preko naših publikacija, opstati, jer je to istina za ove poslednje dane; ona će se održati, i ubuduće neće biti potrebe da ponavljamo ono što je već jednom objavljeno. Neće biti potrebno stavljati mnoge reči na hartiju da bi se opravdalo ili dokazalo ono što samo za sebe govori i sija u svojoj jasnoći. Istina je nedvosmislena, jednostavna, jasna i smelo ustaje sama u svoju odbranu; ali sa zabludom nije tako. Ona je tako uvijena i isprepletana da su potrebne mnoge reči da bi se ona objasnila u njenom prevarnom obliku. Videla sam da je svetlost sadašnje istine u neka mesta doprla jedino preko časopisa, da su duše na taj način prihvatile istinu i zatim je prenele drugima, i da sada u raznim mestima ima više njih koji su probuđeni i pokrenuti preko tog nemog vesnika. On je bio njihov jedini propovednik. Ne bi se smelo dozvoliti da se delo širenja istine i dalje sprečava usled nedostatak sredstava.

Jevandeoski red

Gospod mi je pokazao da je Jevandeoski red strahovito zanemaren. Formalnost treba izbegavati, ali zbog toga ne treba postaviti red. Red postoji i na nebu. Za vreme Hristovog života na zemlji u crkvi je vladao red, a učenici su se toga strogo pridržavali i posle Njegovog odlaska. I sada u ovim poslednjim danima kad Gospod svoju decu dovodi u jedinstvo vere, red je potrebniji no ikad ranije jer, dok Gospod ujedinjuje svoju decu, Sotona i njegovi zli anđeli svim silama nastoje da to jedinstvo spreče i unište. Stoga su u polje požurili ljudi kojima nedostaje mudrost i rasuđivanje, koji ne mogu valjano upravljati ni sopstvenom kućom i nemaju reda ni vlasti čak ni nad onih nekoliko članova porodice koje im je Bog poverio, a osećaju se sposobnim da im se poveri briga za Božje stado. Oni u mnogo čemu postupaju nepravilno i oni koji nisu upoznati sa našom verom smatraju da su svi vesnici sadašnje istine slični tim samozvancima. Stvar Božja se time obeščašćuje, i mnogi koji bi se inače iskreno i pomno raspitivali za istinu zbog toga je izbegavaju. Nije li ovo sve tako?

Ljudi koji ne žive svetim životom i koji nisu osposobljeni da propovedaju sadašnju istinu odlaze u polje iako ih zajednica i braća uopšte ne priznaju, i usled toga dolazi do pometnje i nesloge. Neki imaju teoriju istine pa mogu da iznesu i dokaze, ali im nedostaje duhovnost, rasuđivanje i iskustvo; oni oskudevaju u mnogo čemu što je neophodno shvatiti da bi se istina mogla propovedati drugima. Drugi ne poseduju ni dokaze, ali pošto su ih neki od braće čuli kako se lepo mole i tu i tamo daju neke uzbudljive opomene, podstakli su ih da idu u polje i da se prihvate dela za koje ih Bog nije osposobio i za koje nemaju potrebno iskustvo i rasuđivanje. Dolazi do duhovne oholosti, oni

se uzdižu, i rade obmanjujući se misljuje da su radnici. Oni ne poznaju sami sebe, nedostaje im zdrav sud i strpljivo zaključivanje; o sebi govore hvalisavo, i iznose mnoge tvrdnje koje se Božjom Rečju ne mogu dokazati. Bog za sve to zna, stoga u ovim teškim vremenima takve ne poziva na rad, i braća treba da budu oprezna da ne bi gurali u polje one koje Bog nije pozvao.

Ljudi koje Bog nije pozvao obično su najviše uvereni i sigurni da su baš oni pozvani i da je njihov rad veoma značajan. Oni odlaze u polje i najčešće ne vrše dobar uticaj. Ponegde ipak postignu izvestan uspeh i to i njih i druge navodi na pretpostavku da su sigurno pozvani od Boga.

Ako pojedinci imaju izvesnog uspeha, to još nije pouzdan dokaz da su pozvani od Boga, jer Božji anđeli pokreću srca iskrenih i prosvetljaju njihov razum kako bi mogli da shvate sadašnju istinu i da je prime. Ako se takvi samozvanci, postavljajući se u položaje koje im Bog nije namenio, grade učiteljima, i duše slušajući njihovo izlaganje prihvate istinu, ni to nije dokaz da su pozvani od Boga. Duše koje preko takvih prime istinu primaju je samo da se vi izložile iskušenju i robovanju, pošto kasnije uviđaju da ti ljudi nisu Božji zastupnici. Neko može primiti istinu čak kad je govore i bezbožni ljudi, ali to neće onima koji su govorili obezbediti neko više priznanje kod Boga. Bezbožni ljudi ostaju i dalje bezbožni, i u srazmeri sa težinom obmane kojom su zavodili Božje ljubazne i posledicama zabune koju su unosili u Zajednicu, biće odmerena i njihova kazna. Njihovi gresi neće ostati pokriveni, nego će se na dan gneva Božjeg izneti na videlo.

Ti samozvani vesnici predstavljaju prokletstvo za Božje delo. Iskrene duše ukazuju im poverenje, misleći da oni rade po savetu Božje volje i u skladu sa Zajednicom; dopuštaju takvima da vrše verske obrede i, pošto im dužnost jasno nalaže da moraju

učiniti prvi korak (novorođenje), pristaju da ih ovi krste. Međutim, kad dođe svetlost, što će se sigurno desiti, i kad te duše uvide da ovi ljudi nisu od Boga pozvani i izabrani vesnici, one zapadaju u iskušenje i sumnjaju da je to što su primili bila istina i osećaju da sve moraju učiti iznova. Neprijatelj ih zbunjuje i muči sumnjom: da li je njihovo iskustvo uopšte bilo od Boga, i ne mogu se smiriti ni biti zadovoljni dok se ne krste ponovo i počnu sve iznova. Rad u takvim mestima gde su delovali oni koji vrše rđav uticaj zamara duh Božjih vesnika mnogo više nego odlazak u nova polja. Božje sluge treba da rade neizveštačeno, otvoreno i da ne prikrivaju zlo, jer oni stoje između živih i mrtvih i moraće da polože račun o svojoj vernosti, misiji i uticaju koji su vršili na stado koje je Gospod poverio njihovom staranju.

Duše koje su upoznale istinu preko tih samozvanih ljudi i tako bile izložene ovom iskušenju, primile bi istinu i da se ovi nisu mešali u stvar i da su smerno ostali na mestu koje im je Gospod namenio. Božje oko bdi nad njegovim draguljima i On bi im uputio svoje pozvane i izabrane vesnike – ljude koji bi postupali razumno. Svetlost istine bi ovim dušama otkrila njihovo pravo stanje i one bi prihvatile istinu sa razumevanjem i bile bi potpuno zadovoljene njenom lepotom i jasnoćom. Pod moćnim dejstvom istine one bi se osnažile i širile bi jedan sveti uticaj.

Pokazana mi je još jedna opasnost od onih koji putuju a nisu pozvani od Boga. Ako i ostvare neki uspeh, osetiće se nedostatak sposobnosti. Njihovim nepromišljenim postupcima i nedostatkom mudrosti neke dragocene duše biće oterane tako daleko da se do njih nikad više neće moći dopreti. Videla sam da Zajednica po svojoj dužnosti pažljivo i obazrivo treba da preispita život, sposobnost i sve postupke onih koji se izdaju za učitelje. Ako ne postoje očevidni dokazi o tome da ih je Bog

pozvao i ako se oni ne obaziru na to što se reči „teško vama“ (Mat. 23:13-16) i na njih odnose, dužnost je Zajednice da ih razobličići; neka se zna da Zajednica takve ne priznaje za učitelje. To je jedini način na koji Zajednica može da postupi da bi ostala čista u tom pogledu, jer na njoj leži teret odgovornosti.

Videla sam da se vrata na koja neprijatelj ulazi da bi zbušnjivao stado i stvarao teškoće mogu zatvoriti. Zapitala sam anđela kako se to može učiniti. On reče: „Zajednica se mora obratiti Božjoj Reči i pridržavati jevanđeoskog reda koji je bio olako shvaćen i zanemaren.“ Ovo je neminovna potreba da bi Zajednica došla u jedinstvo vere. Videla sam da je Zajednici i u vreme apostola pretila opasnost da bude obmanuta i zavedena od strane lažnih učitelja. Zato su braća za prosvetljivanje onih koji su se nalazili u tami birala ljude koji su mogli pružiti dokaze da dobro upravljaju svojim domom i održavaju red u svojoj porodici. Prvo su u vezi s tim zapitali Gospoda, i tek tada, u saglasnosti sa Svetim Duhom i mišljenjem Zajednice, izvršili rukopoloženje. Primivši tako ovlašćenje od Boga i odobrenje od crkve mogli su u ime Oca, Sina i Svetog Duha, da krštavaju i da obavljajući verske obrede i deleći svetima znake izranjavanog tela i prolivene krvi rassetog Spasitelja, u sećanju Božje dece stalno osvežavaju uspomenu na Njegove patnje i smrt.

Videla sam da opasnost od lažnih učitelja danas nije manja nego u danima apostola; i, ako ne nešto i više, moramo preduzeti bar one izuzetne mere koje su oni primenjivali da bi se obezbedili mir, harmonija i jedinstvo stada. Imamo njihov primer i treba da ga sledimo. Braća koja imaju bogato iskustvo i zdrav sud treba da se sakupe i, pridržavajući se Reči Božje i odobrenja Svetog Duha, uz usrdnu molitvu treba da polože ruke na one koji su dali potpuni dokaz da su pozvani od Boga, i tek tada ih treba odvojiti da se potpuno posvete Njegovom delu. Tim aktom

Zajednica potvrđuje da oni mogu kao vesnici ići da objavljuju najsvečaniju vest koja je ikad data ljudima.

Brigu za svoje dragoceno stado Bog neće poveriti ljudima čiji su um i moć rasuđivanja oslabljeni zabludama koje su ranije podržavali, kao što su takozvani perfekcionizam i spiritualizam, i koji su svojim postupcima iz tog vremena naneli sramotu i sebi i stvari istine. Iako se oni sada osećaju slobodni od zablude i sposobni da propovedaju ovu poslednju vest, ipak ih Bog neće primiti. Dok su bili u zabludi njihovo rasuđivanje se izopačilo i još i sada je slabo, i zato Bog dragocene duše ne može da poveri njihovoj brizi. Veliki i Sveti Bog je Bog revnitelj i On hoće da oni koji šire Njegovu istinu budu sveti ljudi. Sveti zakon koji je sam Bog izgovorio sa Sinaja deo je Njega samog; i samo sveti ljudi koji se strogo pridržavaju toga mogu da proslave Boga učeći tome i druge.

Božje sluge koje propovedaju istinu treba da budu ljudi zdravog rasuđivanja. Oni treba da budu ljudi koji mogu podneti protivljenje a da se pri tom uopšte ne uzbude, jer će protivnici istine zamerati i iznalaziti slabosti onih koji je propovedaju, a svaki mogući prigovor koji se može upotrebiti protiv istine iznosiće u što gorem obliku. Božje sluge koje nose vest moraju biti spremne da u svetlosti istine svaki takav prigovor pobiju, ali hladnokrvno i u duhu krotosti.

Protivnici sa propovednicima Božjim često govore na iza-zovan način da bi iz njih izvukli nešto slično što bi posle preu-veličali i prepričavali kako oni koji uče da treba držati Božje za-povesti ispoljavaju zajedljiv i okrutan duh, kako se to već govori. Videla sam da mi moramo biti spremni na zamerke ne umanjujući njihovu stvarnu težinu, i da strpljivo, sa razumevanjem i u duhu krotosti ne pokušavamo da to opovrgnemo ili pobijemo po-zitivnim dokazima niti da protivniku uzvraćamo istom merom,

ispoljavajući prema njemu okrutan duh; već da istaknemo svetlost i snagu istine, prepuštajući da ona prevagne i pobije zabludu. Na taj način će se ostaviti dobar utisak i iskreni protivnici će uvideti da su bili obmanuti i da oni koji drže Božje zapovesti nisu takvi kao što ih oni prikazuju.

Oni koji tvrde da su sluge Boga živoga, umesto da se uzdižu iznad svoje braće, moraju biti ljubazni, učtivi i voljni da svima služe. Ako pogreše, treba da budu spremni da to otvoreno i priznaju. Iskrenost namere ne može biti izgovor za nepriznavanje pogreške. Priznanje neće umanjiti poverenje Zajednice u vesnika; on bi time pružio jedan dobar primer, u Zajednici bi bio podstaknut duh priznanja, a posledica toga bila bi slatka sloga i jedinstvo. Oni koji se smatraju učiteljima treba da pružaju primer pobožnosti, krotosti, smernosti, i ljubaznosti kako bi mogli da privode duše Isusu i istini Božje Reči. Hristov propovednik treba da bude neokaljan i u razgovoru i u postupcima; i uvek mora imati na umu da on prenosi reči nadahnuća, reči svetog Boga. On isto tako mora imati na umu da je njemu poverena briga za stado, da se za svaku dušu koja mu je poverena moli i zalaže kod Isusa kao što se On kod Oca zalaže za sve nas. Ukazano mi je na sinove Izraelove u staro vreme, i kako su čisti i sveti morali da budu oni koji su vršili službu u svetinji, jer ih je ta služba dovođila u tesnu vezu sa Bogom. Oni koji vrše svetu službu moraju biti sveti, čisti i besprekorni, ili će ih Bog uništiti. Bog se nije promenio. On je i danas isto tako svet, čist i osobit kao što je oduvek bio. Oni koji tvrde da su Hristovi propovednici treba da budu ljudi bogatog iskustva i duboke pobožnosti, i oni će u svako doba i na svakom mestu moći da vrše sveti uticaj.

Videla sam da je sada vreme da vesnici odlaze svuda gde god im je otvoren pristup i da će Bog pred njima otvoriti srca ljudi da slušaju Njegovu Reč. Oni moraju da odlaze u nova

mesta i ukoliko su međusobno saglasni, dobro je da uvek idu dva i dva, da bi jedan drugome krepili ruke. Izložen mi je jedan sličan plan. Dobro je da dva brata na put krenu zajedno i da u onim mestima gde je mrak najgušći i protivljenje najjače rade zajedno, kako bi ujedinjenim naporima i snagom vere izneli istinu onima koji se nalaze u mraku. A zatim, ukoliko posećujući istovremeno više mesta mogu da postignu veći uspeh, neka idu izdvojeno, ali da se u toku puta češće sastaju, kako bi se međusobno hrabрили u veri i jedan drugome držali i snažili ruke. Prilikom takvih susreta, isto tako, treba da se međusobno posavetuju i odluče koji je od njih sa svojim darom potrebniji u mestima gde su pret hodno naišli na prijem, i na koji će način najbolje uspeti da dopru do srca. I kada se ponovo razidu, oni će ohrabreni sa obnovljenom energijom savladati svaki otpor mraka i radosnim srcem raditi na spasavanju duša koje propadaju.

Pokazano mi je da sluge Božje ne treba stalno da obilaze jedno isto polje rada, već da pronalaze duše u novim mestima. Oni koji su već utvrđeni u istini ne bi trebalo da toliko zahtevaju rad propovednika i radnika, jer takvi treba da budu u stanju da sami stoje i da hrabre i druge oko sebe, dok Božji vesnici odlaze u mračna i napuštena mesta da bi izložili vest onima koje još nije obasjala svetlost sadašnje istine.

Teškoće u zajednici

Draga braćo i sestre, pošto se zablude naglo šire, moramo se truditi da u delu Božjem budemo budni i vrlo oprezni, i da upoznamo vreme u kojem živimo. Mrak pokriva zemlju i gusta tama narode. I pošto je gotovo sve oko nas obavijeno gustim mrakom zablude i obmana, treba da se trgnemo od duhovne neosetljivosti i da budemo blizu Boga gde možemo primati božanske zrake svetlosti i slave sa Hristovog lica. Ukoliko mrak postaje gušći, a zabluda raspostranjenija, utoliko potpunije treba da bude naše poznavanje istine i naša spremnost da svoj stav potkrepimo Svetim Pismom.

Moramo biti potpuno posvećeni istinom, svim srcem odani Bogu i živeti u skladu sa svetom verom koju ispovedamo, da bi nas Gospod mogao obasjati sve većom svetlošću i da bismo Njegovom svetlošću videli svetlost i bili osnaženi Njegovom silom. Ako nismo na oprezu, svakog trenutka smo izloženi napadima neprijatelja i velikoj opasnosti da nas savladaju sile tame. Sotona naređuje svojim anđelima da budu budni i da savladaju sve koje mogu; da one koji ispovedaju istinu, pošto pronađu njihove voljene i duboko ukorenjene grehe, obaviju tamom kako bi prestali da straže i krenuli putem koji donosi bol zajednici i sramotu stvari Božjoj koju oni tvrde da vole. Duše na taj način zavedene prestaju da straže, mrak ih sve više obuzima, a nebeska svetlost se povlači od njih. One ne mogu da obelodane i priznaju svoje duboko ukorenjene grehe, a Sotona plete oko njih svoje mreže dok ih ne ulovi u svoju klopku. Bog je naša snaga. Od Njega treba da tražimo mudrost i vođstvo; i, imajući u vidu slavu Njegovog imena, dobro Zajednice i spasenje sopstvene duše, moramo pobediti i odbaciti svoje duboko ukorenjene grehe. Treba da se trudimo svaki za sebe da svakog dana izvojujemo

novu pobjedu. Moramo se učiti da stojimo sami i da se potpuno oslonimo na Boga. Ukoliko pre to naučimo, utoliko bolje. Svako neka preispita sebe da bi znao u čemu greši i onda neka verno i budno pazi da ne bude savladan od tih greha, nego da on izvojuje pobjedu nad njima. Tada se možemo pouzdati u Boga, i Zajednica će biti pošteđena velikih teškoća.

Božji vesnici koji napuštaju svoj dom da bi radili na spasavanju duša mnogo vremena utroše radeći za one koji su već godinama u istini ali su još uvek slabi jer su se potpuno opustili, prestali da straže nad sobom, a ponekad, čini mi se i izazivali neprijatelja da ih kuša. Oni zapadnu u neke beznačajne teškoće i iskušenja i sluge Gospodnje moraju da gube svoje vreme da bi ih posetili. Tada ih zadržavaju satima pa čak i danima, muče i ranjavaju njihove duše prisiljavajući ih da slušaju priče o njihovim neznatnim teškoćama i iskušenjima; svaki preuveličava svoju teškoću da bi izgledala što je moguće ozbiljnije, jer strahuju da će sluge Božje sve to smatrati toliko sitnim da na to uopšte ne treba obraćati pažnju. Umesto toga što se za pomoć u svojim teškoćama oslanjaju na propovednike, treba da se ponize pred Bogom, da poste i da se mole sve dok se teškoće ne otklone.

Neki izgleda misle da Bog svoje vesnike šalje u polje samo zato da bi se odazivali svakom njihovom pozivu i nosili ih na svojim rukama; i da je najvažniji deo propovednikovog rada da rešava njihove neznatne teškoće i iskušenja kojima su se sami izložili svojim nepromišljenim postupcima i ispoljavanjem nepopustljivog i sitničarskog duha prema onima s kojima dolaze u dodir, čime su dali pristup neprijatelju. Ali šta je za to vreme sa gladnim ovcama Božjeg stada? One gladuju i umiru od gladi. Oni koji poznaju istinu i prihvatili su je ali joj se ne pokoravaju, svojim teškoćama od kojih bi ih samo poslušnost mogla izlečiti, zadržavaju vesnike i pravi cilj sa kojim ih je Bog poslao u polje

ne ostvaruje se. Takve pojave u Zajednici zadaju bol Božjim slugama i obeshrabruju ih, dok bi trebalo da se svi trude da ionako teško breme njihove odgovornosti ničim ne uvećavaju, nego da ih rečima odobravanja i molitvom vere potpomažu i bodre. Koliko bi oni bili slobodniji kad bi svi koji ispovedaju istinu pazili na sebe i, umesto tako čestih zahteva za pomoć, nastojali da pomognu drugima. Često sluge Božje u mračna mesta, gde istina još nije objavljena, odlaze bez potrebe izranjavani teškoćama svoje braće. I opterećeni svim tim oni moraju da se hvataju u koštac sa neverovanjem i predrasudama protivnika, a od nekih biti čak i nogama gaženi.

Koliko lakše bi se moglo uticati na srca i koliko bi se više Gospod slavio kad bi Njegove sluge bile slobodne od tih teškoća koje tako obeshrabruju, i slobodnog duha izlagali istinu u svojoj njoj lepoti. Oni koji svojom krivicom toliko zapošljavaju sluge Božje i opterećuju ih problemima koje sami mogu da reše, odgovaraće pred Bogom za sve izgubljeno vreme i sredstva koja se troše da bi se njima udovoljilo čime se u stvari zadovoljava neprijatelj. Oni treba da budu u stanju da pomažu svojoj braći. Svojim teškoćama i problemima ne treba da opterećuju celu skupštinu niti da čekaju dok dođe neki od vesnika da bi to sredi-vao, nego treba da budu ispravni pred Bogom, sve svoje teškoće da uklone sa puta, i kad radnici dođu da budu spremni da im snaže ruke, a ne da ih slabe.

Nada zajednice

Kada sam nedavno pogledala unaokolo da pronađem smerne sledbenike krotkog i poniznog Isusa, duh mi je bio ve-oma uznemiren. Mnogi koji tvrde da očekuju skori Hristov

dolazak prilagodili su se svetu, i revnosnije nastoje da zadobiju hvalu onih koji ih okružuju nego odobravanje Božije. Oni su hladni i formalisti, slični pripadnicima palih crkava od kojih su odskora odvojeni. Reči upućene laodikejskoj crkvi najtačnije opisuju njihovo sadašnje stanje (vidi: Otk. 3:14-20). Oni nisu „ni hladni ni vrući“ već „mlaki.“ I ako ne poslušaju savet „svedoka vernog i istinitog,“ ako se iskreno ne pokaju, kako bi dobili „zlatu pročišćeno u ognju,“ „bele haljine“ i „očnu mast,“ On će ih „izbljuvati iz usta svojih.“

Došlo je vreme kada se veliki deo onih što su se nekada radovali i klicali skorom Hristovom dolasku, izjednačuje sa palim crkvama i svetom koji im se ranije podsmevao zato što veruju da će Isus doći i iznosio svakojake laži protiv njih da bi, stvorivši protiv njih predrasude, uništio njihov uticaj. Sada, ukoliko bi neko čeznuo za živim Bogom, gladovao i žedneo za pravdom i Bog mu dao da oseti Njegovu silu i zadovolji čežnju njegove duše izlivanjem svoje ljubavi u njegovo srce, i kada on zbog toga hvali i slavi Gospoda, ti koji tvrde da veruju u skori Hristov dolazak smatraju ga zavedenim, na neki način hipnotisanim i zaposednutim od zlog duha.

U odevanju, razgovoru i postupcima ti takozvani hrišćani su jednaki sa svetom, i prepoznati ih možete samo po imenu. I ako tvrde da očekuju Hrista, oni u svojim svakodnevnim razgovorima ne govore o nebu nego o ovozemaljskim stvarima. „Kakvi vi trebate biti u svetom ponašanju i pobožnosti“ onima koji tvrde da čekaju i žele „da bude skorije dolazak Gospodnjeg dana“ (2. Petrova 3:11-12). „I svako ko polaže ovu nadu u njega, čisti se kao što je on čist.“ (1. Jov. 3:3) Međutim, očigledno je da mnogi koji nose ime adventisti više nastoje da ukrase svoje telo i da u očima sveta izgledaju lepo nego da se iz Božje Reči pouče kako mogu zaslužiti Njegovo odobravanje.

Šta bi bilo kad bi se među njima i pripadnicima takozvanog hrišćanskog sveta uopšte pojavio Isus, naš primer, u svojoj poniznosti, kakav je bio prilikom svog prvog dolaska? On se rodio u jaslama. Pratimo ga kroz život i javnu službu. Bio je „čovjek bola i upoznat s bolestima.“ Ti takozvani hrišćani bi se stideli krotkog i smernog Spasitelja koji je nosio jednostavni plašt bez ijednog šava i nije imao gde glave zakloniti. Njih bi osudio Njegov besprekoran život pun samoodricanja. Njegova sveta ozbiljnost predstavljala bi mučno ograničavanje za njihovu lakomislenost i prazni smeh. Njegov nepritvoran način izražavanja bio bi prepreka njihovim razgovorima ispunjenim koristoljubljem i pohlepom; Njegovo iznošenje istine koja seče, bez ikakvog ulepšavanja, otkrilo bi njihov pravi karakter, i oni bi želeli da se smerni Primer, voljeni Isus, što pre udalji. Bili bi prvi koji bi tražili da ga uhvate u reči, i da uzviknu: „Raspni ga! Raspni ga!“

Posmatrajmo Isusa kako smerno, jašući na magaretu, ulazi u Jerusalem dok je „sve mnoštvo u radosti“ hvalilo „Boga iz glasa... govoreći: „Blagosloven kralj koji dolazi u Gospodnje ime! Mir na nebu i slava na visinama! A neki fariseji iz naroda rekli su mu: „Učitelju, prekori svoje učenike.“ A on im je na to rekao: „Kažem vam, ako oni učute, kamenje će vikati.“ Većina onih koji tvrde da čekaju Hrista bili bi isto tako revnosni kao fariseji kad su nastojali da učutkaju učenike, i bez sumnje bi povikali: „Fanatizam, mesmerizam, hipnoza!“ A učenike koji su svoje haljine i palmove grančice prostirali po putu smatrali bi nastranim primitivcima. Ali Bog će imati na zemlji jedan narod koji neće biti tako hladan i mrtav, nego će biti u stanju da hvali i slavi Njegovo ime. Biće ljudi koji će ga slaviti; i ako bi Njegovi izabrani, oni što drže Njegove zapovesti učutali, kamenje bi povikalo.

Isus dolazi, ali ne onako kao što se o svom prvom dolasku pojavio u Vitlejemu, kao malo dete; niti pak onako kao što je ulazio u Jerusalim, jašući na magaretu. dok su učenici na sav glas hvalili Boga i klicali: „Hosana,“ nego u slavi Očevoj i uz pratnju svih svetih anđela koji će napustiti celo nebo da bi se pridružili Njemu na Njegovom putu ka zemlji, dok će sveti očekujući Ga, netremice gledati u nebo kao nekad ljudi Galilejci kad se sa Maslinske gore vazneo na nebo. Tada će samo oni koji su sveti, koji su se verno i u svemu ugledali na smerni Primer, pošto ga ugledaju, radosno i oduševljeno klicati: „Gle, ovo je Bog naš, njega čekasmo, i spašće nas“ I „ujedanput, u trenuću oka,“ oni će se preobraziti, „u poslednjoj trubi“ koja će probuditi zaspale (umrle) svete i pozvati ih da ustanu iz svojih postelja – iz praha zemaljskog. Oni izlaze zaodeveni slavom besmrtnosti i kliču: „Pobeda! Pobeda nad smrću i grobom!“ Preobraženi sveti biće zajedno sa anđelima „uzeti u oblake na susret Gospodu“ u vazduhu, da se nikada više ne odvoje od predmeta svoje ljubavi. Imajući u vidu sve to što je pred nama: našu veličanstvenu nadu, iskupljenje koje je Hristos nas radi platio sopstvenom krvlju – treba li da ćutimo? Zar ne bi trebalo da, kao i učenici kad je Isus ulazio u Jerusalim, slavimo Boga iz sveg glasa? Nisu li naši izgledi daleko veličanstveniji nego što su bili njihovi u to vreme. Prema tome, ko nam sme zabraniti da uzvisujemo i hvalimo Boga, čak i iza glasa, kad imamo tako divnu nadu veličanstvene i slavne besmrtnosti? Mi smo „okusili. .. sile onoga sveta,“ i još više čeznemo za njim. Moje celo biće „otima se k Bogu živome,“ i neću se zadovoljiti dok ne budem potpuno ispunjena Njegovom punoćom.

Priprema za Hristov dolazak

Draga braćo i sestre, da li svim srcem verujete da će Hristos uskoro doći i da mi sada imamo poslednju vest milosti koju treba objaviti grešnom svetu? Da li je naš primer onakav kakav bi trebalo da bude? Da li svojim razgovorima i svetim životom dokazujemo onima koji su oko nas da očekujemo veličanstvenu pojavu našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista koji će ovo naše ništavno telo preobraziti i učiniti ga sličnim svom veličanstvenom obličju? Bojim se da mi to ne verujemo i ne shvatamo onako kako bi trebalo. Život i postupci onih što veruju u značajnu istinu koju mi ispovedamo, treba da budu usklađeni sa tom verom. Suviše se teži uživanju, rasonodi i privlačenju pažnje ovog sveta, preterano se misli o odevanju a jezik se često bavi lakomislenim i potpuno beznačajnim razgovorima, čime se pobija ono što ispovedamo, jer ne govorimo o nebu, odakle očekujemo Spasitelja.

Anđeli bde nad nama i čuvaju nas; međutim, odajući se neozbiljnim razgovorima, šali i zadirkivanju, i spuštajući se na taj način u stanje neopreznosti i duhovnog mrtvila, mi te anđele često žalostimo. Iako možda tu i tamo uložimo poneki napor i izvojujemo pobedu ali ako u tome ne istrajemo, nego se ponovo spustimo u isto stanje bezbrižnosti i ravnodušnosti, nesposobni da podnosimo iskušenja i da se suprotstavimo neprijatelju, mi ne odolevamo kušanju naše vere „mnogo vrednije od zlata.“ Ne patimo Hrista radi i ne slavimo ga u stradanju.

Veliki nedostatak se oseća u hrišćanskoj istrajnosti i služenju Bogu iz načela. Ne treba težiti da istaknemo i na neki način zadovoljimo sebe nego da uzvisimo i proslavimo Boga, i u svemu što činimo ili govorimo treba da imamo u vidu samo Njegovu slavu. Kad bi ove znamenite reči: „Ali on je bio ranjen za

naše prestupe, slomljen za naša bezakonja; ukor za izopačenost bio je na njemu našeg mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo.“ (Isa. 53:5); „Ali, kažem vam: ljudi će za svaku beskorisnu reč koju izgovore odgovarati u Dan suda.“ (Mat. 12:36); „Ti si Bog koji vidi,“ (1. Mojs. 16:13) – bile u našem srcu i kad bismo ih uvek imali na umu, ne bismo tako lako padali u iskušenje, naših reči bi bilo malo i bile bi dobro birane. Misliti o ovim značajnim rečima, prisećati se patnji koje je Isus podneo da bismo mi siroti grešnici dobili oprostjenje i bili iskupljeni Njegovom dragocenom krvlju, nije moguće, a da pri tom ne osetimo sveto uzdržavanje i usrdnu želju da stradamo za Njega, kad je On toliko stradao i podneo nas radi. Ako razmišljamo o ovome, naše omiljeno „ja“ sa svojim dostojanstvom, ustupiće mesto dečjoj jednostavnosti koja može podneti ukor a da se pri tom ne uvredi. Duh samovolje neće tada vladati dušom.

Radost i uteha pravog hrišćanina moraju da budu i biće na nebu. Ovozemaljske stvari ne mogu da zadovolje dušu onih koji su „okusili sile onoga sveta“ i slast nebeske radosti, te stalno teže za tim. Takvi će uvek naći šta da rade u svojim slobodnim časovima. Duša će im čeznuti za Bogom. Gde se nalazi njihovo blago, tamo će im biti i srce – u slatkom opštenju sa Bogom kojemu služe i vole ga. Uživanje i razonodu nalaziće u dubokom razmišljanju o onome što predstavlja njihovo blago, a to je: Sveti grad, Nova Zemlja, njihova večna domovina. I dok se tako zadržavaju na onome što je uzvišeno, čisto i sveto, nebo će im se približiti i oni će osetiti silu Svetog Duha, a to će ih sve više i više odbijati od ovog sveta i navešće ih da svoju utehu i glavnu radost nalaze u nebu, u svojoj divnoj domovini. Privlačnost Bogu i nebu biće tada tako snažna da ništa neće moći odvratiti njihove misli od velikog i glavnog cilja: da obezbede spasenje svoje duše i da hvale i slave Boga.

Kad sebi živo predočim šta je sve učinjeno nas radi da bismo se održali ispravnim, prinuđena sam da uzviknem: O, koliko ljubav, koliko čudesnu ljubav je Sin Božji imao prema nama sirotim grešnicima! Treba li da budemo tako bezosećajni i bezbrižni kad je sve učinjeno da bi se naše spasenje omogućilo? Celo nebo je zainteresovano za nas. Probudimo se i budimo življi u odavanju hvale, slave i zaslužnog poštovanja velikom i uzvišenom Tvorcu. Naše srce treba da bude prepuno zahvalnosti i ljubavi prema Onome koji je nama prethodno ukazao toliku ljubav i saosećanje. Svojim postupcima u svakodnevnom životu treba da Njemu čast odajemo, a svojim čistim i svetim razgovorima treba da pokažemo da smo vođeni odozgo, da ovaj svet nije naš zavičaj, već da smo tu samo putnici i stranci koji putuju u bolju zemlju.

Mnogi koji ispovedaju Hristovo ime i tvrde da očekuju Njegov skori dolazak, ne znaju šta to znači trpeti Hrista radi. Njihova srca nisu skrušena milošću niti je njihovo „ja“ umrlo u njima što se na razne načine ispoljava. U isto vreme oni govore kako imaju iskušenja. Međutim, osnovni uzrok tih iskušenja je njihovo nepotčinjeno srce, usled čega sopstveno „ja“ postaje tako osetljivo da često dolazi do izražaja. Kad bi takvi shvatili šta znači biti ponizni Hristov sledbenik i pravi hrišćanin, oni bi počeli najusrdnije da rade i popravili bi se. Prvo bi umrli sebi, usrdnije bi se molili i obuzdali bi svaku strast svog srca. Odbacite svoje samopouzdanje i samouverenost, braćo, i sledite primer smernog Spasitelja. Neka vaše misli uvek budu upravljene na Isusa da biste se mogli ugledati na Njega i ići Njegovim tragom. Gledajte „u Začetnika i Usavršitelja vere, Isusa. Zbog radosti koja je stajala pred njim podneo je krst ne mareći za sramotu i seo je s desne strane prestola Božjeg.“ (Jev. 12:2) Zbog naših greha On Je bio smerno, izbijeno, izranjavano, namučeno

i zaklano Jagnje Božje.

Budimo, stoga, voljni da i mi nešto žrtvujemo Hrista radi, raspinjimo svakoga dana svoje „ja,“ budimo ovde Njegovi saučesnici u stradanju da bismo mogli učestvovati s njim i u Njegovoj slavi i biti krunisani neprolaznom slavom, čašću i večnim životom.

Vernost u društvenim sastancima

Gospod mi je pokazao da oni što svetkuju subotu treba održavanju svojih skupova da poklone više pažnje i da ih učine privlačnijim. Postoji velika potreba da se u tom pravcu uloži više truda i ispolji veće interesovanje. Svako treba ponešto da kaže za Gospoda jer će čineći to primiti blagoslov. „Knjiga sećanja“ (Mal. 3:16) piše se o onima koji ne napuštaju međusobno sastajanje, nego često govore „jedan drugome.“ O onima koji sačinjavaju ostatak čitamo: „I oni su ga pobedili krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svog.“ (Otk. 12:11). Neki očekuju da pobeđe samo krvlju Jagnjetovom, a da sa svoje strane ne ulažu neke naročite napore. Videla sam da nam je Gospod milostivo podario moć govora. On nam je dao jezik i Njemu smo odgovorni za upotrebu tog dara. Svojim ustima mi treba da slavimo Boga, da veličamo istinu i Njegovu bezgraničnu milost i da „rečju svedočanstva svojega“ pobeđujemo pomoću krvi Jagnjetove.

Ne treba da se sastajemo zato da bismo ćutali; jer prema knjizi „za sećanje“ Gospod se opominje samo onih koji se sastaju da hvale i slave Njega i da razglašuju Njegovu silu; takvi će primiti blagoslov i biće okrepljeni. Kad bi svi postupali kako treba, ne bi se uzalud gubilo dragoceno vreme i ne bi bili potrebni ukori zbog predugih molitava i preopširnih izlaganja; sve

vreme bi bilo posvećeno kratkim, sažetim i određenim svedočanstvima (izjavama pojedinaca) i molitvama. Ištite, verujte i primićete. Previše je molitava koje u stvari i nisu molitve već prosto obmanjivanje i ruženje Gospoda, razmetljivi i beznačajni zahtevi koji zamaraju anđele i vređaju Boga. Prvo treba da osetimo potrebu i zatim da tražimo od Gospoda upravo to što nam treba, verujući da će nam On to dati čim ga zamolimo; tada će naša vera rasti, svi će se moralno uzdizati; slabi će ojačati, a malodušni i klonuli duhom biće ohrabreni da uzdignu svoj pogled verujući da će Bog nagraditi sve koji ga iskreno traže.

Neki se uzdržavaju da govore na skupovima jer nemaju ništa novo da kažu i morali bi da ponavljaju uvek isto. Videla sam da je u osnovi toga oholost, i da Bog i anđeli sa zadovoljstvom i odobravanjem prisustvuju kad verni iznose svoja svedočanstva i iskustva, i da se Bog slavi kad oni to ponavljaju svake sedmice. Bog voli jednostavnost i smernost, ali mu nije po volji i anđeli su ožalošćeni kad oni koji tvrde da su naslednici Božji i sunaslednici Hristovi uzalud provedu dragoceno vreme na svojim skupovima.

Kad bi ta braća i sestre bili na svom mestu, oni ne bi propustili priliku da nešto kažu na slavu Onoga koji je zbog njihovih greha visio na Golgoti. Kad bi se oni više trudili da shvate koliko se Bog spustio dajući svog jedinog voljenog Sina da umre kao žrtva za naše grehe i prestupe, kao i dubinu bola i patnji koje je Isus podneo da bi grešniku obezbedio oslobođenje, oproštaj i život, oni bi bili spremniji da veličaju i slave Njegovo ime. Oni ne bi ćutali, već bi sa zahvalnošću govorili o Njegovoj slavi i veličali Njegovu moć. Čineći tako, primili bi Božji blagoslov. Bog bi se isto tako slavio ako bi oni neke svoje iskaze i više puta ponovili. Anđeo mi je ukazao na one koji dan i noć ne prestaju da viču: „Svet, svet, svet je Gospod Bog Svemoćni.“ „Stalnim

ponavljanjem,“ kaže anđeo, „Bog se ipak slavi.“ Iako mi možda ponavljamo ono što smo već više puta rekli, Bog se time slavi, i to je dokaz da nismo ravnodušni prema Njegovoj dobroti i milosti.

Videla sam da su takozvane crkve pale, i u njima je zavladała hladnoća i smrt. Da su se pridržavale Božje Reči, sačuvale bi smernost; međutim, one su htele da prevaziđu delo Božje. Za njih je isuviše ponižavajuće da na svojim skupovima ponavljaju iste jednostavne iskaze o Božjoj dobroti, već teže da iznađu nešto novo, nešto veliko i svoje reči podešavaju tako da budu prijatne ljudskom uhu, dok ih Božji Duh napušta. Dok se pridržavamo biblijske jednostavnosti, imaćemo pokretačku silu Svetog Duha. Sve će biti u slatkoj harmoniji ako se pridržavamo jednostavnog puta istine oslanjajući se potpuno na Gospoda; tada nećemo biti u opasnosti da na nas utiču zli anđeli. Međutim, kad se ljudi uzdižu iznad Svetog Duha i pokušavaju da neke korake preduzimaju sopstvenom snagom, anđeli prestaju da bde nad njima i oni ostaju izloženi udarcima Sotone.

Vršeci dužnosti izložene u Reči Božjoj, narod Božji će sačuvati svoju jednostavnost i odvojenost od ovog sveta, i sačuvaće se od otpadništva koje preovlađuje u takozvanim crkvama. Pranje nogu i večeru Gospodnju treba češće održavati. Isus nam je ostavio primer i rekao: „I vi tako činite kao što ja vama učinih.“ Videla sam da se Njegovog primera treba pridržavati što je moguće tačnije; ali braća i sestre prilikom pranja nogu nisu uvek postupali tako promišljeno kao što bi trebalo, i to je dovodilo do pometnje. U novim mestima, naročito tamo gde narod nije upoznat sa primerom i učenjem našeg Gospoda u vezi sa ovom tačkom, i gde postoje predrasude protiv nas, uvođenju ove svete službe treba pristupiti pažljivo i mudro. Mnoge iskrene duše, pod uticajem svojih pređašnjih učitelja u koje su imale poverenja,

imaju jake predrasude protiv ove jednostavne dužnosti, i treba im ovo pitanje razjasniti u pravo vreme i na pravi način.

U Reči Božjoj ne nalazimo primer da su braća prala noge sestrama; međutim, postoji primer da su sestre prale noge braći. Marija je Isusu oprala noge svojim suzama i otrla ih svojom kosom. (Videti takođe: 1. Timoteju 5:10). Videla sam da je Gospod svojim Duhom pokrenuo sestre da braći peru noge i da je to u skladu sa Jevanđeljskim redom. Svi treba da postupaju promišljeno da se od pranja nogu ne bi napravila jedna neprijatna ceremonija.

Pri upotrebi svetog pozdrava koji apostol Pavle pominje na osnovu Jevanđelja Isusa Hrista, uvek treba imati u vidu njegov pravi karakter. To je sveti poljubac; i treba ga smatrati znakom članstva i hrišćanskog srodstva, koji se primenjuje pri rastanku i susretu posle nekoliko sedmica ili meseci. U svojoj prvoj poslanici Solunjanima 5:26 Pavle kaže: „Pozdravite svu braću svetim poljupcem.“ a u istom poglavlju kaže: „Uklanjanje se od svakog zla.“ Međutim, nikakvog zla ne može biti u tome ako se sveti poljubac daje u pravo vreme i na pravom mestu.

Videla sam da je protiv dela Božjeg usmerena jaka ruka neprijatelja, i zato treba iskoristiti pomoć i snagu svih koji vole stvar istine, i koji svojim zalaganjem i interesovanjem mogu da drže ruke braniocima istine kako bi ovi stalnom budnošću i postojanošću mogli da suzbiju neprijatelja. Svi treba da stoje kao jedan, složni i ujedinjeni u delu. Svaka energija duše treba da se probudi, jer što se čini mora se činiti brže.

Tada sam videla Trećeg anđela. Moj anđeo pratilac reče: „Strašno je njegovo delo. Užasna je njegova misija. On je anđeo koji pšenicu odvaja od kukolja i pečati je, ili vezuje, za nebesku žitnicu. To treba da obuzme sve misli, svu pažnju.“

Neiskusnima

Videla sam da neki ne shvataju značaj i smisao istine, rukovode se trenutnim pobudama ili uzbuđenjima, često postupaju po svojim trenutnim osećanjima i ne obaziru se na red Zajednice. Takvi izgleda misle da se vera uglavnom sastoji u podizanju buke i galame. Neki su tek primili istinu o vesti Trećeg anđela a spremni su da kore i uče one koji su u tome utvrđeni već godinama, koji su stradali istine radi i osećaju njenu posvećujuću silu. Ti koji su tako napunjeni od neprijatelja treba da osete posvećujući uticaj istine i da uvide kako ona otkriva njihovo pravo stanje: „A ne znaš da si jadan i bedan i siromašan i slep i go.“ Kad istina počne da ih čisti i oslobađa od troske i ništarija, što će se sigurno desiti ako je iz ljubavi prime, nijedan od onih na kojima se to veliko delo izvrši neće imati osećanje: „Bogat sam i stekao sam bogatstvo i ništa mi više ne treba.“

Oni što treba da istinu u potpunosti poznaju a nisu još shvatili ni njena osnovna načela, koji drsko zauzimaju mesto učitelja i prekorevaju ljude godinama učvršćivane u istini, jasno time pokazuju da ne poznaju istinu niti bilo šta znaju o njenom uticaju; jer kad bi shvatili njenu posvećujuću moć, donosili bi „miran rod pravde“ i pod njenim blagim i snažnim uticajem postali bi ponizni. Shvativši šta je istina učinila za njih, donosili bi rod na slavu Bogu, a druge bi cenili više nego sebe.

Videla sam da ostatak nije spreman za ono što dolazi na zemlju. Neosetljivost slična obamrlosti kao da je obuzela duh većine onih koji tvrde da smo mi nosioci poslednje vesti. Moj anđeo pratilac povikao je glasom zastrašujuće ozbiljnosti: „Budite spremni! budite spremni! budite spremni jer strašni gnev Gospodnji uskoro nailazi. Njegov gnev, nepomešan sa milošću, ubrzo će biti izliven, a vi se još niste pripremili. Razderite srca

svoja, a ne haljine svoje. Za ostatak se mora izvršiti jedno veliko delo. Mnogi od njih se zadržavaju na neznatnim teškoćama. Legioni zlih anđela okružuju vas – kaže anđeo – i nastoje da vas obaviju svojom užasnom tamom, kako bi mogli da vas prevare i uhvate u svoje zamke. Vi opterećujete svoje misli tako da se one suviše lako odvrćaju od dela pripreme i od istine za ove poslednje dane, koja je značajnija od svega ostalog. Zadržavate se na neznčajnim teškoćama i „upuštate se u podrobno razjašnjavanje tih neznatnih sitnica da biste time zadovoljili ovoga ili onoga.“ Kad srca nisu ukročena Božjom milošću, objašnjavanja između pojedinaca satima se produžuju, a time se gubi vreme ne samo njihovo nego i slugu Božjih koji su prisiljeni da ih slušaju. Većina teškoća bi za pet minuta bila otklonjena kad ne bi bilo oholosti i sebičnosti. Izazvano je Božje nezadovoljstvo i anđeli su ožalošćeni time što su se čitavi sati provodili u opravdavanju sebe.

Videla sam da se Bog neće sagnuti da bi slušao duga pravdanja niti želi da Njegove sluge to čine, i da bi dragoceno vreme koje se na taj način gubi trebalo posvetiti spasavanju duša iz vatre i ukazivanju grešnicima na varljivost njihovih puteva.

Videla sam da se Božji narod nalazi na začaranom tlu i da neki uopšte ne shvataju kratkoću vremena i vrednosti duše. Među onima koji svetkuju subotu pojavljuje se oholost u odevanju i spoljašnjem ukrašavanju. „Sebičnost, oholost i težnja za odobravanjem treba da umru u onima koji svetkuju subotu,“ kaže anđeo.

Istina, spasonosna istina, mora se odneti gladnim dušama koje se nalaze u tami. Videla sam kako se mnogi mole Bogu da ih ponizi, međutim. kad bi On uslišio njihove molitve i po pravdi izvršio to što oni traže, to bi bilo užasno. Njihova je lična dužnost da sami sebe ponize. Ako se dopusti da se samopouzdanje

uvuče u srce, videla sam da će to sigurno navesti duše da skrenu sa pravog puta, i ukoliko to ne pobeđe propašće. Kad neko počne da raste u svojim očima i misli da sam može učiniti nešto, Duh Božji se povlači, i on nastavlja da se bori sopstvenom snagom dok ne bude savladan. Videla sam da samo jedna verna duša, kad je ispravna, može da pokrene ruku Božju dok će čitavo mnoštvo udruženih, ako nisu kako treba, biti nemoćni i bez ikakvog dejstva.

Srca mnogih su nepotčinjena i ohola, i oni više misle o svojim sitnim neprijatnostima i teškoćama nego o neobraćenim dušama. Kad bi oni imali u vidu slavu Božju, imali bi i osećanje za duše koje propadaju oko njih; i shvativši opasnost u kojoj se one nalaze, verom u Boga energično bi snažili ruke Njegovih slugu da smelo, ali sa ljubavlju, objavljuju istinu i upozoravaju duše da je prihvate dok slatki glas milosti nije prestao da poziva. „Oni koji ispovedaju ime Hristovo još nisu spremni,“ kaže anđeo. Videla sam da će se sedam poslednjih zala izlupati na nezaštićene glave grešnika, i tada će oni koji su stajali na njihovom putu čuti tako ogorčena prebacivanja da će srce u njima klonuti.

„Vi ste se zadržavali na beznačajnim sitnicama i neznatnim teškoćama usled čega su duše grešnika ostale izgubljene,“ kaže anđeo. Bog je voljan da na našim sastancima radi za nas, i On to rado čini. Ali Sotona kaže: „Ja ću da ometam ovo delo,“ a oni što izvršavaju njegovu volju kažu: „Amin.“ Oni koji tvrde da veruju u istinu zadržavaju se na svojim sićušnim teškoćama i kušanjima koje Sotona pred njima preuveličava. Tako je izgubljeno vreme koje se nikad više ne može povratiti. Neprijatelji istine su uočili našu slabost. Bog je ožalošćen. Hristos je ranjen. Sotona je postigao svoj cilj, njegovi planovi su uspeli i on likuje.

Samoodricanje

Videla sam da se verni stvarajući prevelike pripreme za svoje konferencije izlažu opasnosti da se pojedini suviše opterećuju posluživanjem i da bi apetit morao ustupiti mesto uzdržavanju. Postoji opasnost da neki dolaze na sastanke radi hleba i ribe. Videla sam da svi koji se odaju gadnoj navici pušenja duvana, treba da to odbace i da svoj novac upotrebe na nešto bolje. Lišavajući se tako nekog zadovoljstva i stavljajući u haznu Božju novac koji su ranije trošili na zadovoljavanje svojih prohteva oni su učinili jednu žrtvu. Takvi će darovi biti zapaženi od Boga slično leptama one sirote udovice. Iznos može biti neznan, ali ako svi tako budu činili, u blagajni će se to osetiti. Kad bi svi nastojali da budu štedljivi i skromniji u odevanju, lišavajući se nekih stvari koje nisu tako neophodne i izostavljajući one što su posve beskorisne i štetne, kao što su: čaj i kafa, i kad bi novac koji se na to troši dali na delo Božje, primili bi mnogo veće blagoslove još ovde i nagradu na nebu. Mnogi, pošto im je Bog dao sredstva, misle da mogu živeti raskošnim životom i bez potrebe trošiti novac na bogata jela i skupa odela, i da samoodricanje za njih nije vrlina pošto imaju svega dovoljno. Takvi ne prinose nikakve žrtve. Kad bi živeli malo skromnije i svojim prilozima za stvar Božju potpomagali širenje istine, to bi sa njihove strane bila izvesna žrtva, i kad Gospod bude nagrađivao svakoga po delima njegovim, setio bi se toga radi i njih.

Nepoštovanje

Videla sam da sveto Božje ime treba izgovarati sa dubokim strahopoštovanjem. Svemoćni Bog – mnogi u molitvi

pominju obe ove reči, i to lakomisleno i nepromišljeno; time se izaziva Božje negodovanje. Takvi nemaju jasnog pojma o Bogu i istini; u protivnom oni ne bi sa tolikim nepoštovanjem govorili o Velikom Bogu čije ime uliva strah i koji će im uskoro suditi. Anđeo reče: „Ne pominjite obe ove reči zajedno, jer je strašno ime Njegovo.“ Oni koji shvataju veličinu, uzvišenost i veličanstvo Božje uzimaće Njegovo ime u svoja usta sa svetim strahopoštovanjem. On boravi u nedostupnoj svetlosti; čovek ga ne može videti i ostati živ. Videla sam da ovo moramo razumeti i popraviti se kako bi Zajednica mogla da napreduje.

Lažni pastiri

Pokazano mi je da su lažni pastiri pijani, ali ne od vina; oni posrću, ali ne od silovita pića. Istina Božja je za njih zapečaćena knjiga; oni je ne mogu čitati. Kad im se postavi pitanje za sedmi dan – subotu: da li je ona pravi biblijski „dan od odmora“ ili nije, oni skreću misli na izmišljotine. Videla sam da su ti proroci „kao lisice u pustim mestima.“ I za njih se može reći: „Necete se popeti do pukotina da biste ih branili niti ćete podići kamene zidine oko Izraelovog doma da biste se održali u bici u Gospodnji dan.“ (Ezek. 13:4-5). Kada se svest pojedinih probudi i počnu kod lažnih pastira da se raspituju za istinu, oni tada postupaju najljubaznije da bi ostvarili svoj cilj i umirili savest onih što se raspituju; ponekad čak menjaju i sopstveni stav da bi to postigli. Mnoge od tih pastira je obasjala svetlost, ali je oni ne prepoznaju nego stalno menjaju svoj stav samo da bi izbegli istinu i ishod do kog neminovno mora doći ukoliko ostanu pri svom ranijem stavu. Sila istine uzdrmla je i raskopala njihov temelj, ali umesto da joj se potčine, oni podižu neki drugi temelj i zauzimaju stanovište sa kojim ni sami nisu zadovoljni.

Videla sam da mnogi od tih pastira pobijaju i ranije usvojena učenja Božje Reči; oni pobijaju i odbacuju veličanstvene istine koje su nekada revnosno zastupali a brane se mesmerizmom i svakovrsnim obmanama. Videla sam da su opijeni zabludom i da svoje stado vode u smrt. Mnogi od protivnika Božje istine smišljaju zlo još na postelji svojoj a danju sprovode te svoje zle planove sračunate na to da se pobije istina, i iznese nešto novo da bi zainteresovali ljude i odvratili njihove misli od dragocene istine koja je značajnija od svega.

Videla sam da će sveštenici koji svoje stado vode u smrt uskoro biti zaustavljeni u svom užasnom „napredovanju.“ Dolaze Božje kazne u vidu nevolja i ljutih zala, međutim, za te lažne pastire neće biti dovoljna kazna da pretrpe samo jedno ili dva od tih zala. Božja ruka u gnevu i pravdi će tada „još biti podignuta“ i neće se spustiti sve dotle dok se Njegov cilj potpuno ne ostvari: dok ti najamnici ne padnu pred noge svetih priznajući da su oni Božji ljubimci zato što su bili postojani u istini i držali Njegove zapovesti, i dok svi nepravedni ne budu uništeni sa zemlje.

Svaka od raznih grupa takozvanih adventista ima nešto malo istine, ali je sve te istine Bog dao svojoj deci koja se pripremaju za Njegov dan. Osim toga, On im je dao istine koje nijedna od tih grupa ne poznaje niti ih razume. Važne tačke koje su za njih zapečaćene Bog je otkrio onima koji su voljni da vide i spremni da razumeju. Kada ima da iznese neku novu svetlost, Bog sam prosvetljuje razum svojih izabраниh kako bi mogli da to shvate, a ne da traže prosvetljenje slušajući one koji se nalaze u tami i zabludi.

Bilo mi je pokazano koliko je neophodno da se oni koji veruju da smo mi nosioci poslednje vesti milosti, odvoje od takvih koji se svakodnevno napajaju novim zabludama. Videla

sam da ni mladi ni stari ne treba da posećuju njihove sastanke; pogrešno bi bilo hrabriti ih na taj način, jer oni propovedaju zabludu koja predstavlja otrov za dušu, i uče „naukama i zapovestima ljudskim.“ Uticaj takvih skupova nije dobar. Ako nas je Bog već oslobodio tame i zablude, trebalo bi čvrsto da stojimo u slobodi koju nam je On podario i da se radujemo u istini. Bogu je mrsko kad mi, iako to ne moramo, odlazimo da slušamo zabludu. On nas ne šalje na takve skupove gde se zabluda silom jake volje nameće narodu, i On nas tamo neće čuvati. Anđeli prestaju da budno bde nad nama, i mi bivamo prepušteni udarcima neprijatelja, da nas on zaslepi i oslabi uz pomoć svojih zlih anđela, i da svetlost koja nas okružuje postane pod uticajem tame sve nejasnija.

Videla sam da mi nemamo vremena da slušamo priče i izmišljotine. Umesto da se zabavljaju tim, naše misli treba da budu potpuno obuzete sadašnjom istinom; treba da tražimo mudrost, kako bismo što jasnije shvatili svoj položaj i biblijski odgovor svakome ko nas zapita za naše nadanje. Međutim, dok lažna učenja i opasne zablude obuzimaju duh, nije moguće ostati u istini koja treba da pripremi dom Izraelov „da bi se održao u dan Gospodnji.“

Božji dar čoveku

Pokazana mi je velika ljubav koju je Bog ispoljio dajući svoga Sina na smrt da bi čovek mogao dobiti oproštenje i život. Pokazani su mi Adam i Eva koji su imali preimućstvo da posmatraju lepotu i ljupkost Edena i da jedu plodove sa svakog drveta u tom vrtu, izuzev sa jednog. Ali je zmija nagovorila Evu, a ova opet svoga muža, te su oboje jeli plod sa zabranjenog drveta. Oni

su prekršili Božju zapovest i postali grešnici. Vest o tome pro-
nela se nebom i svaka harfa je umukla. Anđele je obuzela tuga i
strah da Adam i Eva ne bi ponovo posegli za plodom sa drveta
života, okusili ga i postali besmrtni grešnici. Zato je Bog rekao
da će prestupnike izagnati iz vrta i da će jedan heruvim sa pla-
menim mačem čuvati prilaz drvetu života, tako da mu se čovek
ne bi mogao približiti i jesti od njegovog ploda koji pruža i odr-
žava besmrtnost.

Čitavo nebo je obuzela tuga kad se saznalo da je čovek
izgubljen, da će se svet koji je Bog stvorio napuniti smrtnim bi-
ćima osuđenim na patnju, bolest i smrt, i da za prestupnike ne
postoji put spasenja. Svaki potomak Adamov moraće da umre.
Tada sam videla dragog Isusa i na Njegovom licu zapazila izraz
saosećanja i tuge. Ubrzo posle toga primetila sam da se približio
neuporedivo blistavoj svetlosti koja okružuje Oca. Moj anđeo
pratilac reče: „On ima prislan razgovor sa svojim Ocem.“ Izgle-
dalo je kao da zabrinutost i strepnja anđela sve više rastu dok je
Isus razgovarao sa Ocem. Tri puta ga je zaklanjala ta veličan-
stvena svetlost kojom je Otac obavijen i treći put kad se vratio
od Oca mogli smo da vidimo Njegov lik. Njegovo lice je sada
odavalo izraz spokojstva i, slobodno od svake zabrinutosti i pat-
nje, blistalo je ljubaznošću koja se rečima ne može opisati. Tada
On stavi do znanja anđeoskom horu da se pronašao put za spa-
senje izgubljenog čoveka; da se On zalagao kod Oca i dobio doz-
volu da svoj život položi kao otkup za pali ljudski rod, da ponese
njihove grehe i na sebe preuzme smrtnu presudu, kako bi na taj
način otvorio put kojim bi svaki od njih – zahvaljujući zaslu-
gama Njegove prolivene krvi – mogao da nađe oprostaj za svoje
pređašnje prestupe, da se pomoću poslušnosti ponovo vrati u vrt
iz koga je čovek bio izgnan i opet dobije pristup prekrasnim plo-
dovima sa drveta života na koja za sada nema nikakvog prava.

Tada se nebo ispuni neizrecivom radošću, a nebeski hor zapeva pesmu hvale i bezgranične ljubavi. Uz pratnju svojih harfi, još višim tonom, pevali su o velikoj milosti i ljubavi Onoga koji je svog milog i voljenog Sina dao da umre za jedan odmetnički rod. Zatim su potekli izlivi zahvalnosti i najdubljeg poštovanja Isusu što je, uz najveće samoodricanje i žrtvu, bio spreman da napusti Očevo naručje i da izabere život patnji, bola i sramnu smrt – da bi drugima mogao dati život.

Anđeo reče: „Misliš li da je Otac bez opiranja i borbe predao svog premilog Sina? Ne, ne.“ Čak je i za samog Boga to predstavljalo jednu borbu: da li će dozvoliti da krivci propadnu, ili će svog voljenog Sina predati da umre njih radi. Anđeli su ispoljili toliko interesovanje za spas ljudskog roda da je među njima bilo takvih koji bi svoju slavu i svoj život dali za izgubljenog čoveka. „Ali,“ kaže anđeo koji me je pratio, „time se ništa ne bi moglo pomoći.“ Prestup je bio tako veliki da ni život jednog anđela ne bi mogao da ga otplati. Ništa izuzev smrti i posredovanja Sina Božjeg nije moglo da iskupi i spase izgubljenog čoveka iz njegovog bolnog beznađa i nesreće.

Anđelima je, međutim, stavljeno u zadatak da češće silaze sa neba da bi melemom nebeske slave ublažavali patnje Sina Božjeg u Njegovom mukotrpnom životu i da mu pomažu i krepe Ga. Njihov zadatak je isto tako da duše koje su predmet Božje milosti čuvaju od zlih anđela i razgone mrak kojim Sotona stalno nastoji da ih obavije. Videla sam da je bilo nemoguće menjati zakon Božji da bi se na taj način mogao spasti izgubljeni i na propast osuđeni čovek, stoga je Bog dopustio da Njegov voljeni Sin umre zbog čovekovog prestupa.

Duhovni darovi

Knjiga 1

Velika borba

*između Hrista i njegovih anđela i
Sotone i njegovih anđela*

Uvod

Dar proroštva je u crkvi bio prisutan za sve vreme starozavetnog perioda. I premda je pri kraju, u nekoliko stoleća iščezavao usled izopačenosti koja je vladala u crkvi, on se pred završetak ovog perioda ponovo javlja kao preteča Mesije. Zaharija, otac Jovana Krstitelja „napuni se Duha svetoga i prorokova.“ Simeon, čovek pravedan i pobožan koji je „čekao Izraelovu utehu“ došao je u hram podstaknut Duhom i prorokovao o Isusu kao svetlosti koja dolazi „za prosvetljenje neznabožaca i slavu tvog naroda Izraela,“ i Ana, proročica „govori o detetu svima koji su čekali izbavljenje Jerusalima.“ I najzad, nije bilo većeg proroka od Jovana Krstitelja koga je Bog izabrao da Izraelu predstavi „jagnje Božje koje odnosi greh sveta.“

Doba hrišćanstva otpočelo je izlivom Svetog Duha i pojavom veoma raznolikih duhovnih darova među vernicima. Darovi su bili tako obilni da je Pavle s pravom mogao da kaže korintskoj crkvi: „A u svakome se pojavljuje Duh na korist“ – u „svakome“ u crkvi, a ne u svetu kako su to mnogi tumačili.

Kad je došlo do velikog otpadništva, ovi darovi su bivali sve ređi i verovatno zbog toga takozvani hrišćani obično misle da su darovi ograničeni samo na prvu crkvu. Međutim, nisu li ovi darovi iščezli usled neverovanja i zabluda koje su prodrle u crkvu? A kad se Božji narod vrati prvobitnoj veri i životu, do čega će sigurno i doći zahvaljujući objavljivanju zapovesti Božjih i vere Isusove, neće li onda „pozna kiša“ ponovo razviti ove darove? Sudeći po analogiji (sličnosti) to se može očekivati. Pored sveg otpadništva u starozavetnom periodu jevrejske crkve, taj period je i otpočeo i završio se posebnim ispoljavanjem Božjeg Duha. I nije mudro pretpostavljati da bi doba hrišćanstva – čija je svetlost u poređenju sa prethodnim

periodom isto što i svetlost sunca prema slabijim mesečevim zracima – moglo da otpočne u slavi a da se završi u tami. I budući da je naročito delo Duha bilo neophodno u pripremanju naroda za Hristov prvi dolazak, koliko je ono neophodnije za drugi! Utoliko pre što su poslednji dani strašniji od svih predašnjih, a lažni proroci imaju silu da čine velike znake i čuda kako bi, ako bude moguće, prevarili i izabrane. Ali Sveto pismo kaže:

„I rekao im je: Idite po celom svetu i propovedajte dobru vest svemu stvorenom. Ko veruje i krsti se, biće spasen, a ko ne veruje, biće osuđen. Ovi čudesni znakovi pratiće one koji veruju: U moje ime isterivaće demone, govoriće jezicima, i svojim rukama uzimaće zmije. Ako popiju nešto smrtonosno, neće im nauditi. Polagaće ruke na bolesne i oni će ozdraviti.“ (Marko 16:15-18).

Kampbelov prevod glasi: „Ova čudesna moć pratiće vernike.“ Darovi nisu ograničeni samo na apostole, već se odnose na sve vernike. Ko će ih imati? Oni „koji veruju.“ Koliko dugo? Ograničenja nema; obećanje ide uporedo sa velikim nalogom o propovedanju Jevanđelja i doseže sve do poslednjeg vernika.

Međutim, čuli su se prigovori da je ova pomoć obećana samo apostolima i onima koji poveruju zahvaljujući njihovom propovedanju, da su oni ispunili nalog, postavili temelje Jevanđelju i da su darovi iščezli sa tim naraštajem. Pogledajmo da li je ovaj veliki nalog zaista prestao tada da važi: „Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih u ime *Oca i Sina i svetoga Duha*,⁵ i učeći ih da drže sve što sam vas uputio. I evo, ja sam uvek sa

⁵ Fraza u kurzivu je dodatak krivotvoren neposredno nakon sabora u Nikeji 325. godine n.e., kada se zvanično počela uvoditi trojstvena dogma o Božanstvu koja je postala imperativ u tradicionalnom hrišćanstvu. „Novi Zavet poznaje samo krštenje u ime Isusovo [videti: Dela 2:38; 10:48; 19:3-5; Rim. 6:3]... koje se i dalje obavlja čak u 2. i 3. veku.“ (The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, 1957, I, 435) (Prim. ured.)

vama, sve do svršetka ovog doba. Amin.“ (Mat. 28:19-20).

Da nalog o propovedanju Jevanđelja nije izgubio svoju važnost po isteku perioda prve crkve očigledno sledi iz obećanja: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka ovog doba.“ On ne kaže: ja sam, apostoli, svuda sa vama, do krajeva zemaljskih, već: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka ovog doba.“ To znači da ovde nije u pitanju period jevrejske crkve, jer se on završio sa Hristovim stradanjem na krstu. Zaključujemo dalje, da će propovedanje i prihvatanje prvobitnog Jevanđelja pratiti ista duhovna pomoć. Nalog dat apostolima pripada i dobu hrišćanstva, on obuhvata čitav taj period. Shodno tome, darovi su izgubljeni jedino usled otpadništva, a ponovo će se javiti sa oživljavanjem prvobitne vere i pobožnosti.

U prvoj poslanici Korinćanima 12:28 nalazimo izveštaj da je Bog postavio, odredio izvesne duhovne darove u crkvi. U odsustvu bilo kakvog biblijskog dokaza da su oni oduzeti ili ukinuti, morali bismo zaključiti da ih je Bog dao s namerom da oni i ostanu u crkvi. Gde je onda dokaz o njihovom ukidanju. U istom onom poglavlju istorije kad je ukinuta „jevrejska“ i uspostavljena „hrišćanska“ subota – u periodu „delovanja tajne bezakonja i sina uništenja.“ Međutim, ljudi skloni zameranju pozivaju se na biblijski dokaz o prestanku darova, sadržan u sledećim citatima: „Ljubav nikada ne prestaje, a darovi proricanja ako će i nestati, jezici prestati, znanje nestati. Jer naše znanje je delimično i naše proricanje je delimično, a kad dođe ono koje je potpuno, nestaće ono koje je delimično. Kad sam bio dete, govorio sam kao dete, razmišljao kao dete, rasuđivao kao dete. A kad sam postao čovek, odbacio sam ono što je detinje. Jer sada vidimo kao kroz staklo koje ne daje jasnu sliku, a tada ćemo videti licem u lice. Sada je moje znanje delimično, a tada će moje znanje biti potpuno, kao što je potpuno Božje znanje o meni. A

sada ostaje ovo troje: vera, nada i ljubav. Ali najveća od njih je ljubav.“ (1. Kor. 13:8-13)

Ovaj tekst predskazuje nestajanje duhovnih darova pa samim tim i vere i nade. Ali kad će oni prestati, Mi još uvek s radošću očekujemo vreme kad će se „nada pretvoriti u stvarnost, vera u gledanje i molitva u hvalu.“

To će prestati „kad dođe savršeno,“ kad više ne budemo gledali „kao kroz staklo koje ne daje jasnu sliku,“ već „licem k licu.“ „Pravi dan“ kad će pravedni postati savršeni i videti kao što su viđeni još uvek pripada budućnosti. Istina da je čovek bezakonja, dospевši u doba svog potpunog razvoja, odbacio „detinjstvo“ – proroštva, jezike, znanje, a isto tako i veru, nadu i ljubav prvih hrišćana. Međutim, ništa u ovim citatima ne pokazuje da je Bog nameravao da oduzme darove koje je postavio u crkvi, sve dok se ne ostvare njena vera i nad, sve dok nenadmašiva slava besmrtnosti ne zaseni i najblištavije ispoljavanje duhovne moći i saznanja u ovom smrtnom stanju. Prigovor zasnovan na citatu iz 2. Timoteju 3:16-17 koji su neki strogo isticali, ne zaslužuje više od jedne uzgredne primedbe. Ako je Pavle, govoreći da Pismo treba da učini čoveka Božjeg savršenim i pripravljenim za svako dobro delo, pri tom mislio da više ništa neće biti zapisano po nadahnuću, zašto je on u tom trenutku još uvek pisao? Ili što bar nije odložio pero čim je zabeležio ovu rečenicu? I zašto je Jovan, trideset godina kasnije, napisao knjigu Otkrivenje? Ova knjiga sadrži još jedan tekst koji se citira da bi se dokazalo ukidanje duhovnih darova, a osobito dara proroštva:

„Svedočim svakom ko čuje reči proroštva ove knjige: Ako neko nešto doda ovome, Bog će njemu dodati zla koja su zapisana u ovoj knjizi. A ako neko oduzme nešto od reči koje su u knjizi ovog proroštva, Bog će mu oduzeti njegov deo od drveta života, i od grada svetog, i od onoga što je zapisano u ovoj

knjizi.“ (Otk. 22:18-19)

Na osnovu ovog teksta tvrdi se da je Bog – „koji je u prošlosti mnogo puta i na mnogo načina govorio našim praočevima preko svojih proroka,“ a počev od jevanđeoskog vremena preko Isusa i njegovih apostola – time svečano obećao da više ništa neće saopštiti čoveku na takav način. Prema tome, sva proroštva nakon ovog perioda moraju biti lažna. Ovim se, vele neki ljudi, završava kanon nadahnuća. Ako je to tako, zašto je onda Jovan napisao svoje Jevanđelje posle Otkrivenja, kad se sa Patmosa vratio u Efes? Čineći ovo da li je on nešto „dometnuo“ rečima proroštva one knjige koju je napisao na ostrvu Patmosu? Iz teksta se jasno vidi da se opomena u vezi sa dometanjem ili oduzimanjem ne odnosi na Bibliju u celini, već posebno na knjigu Otkrivenja, onakvu kakva je izašla iz apostolove ruke. Međutim, nijedan čovek nema prava da domeće ili oduzima ni bilo kojoj knjizi napisanoj božanskim nadahnućem. Da li je Jovan napisavši knjigu Otkrivenje, dometnuo nešto knjizi Danilovog proročanstva? Ne, nipošto. Prorok nema prava da menja reč Božju. Međutim, Jovanova viđenja potkrepljuju ono što je napisao Danilo i još bolje rasvetljavaju tamo navedene predmete. Stoga dolazimo do zaključka da Gospod nije obavezao sebe na ćutanje, da je On još uvek slobodan da progovori. I neka reči mog srca uvek budu: Govori, Gospode, preko koga hoćeš, čuje sluga Tvoj.

Tako pokušaj da se pomoću Svetog Pisma dokaže ukidanje duhovnih darova doživljava puni promašaj. I budući da vrata paklena nisu nadvladala crkvu te Bog još uvek ima svoj narod na zemlji, možemo očekivati razvoj duhovnih darova u vezi sa Trećom anđeoskom vešću – vešću koja će vratiti crkvu na apostolske temelje i učiniti da ona zaista bude videlo, a ne tama ovom svetu.

Sem toga, unapred smo opomenuti da će u poslednjim

danima biti lažnih proroka, a Biblija daje merilo kojim valja proveriti njihova učenja kako bismo mogli razlikovati istinita od lažnih. Veliko merilo je zakon Božji kojim se podjednako ispituju i proročanstva i moralni karakter ovih proroka. Kad u poslednjim danima ne bi bilo istinitih proročanstava, koliko bi lakše bilo to potvrditi i na taj način ukloniti svaku mogućnost obmane, nego davati merilo kojim ih treba proveravati s obzirom da ima i istinitih i lažnih.

U knjizi proroka Isaije 8:19-20 nalazi se proročanstvo o onima koji u današnje vreme prizivaju duhove, a dat je i zakon kao merilo: „K Zakonu i svedočanstvu. Ako ne govore prema ovoj reči, to je zato što nema svetlosti u njima.“ Zašto bi stajalo: „Ako ne govore prema ovoj reči“ kad ne bi bilo neistinitih proročanstava i duhovnih pojava? Isus kaže: „Čuvajte se od lažnih proroka... Po rodovima njihovim poznaćete ih“ (Mat. 7:15-16). Ovo je deo Besede na Gori i svi mogu videti da se ove reči odnose na crkvu u periodu hrišćanstva. Lažni proroci će biti prepoznati po svojim rodovima; drugačije rečeno, po svom moralnom karakteru. Jedino merilo kojim se može ustanoviti da li su im rodovi dobri ili zli jeste zakon Božji. Tako dolazimo do zakona i svedočanstva. Istiniti proroci neće samo govoriti u skladu sa ovom Rečju, nego će i živeti po njoj. Onoga ko tako i govori i živi ne bih smeo da osudim.

Vizije o miru oduvek su bile obeležje lažnih proroka; ali dok oni govore: „Mir je, i nema se šta bojati,“ na njih iznenada nailazi pogibao. Istiniti proroci smelo ukoravaju greh i ukazuju na gnev koji ide.

Proroštva koja su u suprotnosti sa jasnim i određenim izjavama Božje Reči treba odbaciti. Tako je Spasitelj poučio svoje učenike ukazujući im na prirodu svog drugog dolaska. Kad se Isus u prisustvu svojih učenika uzneo na nebo, anđeli su posve

izričito potvrdili da „Ovaj Isus koji je od vas uzet na nebo doći će na isti način kao što ste ga videli da odlazi na nebo“ (Dela 1:11). Zato Isus, predskazujući rad lažnih proroka u poslednjim danima, kaže: „Ako vam, dakle, kažu: ‘Eno ga u pustinji’, ne idite onamo; ili: ‘Evo ga u sobama’, ne verujte.“ (Mat. 24:26). Svako istinito proročanstvo odnosno ovoga mora priznavati Njegov dolazak sa neba. Zašto Isus nije rekao: „Odbacite sva proročanstva u to vreme, jer tada neće biti istinitih proroka“?

„I dao je neke da budu apostoli, neke da budu proroci, neke da budu propovednici dobre vesti, neke da budu pastiri i učitelji, kako bi usmeravali svete, kako bi služili i kako bi izgrađivali Hristovo telo, dok ne dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanja Sina Božjega, u čoveka savršena, u meru rasta punoće Hristove.“ (Efes. 4:11-13).

Iz jednog prethodnog stiha saznajemo da Isus „uzašavši na visinu... daje darove ljudima.“ (Efes. 4:8). U ove darove ubrojane su službe apostola, proroka, jevanđelista, pastira i učitelja. Svrha svih darova bila je usavršavanje svetih u jedinstvu i poznanju volje Božje. Mnogi koji se u današnje vreme izdaju za pastire i učitelje smatraju da su ovi darovi potpuno odgovorili svojoj nameni nekih osamnaest (danas preko devetnaest) vekova ranije i stoga ukinuti. Ako je to tako, zašto oni ne odbace i titule pastira i učitelja, koje nose. Ako je proročka služba pomenutim tekstom ograničena samo na prvu crkvu, onda to isto važi i za jevanđeljsku – i sve ostale jer tu nije načinjena nikakva razlika.

Razmislimo sada koji trenutak o ovome. Svi su darovi bili dati za usavršavanje svetih u jedinstvu, poznanju i duhu. Pod njihovim uticajem prva crkva je izvesno vreme uživala ovo jedinstvo: „A mnoštvo onih koji su primili veru bilo je jednog srca i jedne duše.“ I izgleda sasvim prirodno što zahvaljujući ovakvoj jedinstvenosti „apostoli su s velikom sposobnošću svedočili o

uskrsenju Gospoda Isusa, i blagodat je u velikoj meri bila na svima njima.“ (Dela 4:31-33). Kako bi danas bilo poželjno ovakvo stanje stvari! Ali otpadništvo je svojim razornim dejstvom narušilo lepotu nekada čiste crkve i odenulo je u kostret. Kao posledica toga nastali su razdor i nered. U Hrišćanstvu još nikada nije bilo toliko raznolikih verovanja kao danas. Ako su darovi bili potrebni da sačuvaju jedinstvo prve crkve, koliko su oni neophodniji danas kad treba ponovo uspostavljati! A da je ponovo uspostavljanje jedinstva u crkvi poslednjih dana upravo Božji cilj, veoma jasno sledi iz proročanstva. Obećalo nam je da će „stražari videti gde Gospod vodi natrag Cion,“ a takođe i to da će u vreme posletka „razumni razumeti.“ Kad se ovo ispuni, do jedinstva vere doći će svi oni koje Gospod smatra razumnim; jer oni koji zaista pravilno razumeju moraju sasvim nužno i jednako shvatati stvari. A šta dovodi do takvog jedinstva ako ne darovi koji su u tu svrhu i dati?

Iz ovakvih razmatranja očigledno proizilazi da savršeno stanje u crkvi, ovde prorečeno, još uvek pripada budućnosti; prema tome ovi darovi još nisu u potpunosti odgovorili svojoj nameni. Efescima poslanica, iz koje su uzeti napred navedeni stihovi, pisana je 64. godine posle Hrista, otprilike dve godine pre nego što je Pavle rekao Timoteju: „Jer se ja već izlivam kao žrtva levanica i približilo se vreme mog oslobođenja.“ (2. Tim. 4:6).

Seme otpada je tada već klijalo u crkvi. Pavle je deset godina pre toga u drugoj poslanici Solunjanima najavio: „Jer se već radi tajna bezakonja.“ Ubrzo su u crkvu imali da uđu „teški vuci koji neće štedeti stada“ i ona više neće napredovati ka savršenom jedinstvu, pomenutom u navedenim citatima, nego će biti rastrzana razdorima i neslogom. Apostol je ovo dobro znao. A kad kaže: „Dokle dostignemo svi u jedinstvo vere“ (Efes. 4:13),

njegov pogled se pri tom verovatno prenosi sa velikog otpadništva na period sakupljanja ostatka Božjeg naroda. Prema tome, darovima postavljenim u crkvi još nije istekao rok.

„Duh ne gasite. Proroštva ne prezirite. Sve proveravajte, držite se onoga što je dobro.“ (1. Sol. 5:19-21).

U ovoj poslanici, apostol uvodi misao o drugom Gospodnjem dolasku. On zatim opisuje stanje nevernika u to vreme koji će govoriti: „Mir je i nema se šta bojati“; ali će dan Gospodnji iznenada doći i propast će naići na njih kao lupež po noći. Apostol dalje bodri članove crkve da budu budni, trezni i da straže. Među opomenama koje slede ističu se i napred citirane: „Duha ne gasite,“ itd. Neki možda misle da su ovi stihovi sasvim odvojeni jedan od drugog po smislu; međutim, njihov redosled svedoči o tesnoj uzajamnoj povezanosti. Lice koje „gasi“ Duh biće dovedeno dotle da prezire i proroštvo koje je prirodni plod Duha. „I posle ću izliti duh svoj na svako telo, i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše...“ (Joel 2:28). Izraz „sve proveravajte“ odnosi se na predmet propovedi, proroštva, a duhove ćemo ispitivati merilima koje je Bog dao u svojoj Reči. Duhovne obmane i lažna proroštva obiluju u današnje vreme i ove stihove bez sumnje osobito tu valja primenjivati. Ipak, imajmo na umu da apostol ne kaže: „Odbacite sve,“ već: „Sve proveravajte, držite se onoga što je dobro.“

„A posle toga izliću svoj Duh na svako telo, i prorokovaće vaši sinovi i vaše kćeri. Vaši starci sanjaće snove, a vaši mladići imaće vizije. I na sluge i sluškinje u tim danima ću izliti svoj Duh. Učiniću da se znaci pojave na nebesima i na zemlji, krv i vatra i stubovi dima. Sunce će se pretvoriti u tamu i mesec u krv pre nego što dođe veliki i zastrašujući Gospodnji dan. I svako ko prizove Gospodnje ime biće spasen, jer će na gori Cion i u Jerusalimu biti oni koji su izbavljeni, kao što je Gospod rekao, i

među ostatkom koji Gospod pozove.“ (Joel 2:28-32).

Joelovo proročanstvo koje govori o izlivanju Svetog Duha u poslednjim danima nije se u potpunosti ispunilo na početku jevanđeoskog perioda. Ovo se jasno vidi iz opisa o čudnovatim pojavama na nebu i na zemlji, koje treba da prethode „velikom i strašnom danu Gospodnjem.“ Iako su se znaci već pokazali, znamo da dan Gospodnji još uvek pripada budućnosti. Čitav jevanđeoski period može biti nazvan poslednjim danima; međutim, besmisleno je govoriti da su svih 1800 prohujalih godina poslednji dani. Oni dosežu do dana Gospodnjeg i oslobođenja ostatka Božjeg naroda: „Jer će na gori Cionu i u Jerusalimu biti spasenje, kao što je rekao Gospod, i u ostatku koji pozove Gospod.“

Ovaj ostatak, svedok znakova i čudesnih pojava koje najavljuju veliki i strašni dan Gospodnji, bez sumnje je ostatak semena ženinog o kome je reč u Otkrivenju 12:17 – poslednji naraštaj na zemlji.

„Tada se aždaja razgnevila na ženu i otišla da ratuje s ostatkom njenog semena, sa onima koji drže uputstva Božja i imaju svedočanstvo Isusa Hrista.“

Ostatak jevanđeoske crkve imaće darove. I protiv njega će se povesti rat zato što drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista (Otk. 12:17). U Otkrivenju 19:10 svedočanstvo Isusovo definisano je kao duh proroštva. Anđeo je rekao: „Ja sam sluga kao i ti i braća tvoja koja imaju svedočanstvo Isusovo.“ U Otkrivenju 22:9 on ponavlja u suštini isto: „...Jer sam i ja sluga kao i ti i braća tvoja proroci.“ Ako ovo uporedimo, sagledaćemo jačinu izraza: „Jer je svedočanstvo Isusovo Duh proroštva.“ Međutim, svedočanstvo Isusovo obuhvata i sve ostale darove ovog istog Duha. Pavle kaže: „Uvek zahvaljujem Bogu za vas zbog Božje blagodati koja vam je ukazana u Hristu Isusu.

Zahvaljujem što ste se u njemu obogatili u svemu – u svakom kazivanju i svakom znanju – jer se svedočanstvo o Hristu utvrdilo među vama, tako da ne oskudevate ni u jednom daru, dok željno očekujete da se pojavi naš Gospod Isus Hristos.“ (1. Kor. 1:4-7). Svetočanstvo Hristovo se bilo utvrdilo u Korintskoj crkvi; i kakav je bio rezultat? Oni nisu imali nedostatka ni u jednom daru. Zar da onda ne zaključimo, i to s pravom, da ni ostatak u očekivanju Gospodnjeg dolaska, samo ako se potpuno utvrdi u svetočanstvu Hristovom, neće oskudevati ni u jednom daru.

Rosvel F. Kotrel

Pad Sotone

Gospod mi je pokazao da je Sotona nekada bio poštovani anđeo na nebu, odmah do Isusa Hrista. Njegovo lice je bilo blago, izražavalo je sreću kao i ostali anđeli. Čelo mu je bilo visoko i široko i pokazivalo je veliku inteligenciju. Oblik mu je bio savršen. Imao je plemenito, veličanstveno držanje. I videla sam da kada je Bog rekao svome Sinu: „da načinimo čoveka po svom obličju,“ Sotona je bio ljubomoran na Isusa. Želeo je da ga konsultuju o formiranju čoveka. Bio je ispunjen zavišću, ljubomorom i mržnjom. Želeo je da bude najviši na nebu, pored Boga, i da primi najviše počasti. Do ovog vremena sve je nebo bilo u redu, harmoniji i savršenoj podređenosti Božjoj vlasti.

Bio je najveći greh pobuniti se protiv poretka i volje Božje. Činilo se da je celo nebo u komešanju. Anđeli su bili raspoređeni u čete sa anđelom zapovednikom na čelu. Svi anđeli su bili uzbuđeni. Sotona je insinuirao protiv Božje vlasti, ambiciozan da se uzvisi i ne želeći da se pokori Isusovom autoritetu. Neki od anđela saosećali su sa Sotonom u njegovoj pobuni, a drugi su se snažno borili za Božju čast i mudrost u davanju vlasti njegovom Sinu. I došlo je do svađe među anđelima. Sotona i oni što su mu bili privrženi, koji su nastojali da reformišu Božju vladavinu, želeli su pogledati u njegovu neistraživu mudrost kako bi utvrdili njegovu nameru u uzdizanju Isusa i do-deljivanja njemu takve neograničene moći i zapovedništva. Pobunili su se protiv autoriteta Sina Božjeg, i svi anđeli su bili sazvani da se pojave pred Ocem, da se odluči o njihovim slučajevima. I odlučeno je da Sotona bude proteran s neba, i da se anđeli, svi koji su se pridružili Sotoni u pobuni, izbace s njim. Tada je bio rat na nebu. Anđeli su bili uključeni u bitku; Sotona je želeo da pobedi Sina Božjeg i one koji su bili

pokorni njegovoj volji. Ali dobri i pravi anđeli su pobedili, a Sotona je sa svojim sledbenicima proteran s neba.

Nakon što je Sotona bio isključen iz raja, sa onima koji su pali s njim, shvatio je da je zauvek izgubio svu čistotu i slavu neba. Zatim se pokajao i pozeleo da bude ponovo vraćen na nebo. Bio je voljan zauzeti svoje pravo mesto, ili bilo koje mesto koje bi mu moglo biti dodeljeno. Ali ne, nebo ne smije biti dovedeno u opasnost. Celo nebo bi se moglo iskvartiti ako bi ga vratili; jer greh je potekao od njega, a seme pobune bilo je u njemu. Sotona je stekao sledbenike, one koji su saosećali s njim u njegovoj pobuni. On i njegovi sledbenici su se kajali, plakali i preklinjali da budu ponovo uzeti u Božju naklonost. Ali ne, njihov greh, njihova mržnja, njihova zavist i ljubomora bili su tako veliki da ih Bog nije mogao izbrisati. Mora ostati da primi svoju konačnu kaznu.

Kada je Sotona postao potpuno svestan da ne postoji mogućnost da ponovo bude doveden u naklonost Božju, tada su se njegova zloba i mržnja počele očitovati. Konsultovao se sa svojim anđelima i napravljen je plan da i dalje deluje protiv Božje vlasti. Kada su Adam i Eva smešteni u prelepi vrt, Sotona je planirao da ih uništi. Održane su konsultacije sa njegovim zlim anđelima. Ovaj srećni par ni na koji način ne bi mogao biti lišen svoje sreće ako bi slušao Boga. Sotona nije mogao vršiti svoju moć nad njima osim ako prvo ne budu neposlušni Bogu i ne izgube njegovu naklonost. Oni moraju smisliti neki plan koji će ih dovesti do neposlušnosti kako bi mogli navući Božje negodovanje i biti dovedeni pod direktniji uticaj Sotone i njegovih anđela. Odlučeno je da Sotona preuzme drugi oblik i pokaže interesovanje za čoveka. On mora aludirati na Božju istinitost, stvoriti sumnju da li je Bog mislio kako je rekao, zatim, pobuditi njihovu radoznalost i navesti ih da se zabadaju u nedokučive

Božje planove, za šta je Sotona bio kriv, i shvate uzrok njihovog ograničavanja u pogledu drveta znanja.

Vidi: Isaija 14:12-20; Ezekiel 28:1-19; Otkrivenje 12:7-9.

Pad čoveka

Videla sam da su sveti anđeli često posećivali Edenski vrt i davali upute Adamu i Evi u vezi s njihovim poslom, a takođe su ih poučavali o pobuni Sotone i njegovom padu. Anđeli su ih upozorili na Sotonu i upozorili ih da se ne odvajaju jedno od drugog u svom poslu, jer bi mogli doći u kontakt sa ovim palim neprijateljem. Anđeli su im naložili da pažljivo slede upute koje im je Bog dao, jer su samo u savršenoj poslušnosti bili sigurni. A da su bili poslušni, ovaj pali neprijatelj ne bi mogao imati moć nad njima.

Sotona je započeo svoj rad sa Evom, kako bi je naveo na neposlušnost. Prvo je pogrešila što je odlutala od svog muža, zatim se zadržavala oko zabranjenog drveta, a potom je slušala glas kušača, pa čak se i usudila posumnjati u ono što je Bog rekao – „U dan kada budeš jeo od njega, sigurno ćeš umreti.“ Pomislila je: „možda to ne znači baš onako kako je Gospod rekao.“ Usudila se da ne poslušna. Ispružila je ruku, uzela voće i jela. Bilo je ugodno za oko, a prijatno na ukus. Bila je ljubomorna što im je Bog uskratio ono što je zaista za njihovo dobro. Ponudila je voće svom mužu i time ga dovela u iskušenje. Ispričala je Adamu sve što je zmija rekla, i izrazila svoje čuđenje što ima moć govora.

Videla sam tugu na Adamovom licu. Delovao je uplašeno i zapanjeno. Činilo se da se borba odvija u njegovom umu. Bio je siguran da je to neprijatelj na kojeg su bili upozoreni i da

njegova žena mora umreti. Moraju biti odvojeni. Njegova ljubav prema Evi bila je jaka. I potpuno obeshrabren, odlučio je podeliti njenu sudbinu. Zgrabio je voće i brzo ga pojeo. Tada je Sotona likovao. On se pobunio na nebu i imao simpatizere koji su ga voleli i sledili ga u njegovoj pobuni. Pao je i prouzrokovao da drugi padaju s njim. I on je sada doveo ženu u iskušenje da ne veruje Bogu, da se raspituje o njegovoj mudrosti i da pokuša da pronikne u njegove svemudre planove. Sotona je znao da žena neće pasti sama. Adam je, kroz svoju ljubav prema Evi, prekršio Božju zapovest i pao je s njom.

Vest o čovekovom padu proširila se nebom. Svaka harfa je bila utišana. Anđeli od tuge bacaju svoje krune sa svojih glava. Čitavo nebo je bilo u uzbuđenju. Održan je savet da se odluči šta se mora učiniti sa parom krivih. Anđeli su se plašili da će ispružiti ruku i jesti sa drveta života i biti besmrtni grešnici. Ali Bog je rekao da će oterati prestupnike iz vrta. Anđeli su odmah dobili zadatak da čuvaju put do drveta života. Sotonin studiozni plan bio je da Adam i Eva postanu neposlušni Bogu, da navuku njegovo negodovanje, a zatim da budu navedeni da jedu sa drveta života, kako bi mogli zauvek živeti u grehu i neposlušnosti, čime bi greh postao besmrtan. Ali sveti anđeli su poslani da ih isteraju iz vrta, dok je druga četa anđela dobila zadatak da čuva put do drveta života. Činilo se da svaki od ovih moćnih anđela ima nešto u desnoj ruci, što je izgledalo kao blistavi mač.

Tada je Sotona trijumfovao. Druge je naterao da pate svojim padom. On je bio prognan sa neba, a oni iz raja.

Vidi: Postanje 3. poglavlje.

Plan spasenja

Tuga je ispunila nebo, jer su shvatili da je čovek izgubljen, a svet koji je Bog stvorio trebao je biti ispunjen smrtnicima osuđenim na bedu, bolest i smrt, dok prestupnik nije imao načina da umakne. Cela Adamova porodica mora umreti. Videla sam ljupkog Isusa i zapazila izraz saosećanja i tuge na njegovom licu. Ubrzo sam ga videla kako se približava izuzetno jakoj svetlosti koja je obavijala Oca. Moj anđeo pratilac je rekao: „On je u bliskom razgovoru sa svojim Ocem.“ Činilo se da je teskoba anđela bila intenzivna dok je Isus razgovarao sa svojim Ocem. Tri puta je bio zatvoren u veličanstvenom svetlu oko Oca, a treći put kada je došao od Oca, njegova ličnost se mogla videti. Lice mu je bilo mirno, oslobođeno svake nedoumice i brige, i blistalo je dobrotom i ljupkošću, kakve se rečima ne mogu izraziti. Zatim je anđeoskoj vojsci dao do znanja da je izgubljenom čoveku napravljen način za izlaz. Rekao im je da se založio kod svoga Oca, i ponudio se da će dati svoj život kao otkupninu i preuzeti smrtnu kaznu na sebe, da bi kroz njega čovek mogao pronaći pomilovanje. Da bi zahvaljujući zaslugama njegove krvi i poslušnosti Božjem zakonu mogli imati Božju naklonost, i biti dovedeni u prekrasni vrt, i jesti plod sa drveta života.

U početku se anđeli nisu mogli radovati, jer njihov zapovednik nije ništa sakrio od njih, već je pred njima otvorio plan spasenja. Isus im je rekao da će stajati između gneva svog Oca i krivca, da će snositi bezakonje i porugu, i da će ga malo ko primiti kao Sina Božjeg. Gotovo svi bi ga mrzeli i odbijali. Ostavio bi svu svoju slavu na nebu, pojavio se na zemlji kao čovek, ponizio se kao čovek, upoznao bi se vlastitim iskustvom s raznim iskušenjima kojima bi čovek bio obuzet, da bi znao kako pomoći onima koji će biti kušani; i da će konačno, nakon što njegova

misija učitelja bude obavljena, biti predan u ruke ljudi, i da će izdržati gotovo svaku okrutnost i patnju kojima bi Sotona i njegovi anđeli mogli nadahnuti zle ljude da mu nanesu; da treba da umre najokrutnijom smrću, obešen između neba i zemlje kao krivi grešnik; da će pretrpeti užasne sate agonije, koju čak ni anđeli ne bi mogli gledati, već bi skrivali svoja lica od tog prizora. Ne bi trpeo samo telesnu agoniju; već duševnu agoniju, onu s kojom se telesna patnja nikako ne može porediti. Na njemu bi bila težina greha celog sveta. Rekao im je da će umreti i ponovo uskrsnuti trećeg dana, i da će uzaći svom Ocu da se založi za svojeglavog, krivog čoveka.

Anđeli su se klanjali pred njim. Ponudili su svoje živote. Isus im je rekao da će svojom smrću spasiti mnoge; da život anđela nije mogao da plati dug. Njegov Otac je mogao prihvatiti samo njegov život kao otkupninu za čoveka.

Isus im je takođe rekao da treba da imaju ulogu u delovanju, da budu s njim i da ga u različitim trenucima ojačavaju. Da treba uzeti čovekovu palu prirodu, a njegova snaga ne bi bila ni jednaka njihovoj. I oni bi trebali biti svedoci njegovog poniženja i velikih patnji. I dok bi svedočili njegovim patnjama, i mržnji ljudi prema njemu, bili bi podstaknuti najdubljim emocijama, i kroz svoju ljubav prema njemu, želeli bi ga spasiti i izbaviti od njegovih ubica; ali da se ne smeju mešati kako bi sprečili bilo šta što bi trebali videti; i da treba da učestvuju u njegovom uskrsnuću; da je plan spasenja osmišljen i da je njegov Otac prihvatio plan.

Sa svetom tugom, Isus je utešio i razveselio anđele, i obavestio ih da će od sada oni koje treba otkupiti biti s njim i zauvek s njim; i da svojom smrću otkupi mnoge i uništi onoga koji je imao silu smrti. I njegov Otac bi mu dao kraljevstvo, i veličanstvo kraljevstva pod celim nebom, i trebao bi ga posedovati

zauvek. Sotona i grešnici treba da budu uništeni, da nikada više ne uznemiravaju nebo, ili pročišćenu, novu zemlju. Isus je rekao da se nebeska vojska pomiri sa planom koji je njegov Otac prihvatio i da se raduje što pali čovek može ponovo biti uzdignut njegovom smrću, kako bi stekao Božju naklonost i uživao u nebu.

Tada je radost, neizreciva radost, ispunila nebo. A nebeska vojska opevala je pesmu hvale i obožavanja. Uzeli su svoje harfe i opevali notu više nego što su to činili pre, za veliku milost i udostojenje Božje u prepuštanju svog dragog Voljenog da umre za rasu pobunjenika. Hvala i obožavanje su izliveni za Isusovo samoodricanje i žrtvu; što je pristao da napusti krilo svoga Oca, i da izabere život patnje i teskobe, i umre sramotnom smrću da bi dao život drugima.

Anđeo reče: „Misliš li da je Otac predao svog ljubljenog Sina bez borbe? Ne, ne. Bila je to čak i borba za Boga nebeskog, da li da dopusti da krivac pogine, ili da dâ svog ljubljenog Sina da umre za njih. Anđeli su bili toliko zainteresovani za čovekovo spasenje da su se među njima mogli naći oni koji će dati svoju slavu i dati svoj život za čoveka koji propada. Ali,“ rekao je moj anđeo pratilac, „to ne bi pomoglo. Prestup je bio toliko velik da život anđela nije mogao platiti dug. Ništa osim smrti i posredovanja njegovog Sina ne bi platilo dug i spasilo izgubljenog čoveka od beznadežne tuge i bede.“

Ali posao anđela bio im je dodeljen, da se uzdižu i spuštaju sa balzomom slave za jačanje kako bi utešili Sina Božjeg u njegovim patnjama i služili mu. Takođe, njihov posao bi bio da čuvaju i štite podanike milosti od zlih anđela i tame koju Sotona neprestano baca oko njih. Videla sam da je nemoguće da Bog izmeni ili preinači svoj zakon, da spase izgubljenog čoveka koji propada; stoga je dopustio da njegov ljubljene Sin umre za

ljudski prestup.

Sotona se ponovo radovao sa svojim anđelima što može, prouzrokovavši čovekov pad, srušiti Sina Božjeg sa njegovog uzvišenog položaja. Rekao je svojim anđelima da bi Isusa mogao da savlada i da omete ostvarenje plana spasenja, kada Isus preuzme prirodu palog čoveka.

Tada mi je prikazan Sotona kakav je bio, srećan, uzvišen anđeo. Onda mi je pokazan kakav je sada. Još uvek ima kraljevski oblik. Njegove crte lica su još uvek plemenite, jer on je pali anđeo. Ali izraz njegovog lica je pun teskobe, brige, nesreće, zlobe, mržnje, inata, prevare i svakog zla. To čelo koje je nekada bilo tako plemenito, posebno sam zapazila. Čelo mu je počinjalo od očiju i bilo zavaljeno unazad. Videla sam da se tako dugo ponižavao, da je svaka dobra osobina bila unižena, a svaka loša osobina razvijena. Oči su mu bile lukave, prepredene i pokazivale su veliku prodornost. Njegovo telo je bilo veliko, ali mu je meso labavo visilo o rukama i licu. Dok sam ga gledala, brada mu je bila naslonjena na levu ruku. Činilo se da je duboko zamišljen. Osmeh mu je bio na licu od kojeg sam zadrhtala, bio je tako pun zla i sotonske lukavosti. Ovaj osmeh on nosi neposredno pre nego što osigura svoju žrtvu, a dok žrtvu pričvršćuje u svoju zamku, taj osmeh postaje užasan.

Vidi: Isaija, poglavlje 53.

Prvi Hristov dolazak

Tada sam se spustila u vreme kada je Isus trebao preuzeti na sebe ljudsku prirodu, poniziti se kao čovek i trpeti Sotonina iskušenja.

Njegovo rođenje bilo je bez svetovne raskoši. Rođen je u

štali, držan u jaslama; ipak je njegovo rođenje bilo poštovano daleko više od bilo kojeg od sinova ljudskih. Anđeli s neba obavestili su pastire o Isusovom dolasku, dok su svetlost i slava od Boga pratili njihovo svedočanstvo. Nebeska vojska uzela je svoje harfe i proslavila Boga. Oni su trijumfalno najavili dolazak Sina Božjeg na pali svet kako bi izvršio delo otkupljenja i njegovom smrću čoveku doneo mir, sreću i večni život. Bog je počastio dolazak svog Sina. Anđeli su ga obožavali.

Anđeli Božji lebdeli su nad prizorom njegovog krštenja, i Duh Sveti je sišao u obliku goluba, i obasjao ga, i dok su ljudi stajali veoma začuđeni, sa očima uprtim u njega, čuo se Očev glas s neba kako govori: „Ti si Sin moj voljeni, koji je meni po volji.“

Jovan nije bio siguran da je Spasitelj onaj koji je došao da ga krsti u Jordanu. Ali Bog mu je obećao znak po kojem će prepoznati Jagnje Božje. Taj znak je dat kada je nebeski golub počinuo na Isusu, a Božja slava ga obasjala. Jovan je ispružio ruku pokazujući na Isusa i iz svega glasa povikao: „Evo Jagnjeta Božjeg koje uzima na sebe greh sveta.“

Jovan je obavestio svoje učenike da je Isus obećani Mesija, Spasitelj sveta. Kako se njegov rad završavao, učio je svoje učenike da gledaju u Isusa i slede ga kao velikog učitelja. Jovanov život je bio bez zadovoljstva. Bio je pun tuge i samoodricanja. On je najavio prvi Hristov dolazak, a zatim mu nije bilo dozvoljeno da prisustvuje čudima i uživa u moći koju je manifestovao. Znao je da kada se Isus uspostavi kao učitelj, on mora umreti. Njegov glas se retko čuo, osim u divljini. Njegov život je bio usamljenički. Nije se držao očeve porodice, da bi uživao u njihovom društvu, već ih je napustio kako bi ispunio svoju misiju. Mnoštvo je napuštalo užurbane gradove i sela i hrlilo u pustinju da čuju reči tog divnog, jedinstvenog Poslanika. Jovan

je položio sekiru kraj korena drveta. On je ukoravao greh nezastrašen od posledica i pripremio put Jagnjetu Božjem.

Irod je bio pogođen dok je slušao snažna, naglašena Jovanova svedočenja. S dubokim zanimanjem se raspitivao šta mora učiniti da postane njegov učenik. Jovan je bio upoznat sa činjenicom da se sprema da se oženi ženom svog brata, dok joj je muž još bio živ, i verno je rekao Irodu da to nije dozvoljeno. Irod nije bio voljan da se žrtvuje. Oženio se ženom svog brata i, zahvaljujući njenom uticaju, uhvatio Jovana i strpao ga u zatvor. Ali Irod ga je nameravao ponovo osloboditi. Dok je bio zatvoren, Jovan je preko svojih učenika slušao o Isusovim moćnim delima. Nije mogao slušati njegove milostive reči. Ali učenici su ga obavestili, i utešili ga onim što su čuli. Ubrzo je Jovanu odrubljena glava pod uticajem Irodove žene. Videla sam da je najmanji učenik koji je sledio Isusa, svedočio njegovim čudima i čuo utešne reči koje su silazile s njegovih usana, bio veći od Jovana Krstitelja. Odnosno, bili su više uzvišeni i počašćeni, i imali su više zadovoljstva u svojim životima.

Jovan je došao u duhu i sili Ilijinoj, da objavi prvi Isusov dolazak. Bilo mi je ukazano na poslednje dane i videla sam da je Jovan trebao predstavljati one koji treba da izađu u duhu i sili Ilijinoj, da naveste dan gneva i drugi Isusov dolazak.

Nakon Isusovog krštenja u Jordanu, odveden je Duhom u pustinju, da ga Đavo iskušava. Duh Sveti ga je pripremio za tu posebnu scenu žestokih iskušenja. Četrdeset dana bio je iskušavan od Đavola, i tih dana nije ništa jeo. Sve oko Isusa bilo je neprijatno, od čega bi ljudska priroda bila naterana da ustukne. Bio je sa divljim zverima i Đavolom, na pustom, usamljenom mestu. Videla sam da je Sin Božji bio bled i mršav od posta i patnje. Ali njegov kurs je bio označen i on mora da ispuni posao koji je došao da uradi.

Sotona je iskoristio patnje Sina Božjeg i pripremio se da ga opsedne sa mnogostrukim iskušenjima, nadajući se da će zadržati pobjedu nad njim, jer se ponizio kao čovek. Sotona je došao s ovim iskušenjem: „Ako si Sin Božji, zapovedi da ovaj kamen postane hleb.“ Iskušavao je Isusa da mu napravi ustupak i da mu dâ dokaz da je Mesija, koristeći svoju božansku moć. Isus mu blago odgovori: „Pisano je: Ne živi čovek samo o hlebu, nego o svakoj reči Božjoj.“

Sotona je tražio spor s Isusom vezano za to da je Sin Božji. Osvrnuo se na njegovo slabo, napaćeno stanje i hvalisavo je potvrdio da je jači od Isusa. Ali reč izgovorena s neba, „Ti si moj voljeni Sin, koji je meni po volji,“ bila je dovoljna da podrži Isusa kroz sve njegove patnje. Videla sam da u celoj svojoj misiji on nije imao ništa sa uveravanjem Sotone u Njegovu moć i da je Spasitelj sveta; Sotona je imao dovoljno dokaza o Njegovom uzvišenom položaju i autoritetu. Njegova nespremnost da se potčini Isusovom autoritetu isključila ga je sa Neba.

Sotona je, da bi pokazao svoju snagu, odneo Isusa u Jerusalim, i postavio ga na vrh hrama, i ponovo ga kušao, da mu, ako je Sin Božji, pruži dokaz o tome tako što će se baciti sa vrtoglave visine na koju ga je postavio. Sotona je došao sa rečima nadahnuća. Jer pisano je: „On će svojim anđelima zapovediti za tebe, i na rukama će te nositi, da ne bi zapeo nogom svojom o kamen.“ Isus odgovarajući reče mu: „Rečeno je: Ne kušaj Gospoda Boga svojega.“ Sotona je želeo navesti Isusa da se upusti u pretpostavku milosti svog Oca i riskira svoj život pre nego što ispuni svoju misiju. Nadao se da će plan spasenja propasti; ali sam videla da je plan bio preduboko položen da bi ga na taj način oborio ili pokvario Sotona.

Videla sam da je Hrist bio primer za sve hrišćane kada su u iskušenju ili su njihova prava osporavana. Trebali bi to

strpljivo podneti. Oni ne bi trebali osećati da imaju pravo pozivati Boga da pokaže svoju moć, da mogu ostvariti pobjedu nad svojim neprijateljima, osim ako postoji poseban cilj u vidu, da Bog može biti direktno poštovan i proslavljen time. Videla sam da kad bi se Isus bacio sa vrha, to ne bi proslavilo njegovog Oca; jer niko ne bi svedočio tom činu osim Sotone i anđela Božjih. I bilo bi to kušanje Gospoda da pokaže svoju moć svom najgorem neprijatelju. To bi bio ustupak prema onome koga je Isus došao da pobedi.

„I Đavo, odvođeci ga na goru visoku, pokaza mu sva kraljevstva sveta u trenutku. A Đavo mu reče: ‘Svu ovu moć daću tebi, i njihovu slavu, jer mi je to predano; i kome hoću daću je. Ako me, dakle, budeš obožavao, sve će biti tvoje.’ A Isus odgovori i reče mu: ‘Odlazi od mene, Sotono! jer je napisano: klanjaj se Gospodu Bogu svome i njemu jedinome služi.’“

Ovde je Sotona pokazao Isusu kraljevstva sveta. Ona su predstavljena u najatraktivnijem svetlu. Ponudio ih je Isusu ako bi ga tamo obožavao. Rekao je Isusu da će se odreći svojih prava na posed zemlje. Sotona je znao da njegova moć mora biti ograničena i konačno oduzeta ako se plan spasenja sprovede. Znao je da će, ako Isus umre da bi iskupio čoveka, njegova moć prestati nakon određenog doba i on će biti uništen. Stoga je njegov proučeni plan bio da spreči, ako je moguće, završetak velikog dela koje je započeo Sin Božji. Ako plan čovekovog iskupljenja propadne, on bi zadržao kraljevstvo na koje je tada polagao pravo. A ako bi uspeo, laskao je sebi da će vladati u suprotnosti s Bogom nebeskim.

Sotona je likovao kada je Isus napustio nebo i tamo ostavio svoju moć i slavu. Mislio je da je Sin Božji stavljen u njegovu vlast. Iskušenje je tako lako prošlo kod svetog para u Edenu, da se nadao da će svojom sotonskom lukavošću i moći zbaciti čak

i Sina Božjeg, i tako spasiti svoj život i kraljevstvo. Kada bi mogao iskušati Isusa da odstupi od volje svog Oca, tada bi njegov cilj bio postignut. Isus je naložio Sotoni da odstupi od njega. Morao je da se poklanja samo svom Ocu. Trebalo je doći vreme kada će Isus vlastitim životom otkupiti posede Sotone i, nakon određenog vremena, sve na nebu i na zemlji mu se pokoriti. Sotona je smatrao da su zemaljska kraljevstva njegova, i insinuirao je Isusu da bi mogao biti pošteđen sve njegove patnje. On ne mora umreti da bi dobio kraljevstva ovog sveta. Ali on bi mogao imati čitav posed zemlje i slavu da nad njima vlada, ako bi ga obožavao. Isus je bio postojan. Odabrao je svoj život u patnji, svoju strašnu smrt i, na način koji je odredio njegov Otac, da postane zakoniti naslednik zemaljskih kraljevstava i da ih preda u njegove ruke kao večni posed. Sotona će takođe biti predan u njegove ruke da bude uništen smrću, da nikada više ne uznemirava Isusa ili svece u slavi.

Vidi: Ponovljeni zakon 6:16,8:3; 2. Kraljevima 17:35-36; Psalmi 91:11-12; Luka pogl. 2-4.

Hristova služba

Nakon što je Sotona završio sa svojim iskušenjima, otišao je od Isusa na određeno vreme, i anđeli su mu pripremili hranu u pustinji i ojačali ga, a blagoslov njegovog Oca je počivao na njemu. Sotona je podbacio u svojim najžešćim iskušenjima, ali se radovao periodu Isusove službe, kada bi u različitim trenucima trebao okušati svoje lukavstvo protiv njega. Još se nadao da će ga nadvladati tako što će podstaknuti one koji nisu hteli primiti Isusa da ga mrze i nastoje da ga unište. Sotona je imao poseban savet sa svojim anđelima. Bili su razočarani i besni što

ništa nisu postigli protiv Sina Božjeg. Odlučili su da moraju biti lukaviji i maksimalno iskoristiti svoju moć da nadahnu neverstvo u umove njegove vlastite nacije da je on Spasitelj sveta i na taj način obeshrabre Isusa u njegovoj misiji. Bez obzira na to koliko su Jevreji bili precizni u svojim ceremonijama i žrtvama, kada bi mogli zadržati svoje oči zaslepljene u pogledu proročanstava i naterati ih da veruju da je moćni, svetski kralj taj koji bi trebao ispuniti ova proročanstva, oni bi zadržali njihove misli u rasponu o Mesiji koji tek treba doći.

Tada mi je pokazano da su Sotona i njegovi anđeli bili veoma zauzeti tokom Hristove službe, nadahnjujući ljude neverstvom, mržnjom i prezirom. Često bi se razbesnili kada bi Isus izgovorio neku oštru istinu koja bi korila njihove grehe. Sotona i njegovi anđeli podsticali su ih da oduzmu život Sina Božjeg. Jednom su uzeli kamenje da ga bace na njega, ali su ga anđeli čuvali i odneli od ljutitog mnoštva na sigurno mesto. Opet, kada je čista istina sišla s njegovih svetih usana, mnoštvo ga je uhvatilo i odvelo do vrha brda, s namerom da ga bace. Među njima je nastala svađa šta da rade s njim, kada su ga anđeli ponovo sakrili od pogleda mnoštva, a on je, prošavši kroz njih, otišao svojim putem.

Sotona se i dalje nadao da će veliki plan spasenja propasti. Uložio je svu svoju moć da otvrdne srca svih ljudi, a njihova osećanja ogorči prema Isusu. Nadao se da će broj koji će ga primiti kao Sina Božjeg biti tako mali, da će Isus smatrati njegove patnje i žrtvu prevelikim da bi to činio za tako malo društvo. Ali videla sam da kad bi bilo samo dvoje koji bi prihvatili Isusa kao Sina Božjeg, da veruju u njega na spasenje svojih duša, on bi izvršio plan.

Isus je započeo svoj rad razbijanjem moći koju je Sotona imao nad patnjom. On je izlečio one koji su patili njegovom

zlom moći. Obnovio je bolesnima zdravlje, izlečio hrome i naveo ih da poskakuju u radosti srca i slave Boga. Dao je vid slepima, povratio zdravlje svojom silom onima koji su bili nemoćni i vezani Sotoninom okrutnom moći mnogo godina. Slabe, drhtave i malodušne tešio je milostivim rečima. On je oživljavao mrtve, a oni su slavili Boga zbog moćnog prikaza njegove sile. On je silno radio za sve koji su verovali u njega. A nejake patnike koje je Sotona držao u trijumfu, Isus je istrgnuo iz njegovih ruku i doneo im svojom snagom zdravlje tela i veliku radost i sreću.

Hristov život je bio pun dobročinstva, saosećanja i ljubavi. Uvek je pažljivo saslušao i olakšao nevolje onima koji su mu dolazili. Mnoštvo je u sebi nosilo dokaze njegove božanske moći. Ipak, mnogi od njih ubrzo nakon što je posao završen postideli su se skromnog, a opet moćnog učitelja. Budući da vladari nisu verovali u njega, nisu bili voljni patiti s Isusom. Bio je čovek tuge i upoznat sa tugom. Ali malo ko je mogao izdržati da njime upravlja njegov trezveni život samoodricanja. Želeli su da uživaju u časti koju daje svet. Mnogi su sledili Sina Božjeg i slušali njegova uputstva, uživajući u rečima koje su tako milostivo silazile s njegovih usana. Njegove reči bile su pune značenja, a ipak toliko jasne da su i najslabiji mogli razumeti.

Sotona i njegovi anđeli bili su zauzeti. Zasleyili su oči i pomračili razumevanje Jevreja. Sotona je podstakao poglavara naroda i vladare da mu oduzmu život. Poslali su službenike da im dovedu Isusa, i kad su se približili mestu gde je bio, bili su veoma zadivljeni. Videli su kako je Isus bio podstaknut saosećanjem i sažaljenjem dok je bio svedok ljudskoj nevolji. Videli su ga kako u ljubavi i nežnosti govori ohrabrujuće slabima i napaćenima. Takođe su ga čuli kako, glasom autoriteta, ukorava moć Sotone i poručuje zarobljenicima koje je držao da se

oslobode. Slušali su reči mudrosti koje su silazile s njegovih usana i bili su zarobljeni. Nisu mogli staviti ruke na njega. Vratili su se sveštenicima i starešinama bez Isusa. Oni su pitali te službenike: „Zašto ga niste doveli?“ Ispričali su kako su svedočili njegovim čudima, i svetim rečima mudrosti, ljubavi i znanja koje su čuli, a završili su rečima: „Nikad čovek nije govorio kao ovaj čovek.“ Prvosveštenici su ih optužili da su i oni prevareni. Neki su se stideli što ga nisu doveli. Glavni sveštenici su na podrugljiv način pitali da li mu je iko od vladara verovao. Videla sam da su mnogi sudije i starešine verovali u Isusa. Ali Sotona ih je sprečio da to priznaju. Plašili su se sramote naroda više nego što su se bojali Boga.

Do sada lukavstvo i mržnja Sotone nisu srušili plan spase-nja. Vreme za ostvarenje cilja zbog kojeg je Isus došao na svet se sužavalo. Sotona i njegovi anđeli su se posavetovali i odlučili nadahnuti Hristovu vlastitu naciju da željno vapi za njegovom krvlju, i izmisli okrutnost i prezir da se na njega sruče. Nadao se da će Isusa uvrediti takvo postupanje i da neće zadržati svoju poniznost i krotost.

Dok je Sotona razvijao svoje planove, Isus je pažljivo otvarao svojim učenicima patnje kroz koje mora proći. Da će biti razapet i da će uskrsnuti treći dan. Ali njihovo razumevanje je izgledalo tupo. Nisu mogli da shvate šta im je rekao.

Vidi: Luka 4:29; Jovan 7:45-48; 8:59.

Preobraženje

Videla sam da je vera učenika u velikoj meri ojačala prilikom preobraženja. Bog je odlučio dati Isusovim sledbenicima snažan dokaz da je on obećani Mesija, da u svojoj gorkoj tuzi i razočaranju ne bi potpuno odbaciti svoje poverenje. Prilikom preobraženja Gospod je poslao Mojsija i Iliju da razgovaraju sa Isusom o njegovoj patnji i smrti. Umesto da odabere anđele da razgovaraju sa Njegovim Sinom, Bog je izabrao one koji su imali iskustva u iskušenjima na Zemlji. Nekolicini njegovih sledbenika bilo je dopušteno da budu s njim i da vide njegovo lice obasjano božanskom slavom, i svedoče kako je njegova odeća bela i blistava, i čuju Božji glas, u strašnom veličanstvu, govoreći: „Ovo je Sin moj voljeni, njega slušajte.“

Ilija je hodao s Bogom. Njegov rad nije bio prijatan. Bog je preko njega korio greh. Bio je Božji prorok i morao je da beži od mesta do mesta da bi spasio svoj život. Lovili su ga kao divlje zveri da bi ga uništili. Bog je poveo Iliju. Anđeli su ga u slavi i trijumfu odneli na nebo.

Mojsije je bio čovek veoma počašćen od Boga. Bio je veći od svih koji su živeli pre njega. Imao je privilegiju da razgovara s Bogom licem u lice kao što čovek razgovara sa prijateljem. Bilo mu je dopušteno da vidi jarku svetlost i blistavu slavu koja je obavijala Oca. Preko Mojsija je Gospod izbavio sinove Izraelove iz egipatskog ropstva. Mojsije je bio posrednik za sinove Izraelove. Često je stajao između njih i Božjeg gneva. Kada se Božji gnev uveliko rasplamsao protiv Izraela zbog njihovog neverstva, njihovog gundanja i njihovih teških greha, Mojsijeva ljubav prema njima bila je na kušniji. Bog mu je obećao, ako pusti Izrael da ode, dopusti da budu uništeni, da će od njega napraviti moćnu naciju. Mojsije je pokazao svoju

ljubav prema Izraelu svojim iskrenim molbama. U svom bolu molio je Boga da se odvrati od svog žestokog gneva i oprostí Izraelu, ili izbriše njegovo ime iz svoje knjige.

Kada je Izrael gundao protiv Boga i Mojsija, jer nisu mogli dobiti vodu, optužili su ga da ih je izveo da ubije njih i njihovu decu. Bog je čuo njihovo gundanje i naredio Mojsiju da udari stenu, da sinovi Izraelovi imaju vodu. Mojsije je udario stenu u gnevu i uzeo slavu sebi. Neprestana svoje glavost i gundanje sinova Izraelovih naneli su mu najveću žalost, i nakratko je zaboravio koliko je Bog podneo s njima, i da njihovo gundanje nije bilo protiv Mojsija, već protiv Boga. Mislio je samo na sebe, koliko mu je duboko učinjena nepravda i koliko su malo zahvalnosti ispoljili zauzvrat, za njegovu duboku ljubav prema njima.

Kad je Mojsije udario u stenu, propustio je odati počast Bogu i veličati ga pred sinovima Izraelovim, da bi mogli proslaviti Boga. I Gospod je bio nezadovoljan Mojsijem i rekao je da neće ući u obećanu zemlju. Božji je plan bio da često isprobava Izrael dovodeći ih u tesnace, a zatim da u njihovoj velikoj potrebi pokaže svoju moć, da bi on mogao živeti u njihovom sećanju, a oni ga slaviti.

Kada je Mojsije sišao s gore s dve kamene ploče i video Izraela kako se klanja zlatnom teletu, njegov gnev se silno rasplamsao, pa je bacio kamene ploče i razbio ih. Videla sam da Mojsije nije sagrešio u ovome. Bio je ljut zbog Boga, ljubomoran za Njegovu slavu. Ali kada se prepustio prirodnim osećajima srca i uzeo slavu sebi, koja je pripadala Bogu, sagrešio je i za taj greh Bog mu nije dopustio da uđe u obećanu zemlju.

Sotona je pokušavao pronaći nešto čime bi optužio Mojsija pred anđelima. Sotona je trijumfovao u tome što ga je naveo da ne ugodí Bogu, likovao i rekao anđelima da kada Spasitelj sveta dođe da otkupi čoveka, može ga pobediti. Zbog ovog

prestupa Mojsije je došao pod vlast Sotone – vlast smrti. Da je ostao nepokolebljiv, i da nije sagrašio uzimajući slavu sebi, Gospod bi ga doveo u obećanu zemlju, a zatim bi ga preneo na nebo bez smrti.

Videla sam da je Mojsije prošao kroz smrt, ali je Mihailo sišao i dao mu život pre nego što je video raspadanje. Sotona je smatrao da je telo njegovo, ali je Mihailo uskrsnuo Mojsija i uzeo ga na nebo. Đavo je pokušao da zadrži njegovo telo, i ogorčeno se pobunio protiv Boga, okrivljujući ga kao nepravednog, što mu uzima njegov plen. Ali Mihailo nije prekorio Đavola, iako je Božji sluga pao zbog njegovog iskušenja i moći. Hristos ga je krotko uputio svom Ocu, govoreći: „Neka te ukori Gospod.“

Isus je rekao svojim učenicima da uz njega stoje neki koji ne bi trebali okusiti smrt dok ne vide kako kraljevstvo Božje dolazi sa silom. Prilikom preobraženja ovo obećanje je ispunjeno. Izgled Isusovog lica se promenio i zasjalo je kao sunce. Odeća mu je bila bela i blistava. Mojsije je bio prisutan i predstavljao je one koji će uskrsnuti iz mrtvih pri drugom Isusovom pojavljivanju. A Ilija, koji je prenesen a da nije video smrt, predstavljao je one koji će biti promenjeni u besmrtnost pri Hristovom drugom dolasku, i bez viđenja smrti biće preneseni na nebo. Učenici su sa strahom i zaprepaštenjem gledali Isusovo veličanstvo i oblak koji ih je zasenio, i čuli glas Božji u strašnom veličanstvu govoreći: „Ovo je Sin moj voljeni, njega slušajte.“

Vidi: Izlazak, poglavlje 32; Brojevi 20:7-12; Ponovljeni zakon 34:5; 2. Kraljevima 2:11; Marko, pogl. 9; Juda 1:9.

Izdaja Hrista

Zatim sam se spustila u vreme kada je Isus jeo Pashalnu večeru sa svojim učenicima. Sotona je prevario Judu i naveo ga da misli da je jedan od pravih Hristovih učenika; ali njegovo srce je uvek bilo telesno. On je video Isusova moćna dela, bio je s njim kroz njegovu službu, i prepustio se snažnim dokazima da je on Mesija; ali je bio zatvoren i pohlepan. Voleo je novac. U besu se žalio na skupoceno mirisno ulje izliveno na Isusa. Marija je volela svog Gospoda. On joj je oprostio grehe kojih je bilo mnogo, i podigao je iz mrtvih njenog voljenog brata, a ona je osećala da ništa nije previše dragoceno što bi poklonila Isusu. Što je mirisno ulje skuplje i dragocenije, to je Marija bolje mogla izraziti svoju zahvalnost svom Spasitelju, posvetivši mu ga. Juda je, kao izgovor za svoju pohlepu, rekao da je mirisno ulje moglo biti prodato i dato siromasima. Ali to nije bilo zato što je imao ikakvu brigu o siromašnima; jer je bio sebičan i često je sebi prisvajao ono što mu je bilo povereno na brigu da bi se dalo siromašnima. Juda nije obraćao pažnju na Isusove udobnosti i potrebe, a da bi opravdao svoju pohlepu, često se pozivao na siromašne. A ovaj čin velikodušnosti od strane Marije bio je najoštrij prekor njegovoj sklonosti pohlepi.

Put je bio pripremljen za iskušenje Sotone da nađe spreman prijem u Judinom srcu. Jevreji su mrzeli Isusa; ali se mnoštvo okupljalo da sluša njegove reči mudrosti i svedoči o njegovim moćnim delima. Ovo je odvuklo pažnju naroda od prvo-sveštenika i starešina, jer su ljudi bili podstaknuti sa najdubljim interesovanjem, i pažljivo su sledili Isusa, i slušali uputstva ovog divnog učitelja. Mnogi od poglavara verovali su u Isusa, ali su se bojali to priznati, plašeći se da će biti izbačeni iz sinagoge. Sveštenici i starešine su odlučili da se nešto mora učiniti

kako bi se skrenula pažnja ljudi od Isusa. Bojali su se da će mu svi poverovati. Nisu mogli da vide sigurnost za sebe. Moraju izgubiti svoj položaj ili ubiti Isusa. I nakon što bi ga predali na smrt, još je bilo onih koji su bili živi spomenici njegove moći. Isus je podigao Lazara iz mrtvih. I bojali su se da će Lazar svedočiti o njegovoj silnoj moći, ako ubiju Isusa. Narod je hrlio da vidi onoga koji je uskrsnuo iz mrtvih, a vladari su odlučili da ubiju i Lazara i stišaju uzbuđenje. Zatim bi okrenuli narod ka tradiciji i doktrini ljudi, da daju desetke od mirođije i kima, i opet bi imali uticaj na njih. Složili su se da odvedu Isusa kada bude sam; jer ako bi pokušali da ga odvedu u gomili, kada bi umovi ljudi bili zainteresovani za njega, bili bi kamenovani.

Juda je znao koliko su željni da dobiju Isusa, i ponudio se da ga izda prvosveštenicima i starešinama za nekoliko srebrnika. Njegova ljubav prema novcu navela ga je da pristane da izda svog Gospoda u ruke njegovih najljućih neprijatelja. Sotona je radio direktno preko Jude, i on je usred impresivne scene poslednje večere smišljao planove da izda Isusa. Isus je tužno rekao svojim učenicima da će se svi oni sablazniti zbog njega te noći. Ali Petar je gorljivo tvrdio da, iako bi svi trebali biti sablažnjeni zbog njega, on neće. Isus je rekao Petru: „Sotona traži da vas rešeta kao pšenicu. Ali ja sam se usrdno molio za tebe da tvoja vera ne oslabi. A ti, kad se obratiš, ojačaj svoju braću.“

Tada sam videla Isusa u vrtu sa njegovim učenicima. U dubokoj tuzi zapovedio im je da bde i mole se da ne dođu u iskušenje. Isus je znao da njihova vera treba biti iskušana, a njihove nade razočarane i da će im trebati sva snaga koju mogu steći pomnim bdenjem i žarkom molitvom. Uz jake vapaje i plač, Isus se molio: „Oče, ako hoćeš, ukloni ovu čašu od mene, ali ne moja, nego tvoja volja da bude.“ Sin Božji se molio u agoniji. Velike kapi znoja poput krvi potekle su mu s lica i pale na tlo. Anđeli

su lebdeli nad mestom i svedočili prizoru, dok je samo jedan dobio zadatak da ode i ojača Sina Božjeg u njegovoj agoniji. Anđeli na nebu bacili su sa sebe svoje krune i harfe i sa najdubljim zanimanjem nemo posmatrali Isusa. Na nebu nije bilo radosti. Hteli su okružiti Sina Božjeg, ali im zapovedni anđeli nisu dopustili, da ga ne bi izbacili, dok su gledali njegovu izdaju; jer je plan postavljen i mora se ispuniti.

Nakon što se Isus pomolio, došao je da vidi svoje učenike. Spavali su. Nije imao utehe i molitve čak ni svojih učenika u tom strašnom času. Petar koji je malo pre bio tako revan, bio je težak od sna. Isus ga je podsetio na njegove pozitivne izjave i rekao mu: „Šta! zar ne možete stražiti sa mnom jedan sat?“ Tri puta se Sin Božji molio u agoniji, kada se Juda sa svojom četom ljudi približio. Susreo se s Isusom kao i obično da ga pozdravi. Grupa je okružila Isusa; ali tu je on pokazao svoju božansku moć, govoreći: „Koga tražite? Ja sam taj.“ Pali su natraške na zemlju. Isus je postavio ovo pitanje kako bi mogli svedočiti njegovoj moći i imati dokaz da bi se mogao izbaciti iz njihovih ruku ako hoće.

Učenici su počeli da se nadaju kada su videli mnoštvo sa svojim motkama i mačevima kako tako brzo padaju. Kad su ustali i ponovo okružili Sina Božjeg, Petar je izvukao mač i odsekao nekome uho. Isus mu je naredio da vrati mač i rekao mu: „Misliš li da sada ne mogu umoliti Oca moga, i da mi odmah dâ više od dvanaest legija anđela?“ Videla sam da su, dok su se ove reči izgovorile, lica anđela živnula. Hteli su tada, i tamo, opkoliti svog komandanta i rasterati tu gnevnu rulju. Ali opet ih je obuzela tuga kad je Isus dodao: „Ali kako će se onda ispuniti spisi, da tako mora biti?“ Srca učenika ponovo su potonula u očaj i gorko razočaranje kad im je Isus dozvolio da ga odvedu.

Učenici su se uplašili za svoje živote i pobjegli jedni

ovamo, drugi onamo, a Isus je ostao sam. O kakav trijumf Sotone je bio tada! I kakva žalost i tuga među anđelima Božjim! Mnoge čete svetih anđela, svaka sa visokim anđelom zapovednikom na čelu, poslate su da prisustvuju prizoru. Trebali su da zabeleže svaki čin, svaku uvredu i okrutnost nametnutu Sinu Božjem i da zabeleže svaki bol koji bi Isus trebao pretrpeti; jer su sami ti ljudi trebali sve to ponovo videti u živim ulogama.

Vidi: Matej 26:1-56; Marko 14:1-52; Luka 22:1-46; Jovan, poglavlje 11, 12:1-11, 18:1-12.

Suđenje Hristu

Anđeli su napuštajući nebo u tuzi skidali svoje blistave krune. Nisu ih mogli nositi dok je njihov komandant patio, a morao je nositi krunu od trnja. Sotona i njegovi anđeli bili su zauzeti u toj sudnici da unište ljudskost i saosećanje. Sama atmosfera je bila teška i zagađena njihovim uticajem. Prvosveštenici i starešine su bili nadahnuti njima da zlostavljaju i vređaju Isusa, na način koji je ljudskoj prirodi najteže podneti. Sotona se nadao da će takva uvreda i patnje izazvati od Sina Božjeg neku pritužbu ili gundanje; ili da će manifestovati svoju božansku moć, i istrgnuti se iz ruku mnoštva, i tako plan spasenja konačno propasti.

Petar je sledio svog Gospoda nakon njegove izdaje. Bio je nestrpljiv da vidi šta će učiniti sa Isusom. A kada su ga optužili da je jedan od njegovih učenika, on je to negirao. Plašio se za svoj život, a kada je optužen da je jedan od njih, izjavio je da ne poznaje tog čoveka. Učenici su bili zapaženi po čistoti svojih reči, a Petar je, da ih obmane i uveri da nije jedan od Hristovih učenika, to po treći put negirao kletvom i zaklinjanjem. Isus, koji

je bio na maloj udaljenosti od Petra, uperio je na njega žalosni prekorni pogled. Zatim se setio reči koje mu je Isus izgovorio u gornjoj odaji, kao i svoje revne tvrdnje: „Iako će se svi ljudi sablazniti zbog tebe, ja se nikada neću sablazniti.“ On se odrekao svog Gospodara, čak i uz psovke i zakletve; ali taj Isusov pogled odmah je otopio Petra i spasao ga. Gorko je plakao i pokajao se za svoj veliki greh, i obratio se, a zatim je bio spreman da ojača svoju braću.

Mnoštvo je žudelo za Isusovom krvlju. Okrutno su ga izbičevali i stavili na njega staru purpurnu, kraljevsku haljinu, i svezali mu svetu glavu trnovom krunom. Stavili su mu trsku u ruku i podrugljivo mu se poklonili i pozdravili ga sa: „Zdravo kralju Jevrejski!“ Zatim su mu uzeli trsku iz ruke i udarili ga njome po glavi, uzrokujući da mu trnje prodre u sljepoočnice, odakle je krv curila niz njegovo lice i bradu.

Anđelima je bilo teško da izdrže taj prizor. Oni bi izbacili Isusa iz njihovih ruku; ali su im zapovedni anđeli zabranili i rekli da je to velika otkupnina koja se treba platiti za čoveka; ali ako se dovrši to bi izazvalo smrt onoga koji je imao silu smrti. Isus je znao da su anđeli bili svedoci scene njegovog poniženja. Videla sam da je najslabiji anđeo mogao učiniti da to mnoštvo padne nemoćno i izbaciti Isusa. Znao je da će ga anđeli odmah osloboditi, ako to poželi od svog Oca. Ali bilo je neophodno da Isus trpi mnoge stvari od zlih ljudi, da bi izvršio plan spasenja.

Tu je stajao Isus, krotak i ponizan pred razjarenim mnoštvom, dok su mu oni priređivali najgore zlostavljanje. Pljuju mu u lice – to lice od kojeg će jednog dana poželeti da se sakriju, koje će osvetliti grad Božji i zasjati jače od sunca – ali nije bacio ni ljutit pogled na prestupnike. Krotko je podigao ruku i obrisao se. Pokrili su mu glavu starom odećom, povezali mu oči, a zatim ga udarili u lice i vikali: „Prorokuj nam ko te je udario.“ Nastao

je metež među anđelima. Oni bi ga odmah spasili; ali njihov anđeo zapovednik ih je obuzdao.

Učenici su stekli samopouzdanje da uđu tamo gde je bio Isus i budu svedoci njegovog suđenja. Očekivali su da će on pokazati svoju božansku moć, i osloboditi se iz ruku svojih neprijatelja, i kazniti ih za njihovu okrutnost prema njemu. Njihove nade bi rasle i padale kako su se različite scene dešavale. Ponekad su sumnjali i plašili se da su prevareni. Ali glas koji se čuo na gori preobraženja i slava kojoj su tamo svedočili, učvrstili su ih da je on Sin Božji. Prisetili su se uzbudljivih scena kojima su svedočili, čuda koja su videli kako Isus čini dok leči bolesne, otvara oči slepima, otvara gluhe uši, ukorava i izgoni đavole, oživljava mrtve, pa čak je i ukorio vetar, i on ga je poslušao. Nisu mogli verovati da će umreti. Nadali su se da će se on još podići na vlasti, i svojim zapovedničkim glasom rasterati to krvožedno mnoštvo, kao kad je ušao u hram i isterao one koji su od kuće Božje pravili mesto trgovine; kada su pobjegli pred njim kao da ih je progonila četa naoružanih vojnika. Učenici su se nadali da će Isus pokazati svoju moć i uveriti sve da je on kralj Izraela.

Juda je bio ispunjen gorkim kajanjem i stidom zbog svog podmuklog čina izdaje Isusa. I kada je bio svedok zlostavljanja koje je pretrpeo, bio je savladan. Voleo je Isusa, ali je više voleo novac. Nije mislio da će Isus dopustiti da ga uhvati rulja koju je vodio. Mislio je da će Isus učiniti čudo i izbaviti se od njih. Ali kada je u sudnici ugledao razjareno mnoštvo, žedno njegove krvi, duboko je osetio svoju krivicu, i dok su mnogi žestoko optuživali Isusa, Juda je projurio kroz mnoštvo, priznajući da je sagrešio izdajući nedužnu krv. Ponudio im je novac i molio ih da oslobode Isusa, izjavljujući da je potpuno nevin. Uznemirenje i zbunjenost zadržali su sveštenike nakratko u tišini. Nisu želeli da narod zna da su unajmili jednog od Isusovih navodnih

sledbenika da ga preda u njihove ruke. Želeli su da se sakriju kako su lovili Isusa poput lopova i odveli ga tajno. Ali Judino priznanje, njegov izgled bednog krivca, razotkrio je sveštenike pred mnoštvom, pokazujući da je mržnja bila ta koja ih je navela da odvedu Isusa. Dok je Juda glasno izjavio da je Isus nevin, sveštenici su odgovorili: „Šta se to nas tiče? Vidi ti.“ Imali su Isusa u svojoj moći i bili su odlučni da se postaraju za njega. Juda, skrhan teskobom, bacio je novac koji je sada prezirao pred noge onima koji su ga unajmili, i u teskobi i užasu zbog njegovog zločina, otišao je i obesio se.

Isus je imao mnogo simpatizera u tom društvu, a njegovo neodgovaranje na mnoga pitanja koja su mu postavljena zadivilo je gomilu. Na sve uvrede i ruganje na njegovim crtama lica nije bilo ni mrštenja, ni zabrinutog izraza. Bio je dostojanstven i staložen. Bio je savršenog i plemenitog lika. Gledaoci su ga posmatrali sa čuđenjem. Upoređivali su njegov savršeni oblik, njegovo čvrsto, dostojanstveno držanje, s onima koji su sudili protiv njega, i govorili jedni drugima da više liči na kralja kojemu je povereno kraljevstvo nego bilo koji od poglavara. Nije imao obeležja kriminalca. Njegovo oko je bilo blago, jasno i neustrasivo, široko i visoko čelo. Svaka osobina bila je snažno obeležena dobrotom i plemenitim načelom. Njegovo strpljenje i trpeljivost bili su toliko različiti od čoveka da su mnogi drhtali. Čak su i Irod i Pilat bili jako zabrinuti zbog njegovog plemenitog, bogolikog držanja.

Pilat je od prvog dana bio ubeđen da nije običan čovek, već vrstan karakter. Verovao je da je potpuno nevin. Anđeli koji su bili svedoci čitavog prizora zapazili su Pilatova uverenja i označili njegovu simpatiju i samilost prema Isusu; i da bi ga spasili od upuštanja u užasni čin predaje Isusa na raspeće, jedan anđeo je poslat Pilatovoj ženi i dao joj je kroz san informaciju

da je to Sin Božji u čijem suđenju je Pilat angažovan i da je on nedužni patnik. Odmah je javila Pilatu da je mnogo pretrpela u snu zbog Isusa i upozorila ga da nema ništa s tim svetim čovekom. Glasnik koji je nosio poruku žurno je prošao kroz gomilu i predao je Pilatu. Dok je čitao, zadrhtao je i pobledeo. Odmah je pomislio da neće imati šta da radi u toj stvari; da ako bi oni hteli imati krv Isusovu, on ne bi dodao svoj uticaj na to, već bi se trudio da ga izbavi.

Kada je Pilat čuo da je Irod u Jerusalimu, obradovao se i nadao se da će se potpuno osloboditi neprijatne stvari, i da nema ništa u osudi Isusa. Poslao ga je, sa svojim tužiteljima, Irodu. Irod je bio otvrdnuo. Njegovo ubistvo Jovana ostavilo je ljagu na njegovoj savesti od koje se nije mogao osloboditi, a kada je čuo za Isusa i moćna dela koja je učinio, pomislio je da je to Jovan uskrsnuo iz mrtvih. Plašio se i drhtao, jer je imao grižnju savesti. Isusa je Pilat dao u Irodove ruke. Irod je ovaj čin smatrao priznanjem njegove moći, autoriteta i rasuđivanja od Pilata. Ranije su bili neprijatelji, ali su se tada sprijateljili. Irod je bio srećan što je video Isusa, jer je očekivao da će učiniti neko moćno čudo za njegovo zadovoljstvo. Ali Isusov posao nije bio da zadovolji njegovu radoznalost. Njegova božanska i čudesna moć trebalo je da se koristi za spasenje drugih, ali ne u svoju korist.

Isus nije ništa odgovorio na mnoga pitanja koja mu je postavio Irod; nije se obazirao ni na svoje neprijatelje koji su ga žestoko optuživali. Irod je bio besan jer se činilo da se Isus nije plašio njegove moći, a sa svojim ratnicima rugao se, ismejavao i zlostavljao Sina Božjeg. Irod je bio zapanjen plemenitim, bogolikim izgledom Isusa, koga je sramotno zlostavljao, i pobjao se da ga osudi, te ga je ponovo poslao Pilatu.

Sotona i njegovi anđeli iskušavali su Pilata i pokušavali ga odvesti u njegovu vlastitu propast. Sugerisali su mu da ako on

ne učestvuje u osudi Isusa, drugi će; mnoštvo je bilo žedno njegove krvi; i ako ne preda Isusa da bude razapet, izgubio bi svoju moć i svetovnu čast, i bio bi osuđen kao vernik u varalicu, kako su ga nazivali. Pilat je, iz straha da ne izgubi svoju moć i autoritet, pristao na Isusovu smrt. I bez obzira na to što je stavio krv Isusovu na njegove tužitelje, a mnoštvo je primilo, vičući: „Njegova krv na nas i na našu decu,“ Pilat nije bio jasan; bio je kriv za krv Hristovu. Zbog vlastitog sebičnog interesa i ljubavi prema časti velikih ljudi na zemlji, predao je nevinog čoveka da umre. Da je Pilat sledio svoje uverenje, ne bi imao ništa s osuđom Isusa.

Isusovo suđenje i osuda delovali su na umove mnogih; i stvarali su se utisci koji su se trebali pojaviti nakon njegovog uskrsenja; i mnogi su se trebali pridodati Crkvi čije iskustvo i uverenje datiraju iz vremena Isusovog suđenja.

Sotonin bes je bio velik kada je video da sva okrutnost na koju je naveo prvosveštenečke da nanesu Isusu nije izazvala od njega ni najmanji žamor. Videla sam da, iako je Isus uzeo ljudsku prirodu, moć i snaga koja je bila nalik Bogu su ga održali, i da on nije ni najmanje odstupio od volje svog Oca.

Vidi: Matej 26:57-75, 27:1-31; Marko 14:53-72, 15:1-20; Luka 22:47-71, 23:1-25; Jovan, glava 18, 19:1-16.

Hristovo raspeće

Sin Božji je predat ljudima da bude razapet. Odveli su dragog Spasitelja. Bio je slab i iznemogao kroz bol i patnju, izazvanu bičevanjem i udarcima koje je zadobio, a ipak su na njega položili teški krst na koji su ga uskoro trebali prikovati. Ali Isus se onesvestio pod teretom. Tri puta su na njega položili teški krst

i tri puta se onesvestio. Zatim su uhvatili jednog od njegovih sledbenika, čoveka koji nije otvoreno ispovedao veru u Hrista, ali je verovao u njega. Na njega su položili krst, a on ga je odneo na kobno mesto. Anđeoske družine su bile raspoređene u vazduhu iznad mesta. Brojni njegovi učenici su ga pratili na Golgotu u tuzi i s gorkim plačem. Prisetili su se Isusovog trijumfalnog jahanja u Jerusalim, a oni ga slede, vičući: „Hosana na visini!“ razbacujući svoje haljine po putu i prelepe palmine grane. Mislili su da će on tada preuzeti kraljevstvo i vladati kao zemaljski princ nad Izraelom. Kako se scena promenila! Kako su im uništeni izgledi! Oni su sledili Isusa; ne sa radošću; ne sa sigurnim srcima i vedrim nadama; već srca pogođenih strahom i očajem polako, tužno su sledili onoga koji je bio osramoćen i ponižen, i koji je trebao umreti.

Isusova majka je bila tamo. Srce joj je bilo prožeto teskobom, kakvu može osetiti samo jedna draga majka. Njeno pogođeno srce se i dalje nadalo, sa učenicima, da će njen Sin učiniti neko moćno čudo i izbaviti se od svojih ubica. Nije mogla podneti pomisao da će on dopustiti da bude razapet. Ali pripreme su obavljene i oni su položili Isusa na krst. Doneseni su čekić i klinovi. Srce njegovih učenika je klonulo u njima. Majka Isusova je bila u agoniji, gotovo nepodnošljivoj, i dok su ispružili Isusa na krstu i spremali se da mu pričvrste ruke okrutnim drvenim klinima za ruke, učenici su izneli Isusovu majku sa scene, kako ne bi mogla da čuje lupanje klinova dok su se zabijali kroz kost i mišiće njegovih nježnih ruku i stopala. Isus nije mrmljao; ali je stenjavao u agoniji. Lice mu je bilo bledo, a velike kapi znoja stajale su mu na čelu. Sotona se radovao patnjama kroz koje je prolazio Sin Božji, ali se ipak bojao da je njegovo kraljevstvo izgubljeno i da mora umreti.

Oni su podigli krst nakon što su na njega pribili Isusa i

velikom snagom ga zabili u zemlju pripremljenoj za to, što je razdiralo telo i nanosilo najjače patnje. Učinili su njegovu smrt što je moguće sramotnijom. S njim su razapeli dva razbojnika, po jednog s obje strane Isusa. Lopovi su odvedeni silom, a nakon dugog otpora s njihove strane, ruke su im zabačene i prikovane na krst. Ali Isus se krotko potčinio. Nije mu trebao niko ko bi mu vratio ruke na krst. Dok su lopovi proklinjali svoje krvnike, Isus se u agoniji molio za svoje neprijatelje: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine.“ Isus nije trpeo samo telesnu agoniju, već su gresi celog sveta bili na njemu.

Dok je Isus visio na krstu, neki koji su prolazili su ga grdili, mašući glavama, kao da se klanjaju kralju, i govorili mu: „Ti koji rušiš hram i gradiš ga za tri dana, spasi sebe. Ako si Sin Božji, siđi s krsta.“ Đavo je koristio iste reči upućene Hristu u pustinji: „Ako si Sin Božji.“ Prvosveštenici i starešine i književnici podrugljivo su govorili: „On je druge spasio, sebe ne može spasiti. Ako je on kralj Izraela, neka sada siđe s krsta, i mi ćemo mu verovati.“ Anđeli koji su lebdeli nad prizorom Hristovog raspeća bili su dirnuti dok su ga vladari ismevali i govorili: „Ako je Sin Božji, neka se izbavi.“ Oni su tamo želeli doći u pomoć Isusu i izbaviti ga; ali im to nije bilo dopušteno. Cilj njegove misije bio je skoro ostvaren. Dok je Isus visio na krstu u te strašne sate agonije, nije zaboravio svoju majku. Nije mogla ostati po dalje od scene stradanja. Isusova poslednja pouka bila je o samilosti i ljudskosti. Pogledao je svoju majku, čije je srce skoro prsnulo od tuge, a zatim i svog voljenog učenika Jovana. On reče svojoj majci: „Ženo, evo sina tvoga.“ Tada reče Jovanu: „Evo majke tvoje.“ I od tog časa Jovan ju je odveo svojoj kući.

Isus je bio žedan u svojoj agoniji; ali su mu naneli dodatnu uvredu, dajući mu da pije sirće i žuč. Anđeli su gledali užasnu scenu raspeća svog voljenog komandanta, sve dok više nisu

mogli da gledaju; i sakrili svoja lica od prizora. Sunce je odbijalo da pogleda užasan prizor. Isus je povikao iz sveg glasa, koji je užasnio srca njegovih ubica: „*Svršeno je.*“ Tada se hramska zavesa razderala od vrha do dna, zemlja se zatresla, a stene su popucale. Velika tama je bila na licu zemlje. Činilo se da je poslednja nada učenika nestala kada je Isus umro. Mnogi od njegovih sledbenika bili su svedoci scene njegovih patnji i smrti, a njihova čaša tuge bila je puna.

Sotona tada nije likovao kao što je činio. Nadao se da bi mogao oboriti plan spasenja; ali je bio položen preduboko. I sada je Isusovom smrću znao da mora konačno umreti, a njegovo kraljevstvo će biti oduzeto i predato Isusu. On je održao savet sa svojim anđelima. Ničim nije nadmašio Sina Božjeg, a sada moraju povećati svoje napore i svojom lukavošću i moći okrenuti se Isusovim sledbenicima. Moraju sprečiti sve koje mogu da prime spasenje koje im je Isus otkupio. Čineći to, Sotona bi još uvek mogao raditi protiv Božje vlasti. Takođe bi bilo u njegovom interesu da zadrži od Isusa sve što je mogao. Jer gresi onih koji su otkupljeni krvlju Hristovom i pobeđeni, konačno će biti vraćeni na začetnika greha, Đavola, i on će morati snositi njihove grehe, dok će oni koji ne prihvate spasenje kroz Isusa snositi sami svoje grehe.

Isusov život je bio bez svetovne veličine ili ekstravagantne predstave. Njegov skromni, samopožrtvovani život bio je velika suprotnost životu sveštenika i starešina, koji su voleli lakoću i svetovnu čast, a strog i sveti Isusov život bio im je neprestan ukor zbog njihovih greha. Prezirali su ga zbog njegove poniznosti, svetosti i čistote. Ali oni koji su ga ovde prezirali, jednog dana će ga videti u veličini neba i nenadmašnoj slavi njegovog Oca. Bio je okružen neprijateljima u sudnici, koji su bili žedni njegove krvi; ali oni okoreli koji su vikali: „Njegova krv na nas

i na našu decu,“ gledaće ga kao poštovanog Kralja. Sva nebeska vojska ispratiće ga na njegovom putu pesmama pobjede, veličanstva i moći, onome koji je ubijen, a opet živi moćni osvajač. Jadni, slabašni, bedni čovek pljuje u lice Kralju slave, dok se iz rulje na ponižavajuću uvredu diže poklič brutalnog trijumfa. Nagrdili su to lice udarcima i okrutnošću koja je ispunila celo nebo divljenjem. Oni će ponovo gledati to lice, sjajno kao podnevno sunce, i tražiće da pobegnu pred njim. Umesto onog pokliča brutalnog trijumfa, od užasa će kukati zbog njega. Isus će na svojim rukama ostaviti tragove svog raspeća. Oznake ove okrutnosti on će uvek nositi. Svaki otisak nokta pričaće priču o čovekovom divnom iskupljenju i skupoj ceni koja ga je otkupila. I sami ljudi koji su zaboli koplje u bok Gospodara života, gledaće otisak koplja i žaliti s dubokom mukom zbog udela kojim su povredili njegovo telo. Njegove ubice je jako iznervirao natpis **Kralj Jevreja**, stavljen na krst iznad njegove glave. Ali tada će biti obavezni da ga vide u svojoj slavi i kraljevskoj moći. Oni će gledati na njegovom odeći i na njegovom bedru, natpis ispisanim živim slovima: **Kralj kraljeva i Gospodar gospodara**. Vikali su mu podrugljivo, dok je visio na krstu: „Neka siđe s krsta Hrist, kralj Izraelov, da vidimo i verujemo.“ Tada će ga gledati s kraljevskom moći i autoritetom. Tada neće tražiti dokaze da je on kralj Izraela; već preplavljeni osećajem njegovog veličanstva i neizmerne slave, oni će biti primorani da priznaju: „blagosloven onaj koji dolazi u ime Gospodnje.“

Tresenje zemlje, cepanje kamenja, tama koja se proširila zemljom, i glasan, snažan Isusov krik: „*Svršeno je*,“ dok je predao svoj život, uznemirili su njegove neprijatelje i učinili da zadrhte njegove ubice. Učenici su se čudili ovim jedinstvenim manifestacijama; ali sve su im nade bile slomljene. Plašili

su se da će Jevreji pokušati da ih unište. Takva je mržnja ispoljena protiv Sina Božjeg za koju su mislili da se tu neće završiti. Usamljene sate učenici su proveli u tuzi, plačući nad svojim razočaranjem. Očekivali su da će on vladati kao zemaljski princ; ali njihove nade su umrle sa Isusom. Sumnjali su u svojoj tuzi i razočaranju da ih Isus nije prevario. Njegova majka je bila ponižena, a čak se i njena vera pokolebala u to da je on Mesija.

Ali bez obzira na to što su učenici bili razočarani u svojim nadama u vezi s Isusom, ipak su ga voleli, poštovali i cenili njegovo telo, ali nisu znali kako da ga zadobiju. Josif iz Arimateje, časni savetnik, imao je uticaj i bio je jedan od Isusovih pravih učenika. Otišao je nasamo, ali hrabro, Pilatu i izmolio njegovo telo. Nije se usudio ići otvoreno; jer je mržnja Jevreja bila tolika da su se učenici bojali da će oni uložiti napor da spreče da Isusovo telo ima časno počivalište. Ali Pilat je uslišio njegovu molbu, i dok su skidali Isusovo telo s krsta, njihove tuge su se obnovile, a oni su u dubokoj teskobi oplakivali svoje razorene nade. Umotali su Isusa u fino platno, a Josif ga je položio u svoj novi grob. Žene koje su bile njegove skromne sledbenice dok je živio i dalje su se držale u blizini nakon njegove smrti i nisu ga htele napustiti sve dok ne vide njegovo sveto telo položeno u grobu i kamen velike težine otkotrljan na vrata, da ne bi neprijatelji tražiti njegovo telo. Ali nisu se morali bojati; jer sam gledala anđeosku vojsku kako sa neizrecivim zanimanjem posmatra Isusovo počivalište. Čuvali su grob, ozbiljno čekajući komandu da odigraju svoju ulogu u oslobađanju Kralja slave iz njegove zatvorske kuće.

Hristove ubice su se plašile da bi on mogao da oživi i da im pobjegne. Izmolili su od Pilata stražu da čuva grob do trećeg dana. Pilat im je dao naoružane vojnike da čuvaju grob, zapečativši kamen na vratima, da ga njegovi učenici ne bi ukrali i rekli

da je ustao iz mrtvih.

Vidi: Matej 21:1-11, 27:32-66; Marko 15:21-47; Luka 23:26-56; Jovan 19:17-42; Otkrivenje 19:11-16.

Uskrsenje Hristovo

Učenici su počivali u subotu, tugujući za smrću svog Gospoda, dok je Isus, Kralj slave, počivao u grobu. Noć je polako odmicala, a dok je još bio mrak, anđeli koji su lebdeli nad grobom znali su da je vreme oslobođenja dragog Božjeg Sina, njihovog voljenog zapovednika, skoro došlo. I dok su sa najdubljim emocijama čekali čas njegovog trijumfa, jedan snažan i moćan anđeo je brzo doleteo s neba. Lice mu je bilo kao munja, a haljine bele kao sneg. Njegova svetlost rasterala je tamu s njegovog puta i naterala zle anđele koji su trijumfalno polagali pravo na Isusovo telo da u strahu pobegnu od njegovog sjaja i slave. Jedan od anđeoske vojske koji je bio svedok scene Isusovog poniženja i posmatrao njegovo sveto počivalište, pridružio se anđelu s neba, i zajedno su sišli na grob. Zemlja se tresla i podrhtavala dok su se približavali, a dogodio se i snažan zemljotres. Snažni i moćni anđeo uhvatio je kamen i brzo ga otkotrljao od vrata groba i seo na njega.

Stražu je obuzeo užasan strah. Gde je sada njihova moć da zadrže Isusovo telo? Nisu razmišljali o svojoj dužnosti, ili o učenicima koji su ga ukrali. Bili su zadivljeni i uplašeni, jer je izuzetno sjajna svetlost anđela sijala svuda unaokolo jače od sunca. Rimska straža je ugledala anđele i pali su kao mrtvi na zemlju. Jedan anđeo je trijumfalno otkotrljao kamen i jasnim i snažnim glasom povikao: „Ti Sine Božji! Otac tvoj zove te! Izađi!“ Smrt više nije mogla da vlada nad njim. Isus je ustao iz

mrtvih. Drugi anđeo je ušao u grob, i kad je Isus ustao u trijumfu, odvezao je ubrus koji mu je bio oko glave, a Isus je izašao kao pobednik. Sa svečanim strahopoštovanjem anđeoska vojska je posmatrala prizor. I dok je Isus u veličanstvenosti izlazio iz groba, ti blistavi anđeli su se klanjali do zemlje i obožavali ga; zatim ga pozdravili pesmama pobeđe i trijumfa, da smrt više ne može da drži svog božanskog zatočenika. Sotona sada nije trijumfova. Njegovi anđeli su pobjegli pred jarkom, prodornom svetlošću nebeskih anđela. Ogorčeno su se žalili svom kralju da im je plen nasilno oduzet i da je onaj koga su toliko mrzeli uskrsnuo iz mrtvih.

Sotona i njegovi anđeli uživali su u malom trenutku trijumfa koji je njihova moć nad palim čovekom učinila da Gospodar života bude položen u grob; ali kratak je bio njihov pakleni trijumf. Jer dok je Isus izlazio iz svoje tamničke kuće kao veličanstveni osvajač, Sotona je znao da nakon nekog vremena mora umreti i da će njegovo kraljevstvo preći na onoga čije je to pravo. Jadikovao je i besneo da, bez obzira na sve njegove napore i moć, Isus nije bio pobeđen, već je otvorio put spasenja za čoveka, i ko god hoće, mogao je njime hodati i biti spašen.

Nakratko, Sotona je delovao tužno i pokazivao je uznemirenost. Održao je veće sa svojim anđelima kako bi razmotrili u čemu bi se trebali uključiti kako bi radili protiv Božje vlasti. Reče Sotona: „Morate požuriti prvosvešteniku i starešinama. Uspeli smo ih prevariti i zaslepiti im oči, i otvrdnuti njihova srca protiv Isusa. Uverili smo ih da je varalica. Ta rimska straža će preneti mrsku vest da je Hrist uskrsnuo. Naveli smo sveštenike i starešine da mrze Isusa i da ga ubiju. Sada im predložite u jasnoj svetlosti, da kako su oni bili njegove ubice, ako se sazna da je Isus uskrsnuo, narod će ih kamenovati do smrti, jer su ubili nedužnog čoveka.“

Videla sam rimsku stražu, dok se anđeoska vojska vraćala na nebo, a svetlost i slava nestajali, kako se podižu da vide da li je sigurno za njih pogledati okolo. Bili su ispunjeni čuđenjem kada su videli da je veliki kamen odvaljen s vrata groba i da je Isus uskrsnuo. Požurili su prvosveštenečkim glavarima i starešinama sa divnom pričom o onome što su videli; i dok su te ubice slušale čudesni izveštaj, bledilo je bilo na svakom licu. Užas ih je obuzeo zbog onoga što su uradili. Tada su shvatili da su izgubljeni ako je izveštaj bio tačan. Malo su bili zapanjeni, i čuteći su gledali jedni u druge, ne znajući šta da urade ili kažu. Smešteni su tamo gde nisu mogli verovati osim ako to nije na njihovu vlastitu osudu. Otišli su sami da se posavetuju šta treba da se radi. Odlučili su da, ako bi se pronelo da je Isus uskrsnuo, i ako bi vest o takvoj zadivljujućoj slavi, zbog koje je straža pala kao mrtvi ljudi, došla do ljudi, oni bi se sigurno razbesnili i pobili bi ih. Odlučili su unajmiti vojnike da stvar zadrže u tajnosti. Ponudili su im mnogo novca govoreći: „Recite, njegovi učenici su došli noću i ukrali ga dok smo mi spavali.“ A kada se straža raspitivala šta će biti s njima što spavaju na svojoj službi, sveštenici i starešine rekoše da će nagovoriti namesnika i spasiti ih. Zbog novca rimska garda je prodala svoju čast i pristala poslušati savet sveštenika i starešina.

Kada je Isus, dok je visio na krstu, povikao: „*Svršeno je*,“ stene su popucale, zemlja se zatresla, a neki od grobova su se otvorili; jer kada je Isus ustao iz mrtvih i pobedio smrt i grob, kada je izašao iz svoje zatvorske kuće kao trijumfalni osvajač, dok se zemlja ljuljala i tresla, a izvanredna slava neba skupljena oko svetog mesta, poslušni njegovom pozivu, mnogi pravedni mrtvi izašli su kao svedoci da je uskrsnuo. Ti omiljeni, uskrsli sveci izašli su proslavljeni. Bili su to nekolicina izabranih i svetih koji su živeli u svim vremenima od stvaranja, pa sve do

Hristovih dana. I dok su prvosveštenici i fariseji pokušavali da prikriju Hristovo uskrsnuće, Bog je izabrao da podigne grupu iz njihovih grobova da posvedoči da je Isus uskrsnuo i da objavi svoju slavu.

Oni koji su uskrsnuli bili su različitog stasa i oblika. Obaveštena sam da su se stanovnici Zemlje degenerisali, gubili snagu i lepotu. Sotona ima moć bolesti i smrti, i u svakom dobu prokletstvo je bilo vidljivije, a moć Sotone jasnije vidljiva. Neki od podignutih bili su plemenitiji po izgledu i obliku od drugih. Informisana sam da su oni koji su živeli u danima Noja i Abrama bili sličniji anđelima po obliku, po krasoti i snazi. Ali svaka generacija je postajala sve slabija i podložnija bolestima, a život im je bio kraći. Sotona je učio kako da dodijava ljudima i da oslabi rasu.

Oni sveti koji su izašli nakon uskrsenja Isusovog javili su se mnogima, govoreći im da je žrtva za čoveka završena, da je Isus, koga su Jevreji razapeli, uskrsnuo iz mrtvih, i dodali: „Mi uskrsnismo s njim.“ Svedočili su da su upravo njegovom moćnom silom pozvani iz svojih grobova. Bez obzira na lažne izveštaje koji su kružili, Sotona, njegovi anđeli ili prvosveštenici stvar nisu mogli sakriti; jer je ovo sveto društvo, izvedeno iz njihovih grobova, širilo divnu, radosnu vest; takođe se Isus pokazao svojim žalosnim učenicima slomljenog srca, raspršivši njihove strahove i prouzrokujući im radost i zadovoljstvo.

Kako su se vesti širile od grada do grada, i od mesta do mesta, Jevreji su se zauzvat bojali za svoje živote i prikrivali mržnju koju su gajili prema učenicima. Njihova jedina nada bila je da šire svoj lažni izveštaj. A oni koji su želeli da ova laž bude istinita, poverovali su. Pilat je zadržtao. Verovao je u dato snažno svedočanstvo, da je Isus uskrsnuo iz mrtvih, i da je mnoge druge izveo sa sobom, i da ga je njegov mir zauvek

napustio. Zarad svetovne časti, iz straha da ne izgubi svoj autoritet i život, predao je Isusa da umre. Sada je bio potpuno uveren da to nije bio samo običan, nevin čovek za čiju je krv on kriv, već i za krv Sina Božjeg. Jadan je bio život Pilata, jadan do svog kraja. Očaj i teskoba uništili su svaki osećaj nade, radosti. Odbio je da se uteši i umro je najjadnijom smrću.

Irodovo srce je postajalo još teže, i kada je čuo da je Isus ustao, nije se mnogo uznemirio. Oduzeo je život Jakovu; a kad je video da se to svidelo Jevrejima, poveo je i Petra, s namerom da ga pogubi. Ali Bog je imao zadatak za Petra i poslao je svog anđela i izbavio ga. Irod je bio pohođen sa presudom. Bog ga je udario u očima velikog mnoštva dok se uzdizao pred njima, i on je umro strašnom smrću.

Rano ujutro pre nego što je još svanulo, svete žene su došle na grob, donoseći slatke mirise da pomažu telo Isusovo, kada gle! pronašli su teški kamen odvaljen od vrata groba, a Isusovo telo nije bilo tamo. Srca su im klonula u njima, i bojale su se da su im neprijatelji oduzeli telo. I gle, dva anđela u beloju odeći stajahu kraj njih; lica su im bila blistava i sjajna. Shvatili su zadatak svetih žena i odmah im rekli da traže Isusa, ali njega nije bilo, on je uskrsnuo i mogli su da vide mesto gde je ležao. Poručili su im da idu i kažu njegovim učenicima da će pre njih otići u Galileju. Ali žene su bile uplašene i zapanjene. One su žurno potrčale do učenika koji su tugovali, i nisu se mogli utešiti jer je njihov Gospodar bio razapet; žurno su im ispričale ono što su videle i čule. Učenici nisu mogli verovati da je ustao, ali su sa ženama koje su donele izveštaj žurno otrčali do groba i otkrili da Isusa zaista nema. Tu je bila njegova platnena odeća, ali nisu mogli verovati u dobru vest da je Isus ustao iz mrtvih. Vratili su se kući zadivljeni stvarima koje su videli, kao i izveštajem koji su im donele žene. Ali Marija je odlučila da se zadrži oko groba,

razmišljajući o onome što je videla, i uznemirena misli da je možda bila prevarena. Osećala je da je čekaju nova iskušenja. Njena tuga se obnovila, i ona je briznula u gorak plač. Sagnula se da ponovo pogleda u grob i ugledala dva anđela obučena u belo. Lica su im bila blistava i sjajna. Jedan je sedio uz glavu, drugi kod nogu, gde je ležao Isus. Razgovarali su s njom nežno i pitali je zašto plače. Ona je odgovorila: „Odveli su moga Gospoda, i ne znam gde su ga metnuli.“

I dok se okretala od groba, ugledala je Isusa kako stoji kraj nje; ali ga nije poznala. Isus je nežno razgovarao s Marijom, i upitao je zašto je tužna i koga traži. Pretpostavljala je da je on baštovan i molila ga da joj kaže gde ga je položio, da joj je odneo Gospoda, a ona će ga preuzeti. Isus joj se obrati svojim nebeskim glasom i reče: „Marija.“ Bila je upoznata sa tonovima tog dragog glasa i brzo je odgovorila: „Učitelju!“ i s radošću i zadovoljstvom se spremala da ga zagrlji, ali Isus se odmakao i rekao: „Ne diraj me, jer još nisam uzašao svome Ocu; nego idi mojoj braći i reci im: Uzlazim k Ocu svome, i vašem Ocu, i Bogu svome, i vašem Bogu.“ S radošću je požurila učenicima s radosnom vešću. Isus je brzo uzašao svom Ocu da bi čuo sa njegovih usana da je prihvatio žrtvu i da je sve dobro učinio, i da primi svu moć na nebu i na zemlji od svog Oca.

Anđeli poput oblaka okružili su Sina Božjeg i zamoliše da se podignu vrata večna, da uđe Kralj slave. Videla sam to dok je Isus bio sa tom svetlom, nebeskom vojskom, i u prisustvu njegovog Oca, a blistava slava Božja ga je okruživala, nije zaboravio svoje jadne učenike na zemlji, već je primio moć od svog Oca, da bi se mogao vratiti k njima, i dok je s njima, da im da silu. Isti dan se vratio i pokazao se svojim učenicima. Tada im je dopustio da ga dodirnu, jer je uzašao svom Ocu i primio moć.

Ali u to vreme Toma nije bio prisutan. On nije ponizno

primio izveštaj učenika, već je čvrsto i samouvereno potvrdio da neće verovati, osim ako ne stavi prste u otiske klinova, a ruku u bok gde je zabodeno okrutno koplje. Time je pokazao nedostatak poverenja u svoju braću. I ako bi svi zahtevali isti dokaz, malo ko bi primio Isusa i verovao u njegovo uskrsnuće. Međutim, bila je Božja volja da izveštaj učenika ide od jednog do drugog, i da ga mnogi primaju sa usana onih koji su videli i čuli. Bog nije bio zadovoljan takvom neverom. I kada se Isus ponovo susreo sa svojim učenicima, Toma je bio s njima. U trenutku kada je ugledao Isusa poverovao je. Ali on je izjavio da neće biti zadovoljan bez dokaza osećaja koji se dodaje vidu, a Isus mu je dao dokaz koji je želeo. Toma je povikao: „Gospode moj i Bože moj.“ Ali Isus je prekorio Tomu zbog njegovog neverstva. On mu reče: „Toma, zato što si me video, poverovao si; blagosloveni su koji ne videše, a poverovaše.“

Dakle, videla sam, da oni koji nisu imali iskustva u prvoj i drugoj anđeoskoj poruci¹ moraju ih primiti od onih koji su imali iskustvo, i pratili ih nadalje kroz poruke. Kao što je Isus bio razapet, tako sam videla da su ove poruke razapete. I kao što su učenici izjavili da nema spasenja ni u jednom drugom imenu pod nebom, datog među ljudima; tako i sluge Božje treba da verno i neustrašivo izjavljuju da oni koji prihvataju samo deo istina povezanih sa trećom porukom² moraju rado prihvatiti prvu, drugu i treću poruku kako im je Bog dao, ili nemaju dela niti udela u ovome.

Pokazano mi je da dok su svete žene nosile izveštaj da je Isus uskrsnuo, rimska straža je širila laž koju su im u usta stavili prvosveštenici i starešine, da su učenici došli noću, dok su spavali, i ukrali Isusovo telo. Sotona je stavio ovu laž u srca i usta glavnih sveštenika, a narod je bio spreman da primi njihovu reč. Ali Bog je osigurao ovu stvar i stavio taj važan događaj, na

kojemu visi spasenje, van svake sumnje, gde je sveštenicima i starešinama bilo nemoguće da ga prikriju. Svedoci su uskrsnuli iz mrtvih kako bi svedočili o Hristovom uskrsenju.

Isus je ostao sa svojim učenicima četrdeset dana, izazivajući im radost i veselje srca, i potpunije im otvarajući stvarnost Božjeg kraljevstva. Poručio im je da svedoče o stvarima koje su videli i čuli, o njegovim patnjama, smrti i uskrsenju; da je prineo žrtvu za greh, da bi svi koji hoće mogu doći k njemu i naći život. On im je sa vernom nežnošću rekao da će biti progonjeni i ojađeni; ali će naći olakšanje u pozivanju na svoje iskustvo i prisećanju reči koje im je on izgovorio. Rekao im je da je savladao đavolska iskušenja i održao pobedu kroz iskušenja i patnje, da Sotona više ne može imati vlast nad njim, već će direktnije doneti svoja iskušenja i moć nad njima i svima koji će verovati u njegovo ime. Rekao im je da mogu nadvladati, kao što je i on pobedio. Isus je svoje učenike obdario snagom da čine čuda i rekao im je da, iako zli ljudi trebaju imati vlast nad njihovim telima, on će u određenim trenucima poslati svoje anđele i izbaviti ih; da im se ne mogu oduzeti životi dok njihova misija ne bude obavljena. A kada njihovo svedočenje bude završeno, njihovi životi bi mogli biti potrebni da zapečate svedočanstva koja su dali. Njegovi zabrinuti sledbenici rado su slušali njegova učenje. Oni su nestrpljivo uživali u svakoj reči koja je pala sa njegovih svetih usana. Tada su sigurno znali da je on Spasitelj sveta. Svaka je reč dubokom težinom utonula u njihova srca, i tugovali su što se moraju rastati od svog blaženog, nebeskog učitelja; da još malo više ne čuju utešne, milostive reči s njegovih usana. Ali opet su njihova srca bila zagrejana ljubavlju i neizmernom radošću, dok im je Isus govorio da će otići i pripremiti im domove, i ponovo doći i primiti ih, kako bi uvek mogli biti s njim. Rekao im je da će im poslati Utešitelja, Duha Svetoga, da

ih vodi, blagoslovi i vodi u svu istinu; i podigao je svoje ruke i blagoslovio ih.

1. Vidi: Otkrivenje 14:6-8. Objašnjeno u poglavljima 23 i 24 ove knjige.

2. Vidi: Otkrivenje 14:9-12. Objašnjeno u 28. poglavlju ove knjige.

Vidi: Matej 27:52-53, 28. poglavlje; Marko 16:1-18; Luka 24:1-50; Jovan pogl. 20; Dela, pogl.12.

Vaznesenje Hristovo

Čitavo nebo je čekalo čas trijumfa kada je Isus trebao uzaći svom Ocu. Anđeli su došli da prime Kralja slave i da ga trijumfalno otprate do neba. Nakon što je Isus blagoslovio svoje učenike, bio je odvojen od njih i podignut. I dok je odvođen putem prema gore, sledilo ga je mnoštvo zarobljenika koji su uskrsnuli prilikom njegovog uskrsenja. Mnoštvo nebeske vojske bilo je u pratnji, dok je na nebu bezbroj anđela čekao njegov dolazak. Dok su se uspinjali u sveti grad, anđeli koji su pratili Isusa povikali su: „Podignite svoja zaglavlja, kapije, i podignite se, vrata večna, i Kralj slave će ući.“ Sa ushićenjem, anđeli u gradu, koji su čekali njegov dolazak, povikali su: „Ko je taj Kralj slave?“ Anđeli u pratnji trijumfalno su odgovorili: „Gospod jak i moćan! Gospod silan u borbi! Podignite svoja zaglavlja, o kapije! Podignite se, vrata večna, i Kralj slave će ući.“ Opet je nebeska vojska povikala: „Ko je taj Kralj slave?“ Anđeli u pratnji u melodičnim zvukovima su odgovorili: „Gospod nad vojskama! On je Kralj slave!“ I nebeski voz je prošao u grad. Tada je sva nebeska vojska okružila Sina Božjeg, svog veličanstvenog komandanta, i sa najdubljim obožavanjem se poklonila, bacajući svoje blistave krune pred njegove noge. I tada su uzeli svoje zlatne harfe, i u slatkim, melodičnim zvukovima, ispunili sve

nebo svojom bogatom muzikom i pesmama Jagnjetu koje je zaklano, ali opet živi u veličanstvenosti i slavi.

Zatim su mi bili prikazani učenici kako su tužno gledali prema nebu kako bi uhvatili poslednji pogled na svog Gospoda koji se uzdiže. Dva anđela obučena u bele haljine stadoše kraj njih i rekoše im: „Ljudi Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti Isus, koji je od vas uzet na nebo, doći će na isti način kao što ste ga videli da odlazi na nebo.“ Učenici su, sa Isusovom majkom, bili svedoci vaznesenja Sina Božjeg, i proveli su tu noć u razgovoru o njegovim divnim delima, i čudnim i slavnim stvarima koje su se dogodile za kratko vreme.

Sotona se savetovao sa svojim anđelima i s gorkom mržnjom protiv Božje uprave rekao im je da, iako je zadržao svoju moć i autoritet na zemlji, njihovi naponi moraju biti deset puta jači protiv Isusovih sledbenika. Nisu uopšte nadvladali protiv Isusa; ali njegove sledbenike moraju zbaciti ako je moguće, i nastaviti njegovo delo kroz svaku generaciju, da zarobe one koji bi trebali verovati u Isusa, njegovo uskrsnuće i uznesenje. Sotona je svojim anđelima ispričao da je Isus dao svojim učenicima moć da ih isteruju, ukore i izleče one koje bi on povredio. Tada su Sotonini anđeli izašli poput lavova koji riču, tražeći da unište Isusove sledbenike.

Vidi: Psalam 24:7-10: Dela 1:1-11.

Hristovi učenici

Moćnom snagom učenici su propovedali raspetog i uskrslog Spasitelja. Oni su isceljivali bolesne, čak i onaj koji je uvek bio hrom bio je vraćen u savršeno zdravlje, i ušao je s njima u hram, hodajući i skačući i hvaleći Boga pred svim

ljudima. Vest se proširila i ljudi su počeli da se stiskaju oko učenika. Mnogi su trčali zajedno, veoma začuđeni i zadivljeni lekom koji je primenjen.

Kada je Isus umro, prvosveštenici su mislili da među njima više neće biti čuda, da će uzbuđenje nestati i da će se ljudi ponovo okrenuti ljudskim tradicijama. Ali, gle! baš u njihovoj sredini, učenici su činili čuda, a ljudi su bili ispunjeni čuđenjem i gledali ih sa čudom. Isus je bio razapet i pitali su se odakle su učenici stekli tu moć. Dok je bio živ, mislili su da je svojim učenicima dao moć; kada je Isus umro, očekivali su da će se ta čuda završiti. Petar je shvatio njihovu zbunjenost i reče im: „Ljudi Izraelci, zašto se čudite ovome? Ili zašto tako ozbiljno gledate na nas, kao da smo svojom vlastitom moći ili svetošću učinili da ovaj čovek hoda? Bog Abramov, Isakov i Jakovljevi, Bog naših otaca, proslavio je svog Sina Isusa, kojega ste predali, i odrekli ga se u prisustvu Pilata, kada je bio odlučan da ga pusti. Ali vi ste se odrekli Svetog i Pravednog, i želeli ste da vam se pusti ubica, a ubili Kneza života, koga je Bog podigao iz mrtvih, čemu smo mi svedoci.“ Petar im je rekao da je vera u Isusa izazvala ovu savršenu zdravost čoveka koji je pre bio bogalj.

Prvosveštenici i starešine nisu mogli podneti ove reči. Uхватili su učenike i zatvorili ih. Ali hiljade su se obratile i poverovale u uskrsenje i vaznesenje Hristovo, čuvši samo jednu besedu učenika. Prvosveštenici i starešine su bili uznemireni. Oni su ubili Isusa da bi se umovi ljudi mogli okrenuti njima samima, ali stvar je sada bila gora nego pre. Učenici su ih otvoreno optuživali da su ubice Sina Božjeg, i nisu mogli odrediti do koje mere bi te stvari mogle rasti, niti kako će ljudi gledati na njih same. Oni bi rado pogubili učenike; ali se nisu usuđivali iz straha da će ih ljudi kamenovati. Pozvali su učenike, koji su dovedeni pred veće. I sami ljudi koji su željno vapili za krvlju

Pravednog bili su tamo. Čuli su Petrovo kukavičko poricanje Isusa, uz proklinjanje i zakletve, jer je optužen da je jedan od njegovih učenika. Mislili su da zastraše Petra; ali sada je bio preobraćen. Ovde je Petru data prilika da uzvisi Isusa. Jednom ga se odrekao; ali sada je mogao ukloniti ljagu tog ishitrenog, kukavičkog poricanja i poštovati ime kojeg se odrekao. Tada u Petrovim grudima nisu vladali kukavički strahovi; već im je sa svetom hrabrošću i u sili Duha Svetoga, neustrašivo objavio da imenom Isusa Hrista iz Nazareta, kojega su razapeli, kojega je Bog uskrsnuo iz mrtvih, i po kojemu ovaj čovek stoji ovde pred njima isceljen. Ovo je kamen koji ste vi neimari odbacili, koji je postao glavni ugaoni kamen. Ni u jednom drugom nema spase-nja; jer nema drugog imena pod nebom datog među ljudima, kojim se možemo spasiti.

Narod je bio zapanjen smelošću Petra i Jovana. Shvatili su da su bili s Isusom; zbog njihovog plemenitog, neustrašivog ponašanja uporedivog sa Isusovim izgledom kada su ga proganjale njegove ubice. Isus je jednim pogledom sažaljenja i tuge prekorio Petra nakon što ga se odrekao, a sada kada je hrabro priznao svog Gospoda, Petar je bio prihvaćen i blagosloven. Kao znak Isusovog odobravanja, bio je ispunjen Svetim Duhom.

Prvosveštenici se nisu usudili da ispolje mržnju koju su osećali prema učenicima. Zapovedili su im da izađu iz veća, pa su se savetovali među sobom govoreći: „Šta ćemo s ovim ljudima? Jer da je zaista značajno čudo koje su oni učinili očito je svima koji žive u Jerusalimu, i mi to ne možemo poreći.“ Plašili su se da se ovo dobro delo proširi. Ako bi se proširilo, njihova moć bi bila izgubljena i na njih bi se gledalo kao na Isusove ubice. Sve što su se usudili bilo je da im zaprete i zapovede im da više ne govore u ime Isusovo da ne bi umrli. Ali Petar je hrabro izjavio da mogu samo govoriti ono što su videli i čuli.

Snagom Isusovom, učenici su nastavili isceljivati sve unesrećene i bolesne koji su im dovedeni. Visoki sveštenici i starešine, i oni koji su se posebno bavili njima, bili su uznemireni. Stotine su se svakodnevno prijavljivale pod zastavom rassetog, uskrslog i uzašlog Spasitelja. Zatvorili su apostole u zatvoru i nadali se da će uzbuđenje splasnuti. Sotona je trijumfovaao, a zli anđeli likovali; ali su anđeli Božji bili poslati i otvorili zatvorska vrata, i, protivno zapovesti prvosveštenika i starešina, rekli im da uđu u hram i izgovore sve reči ovog života. Veće se okupilo i poslalo po njihove zarobljenike. Službenici su otvorili vrata zatvora; ali zatvorenici koje su tražili nisu bili tamo. Vratitše se sveštenicima i starešinama i rekoše im: „Zatvor smo zaista našli da je potpuno sigurno zatvoren, a čuvari stoje ispred vrata, ali kada smo otvorili, nismo našli nikoga unutra.“ Tada dođe jedan i reče im govoreći: „Evo ljudi koje ste stavili u tamnicu stoje u hramu i poučavaju narod.“ Zatim je otišao kapetan sa oficirima i doveo ih bez nasilja, jer su se bojali naroda da ne budu kamenovani. I kad ih dovedoše, postaviše ih pred veće, a prvosveštenik ih upita: „Nismo li vam strogo zapovedili da ne učite u ovo ime?“ i gle, vi ste ispunili Jerusolim svojom naukom i nameravate navesti krv tog čoveka na nas.“

Bili su licemeri i više su voleli hvalu od ljudi nego od Boga. Njihova srca su bila otvrdnuta, a najmoćnija dela koja su počinili apostoli samo su ih razbesnela. Znali su da ako učenici propovedaju Isusa, njegovo raspeće, uskrsnuće i uznesenje, to će im pričvrstiti krivicu i proglasiti ih njegovim ubicama. Nisu bili tako voljni primiti Isusovu krv kao kada su žestoko vikali: „Njegova krv neka je na nama i na našoj deci.“

Apostoli su hrabro izjavili da se trebaju pokoravati Bogu pre nego ljudima. Petar reče: „Bog otaca naših je uskrsao Isusa, koga ste vi ubili i obesili o drvo. Njega je Bog uzvisio desnom

rukom da bude Knez i Spasitelj, da dâ Izraelu pokajanje i oprostjenje greha. I mi smo njegovi svedoci ovih stvari, kao i Duh Sveti koga je Bog dao onima koji mu se pokoravaju.“ Tada su te ubice razbesnele. Poželeli su da ponovo zaliju svoje ruke krvlju ubijajući apostole. Planirali su kako da to urade, kada je anđeo od Boga poslan Gamalielu da pokrene njegovo srce da savetuje glavnog sveštenika i vladare. Gamaliel je rekao: „Uzdržite se od ovih ljudi i ostavite ih na miru; jer ako je ovaj savet ili ovo delo od ljudi, neće biti ništa; ali ako je od Boga, ne možete ga srušiti; da se ne nađete čak i da se borite protiv Boga.“ Zli anđeli su pokretali sveštenike i starešine da ubiju apostole; ali Bog je poslao svog anđela da to spreči, podižući glas u korist učenika u njihovim vlastitim redovima.

Delo apostola nije bilo završeno. Trebalo je da budu izvedeni pred kraljeve, da svedoče za Isusovo ime i svedoče o stvarima koje su videli i čuli. Ali pre nego što su ih ovi prvosveštenici i starešine pustili, pretukli su ih i zapovedili im da više ne govore u ime Isusovo. Otišli su sa sabora hvaleći Boga što su bili dostojni da stradaju za njegovo drago ime. Nastavili su svoju misiju, propovedajući u hramu i u svakoj kući gde su bili pozvani. Reč Božja je rasla i množila se. Sotona je pokrenuo glavne sveštenike i starešine da unajme rimsku stražu da lažno govore kako su učenici ukrali Isusa dok su spavali. Kroz ovu laž nadali su se da će sakriti činjenice; ali, gle, svuda oko njih nicali su moćni dokazi Isusovog uskrsenja. Učenici su to hrabro objavili, i svedočili o stvarima koje su videli i čuli, i kroz ime Isusovo činili su moćna čuda. Hrabro su položili Isusovu krv na one koji su bili toliko voljni da je prime, kada im je bilo dopušteno da imaju vlast nad Sinom Božjim.

Videla sam da je Božjim anđelima povereno da imaju posebnu brigu i čuvaju svete, važne istine koje su trebale poslužiti

kao sidro koje će držati Hristove učenike kroz svaku generaciju.

Duh Sveti je posebno počivao na apostolima, koji su bili svedoci Isusovog raspeća, uskrsenja i uznesenja – važnih istina koje su trebale biti nada Izraela. Svi su trebali gledati u Spasitelja sveta kao svoju jedinu nadu i hoditi putem koji je Isus otvorio žrtvom svog vlastitog života, te držati Božji zakon i živeti. Videla sam Isusovu mudrost i dobrotu u davanju moći učenicima da obavljaju isto delo zbog kojeg su ga Jevreji zamrzeli i ubili. Imali su moć koja im je data nad delima Sotone. Oni su činili znakove i čuda kroz ime Isusovo, koji je bio prezren i ubijen od zlih ruku. Oreol svetla i slave skupio se oko vremena Isusove smrti i uskrsenja, ovekovečujući svete činjenice da je on bio Spasitelj sveta.

Vidi: Dela apostolska, poglavlje 3-5.

Stefanova smrt

Učenici su se jako namnožili u Jerusalimu. Reč Božja je rasla i mnogi sveštenici su bili poslušni veri. Stefan je, pun vere, činio velika čuda među ljudima. Mnogi su bili ljuti jer su se sveštenici okretali od svojih tradicija, od žrtava i prinosa, i prihvatili Isusa kao veliku žrtvu. Stefan je, snagom s visine, prekorio sveštenike i starešine, i uzvisio Isusa pred njima. Nisu mogli izdržati mudrost i silu kojom je govorio, a pošto su otkrili da ga ničim ne mogu nadvladati, unajmili su ljude da se lažno zakunu da su ga čuli kako govori bogohulne reči protiv Mojsija i Boga. Uzbunili su narod, uhvatili Stefana i, preko lažnih svedoka, optužili ga da govori protiv hrama i zakona. Svedočili su da su ga čuli kako je rekao da će ovaj Isus iz Nazareta uništiti običaje koje im je dao Mojsije.

Svi koji su sedeli na sudu protiv Stefana videli su svetlost slave Božje na njegovom licu. Lice mu je bilo obasjano kao lice anđela. Ustao je pun vere i Svetoga Duha, i, počevši od proroka, doveo ih je do Isusovog dolaska, njegovog raspeća, njegovog uskrsenja i uznesenja, i pokazao im da Gospod ne prebiva u hramovima napravljenim rukama. Obožavali su hram. Sve što se govorilo protiv hrama ispunilo ih je većim ogorčenjem nego da se govori protiv Boga. Duh Stefanov je bio uzburkan nebeskim ogorčenjem dok je vikao protiv njih jer su zli i neobrezanog srca. „Vi se uvek opirete Svetom Duhu.“ Poštovali su vanjske uredbe, dok su im srca bila pokvarena i puna smrtonosnog zla. Stefan ih je upućivao na okrutnost njihovih otaca u progonu proroka, govoreći: „Pobili ste one koji su ukazali na dolazak Pravednika, čiji ste sada izdajice i ubice.“

Glavni sveštenici i vladari su bili besni dok su se govorile čiste, oštre istine, i navalili su na Stefana. Nebesko svetlo ga je obasjalo, i dok je nepokolebljivo gledao u nebo, data mu je vizija Božje slave, a anđeli su lebdeli oko njega. Povikao je: „Gle, vidim nebesa otvorena i Sina Čovečjega gde stoji s desne strane Bogu. Narod ga nije hteo slušati. Oni povikaše iz sveg glasa, i zapušiše uši, i jednodušno navališe na njega, i izbaciše ga iz grada, i kamenovaše ga. I Stefan kleknu i povika iz sveg glasa: „Gospode, nemoj da im uzmeš ovo za greh.“

Videla sam da je Stefan bio silan Božji čovek, posebno podignut da zauzme važno mesto u crkvi. Sotona je likovao dok je bio kamenovan do smrti; jer je znao da će učenici jako osetiti njegov gubitak. Ali Sotonin trijumf je bio kratak; jer je jedan stajao u tom društvu i svedočio Stefanovoj smrti, kome je Isus trebao da se otkrije. Iako nije učestvovao u bacanju kamenja na Stefana, ipak je pristao na njegovu smrt. Saul je revno progono Crkvu Božju, lovio ih, hvatao ih u njihovim kućama i predavao

onima koji bi ih ubili. Sotona je efikasno koristio Saula. Ali Bog može slomiti Đavolovu moć i osloboditi one koje je zarobio. Saul je bio učen čovek, a Sotona je trijumfalno koristio njegove talente da pomogne u izvršenju svoje pobune protiv Sina Božjeg i onih koji su verovali u njega. Ali Isus je odabrao Saula kao izabrano oruđe da propoveda njegovo ime, da ojača učenike u njihovom delu i više nego popuni Stefanovo mesto. Saul je bio veoma cenjen od strane Jevreja. Njegova revnost i njegovo učenje prijali su im i prestrašili mnoge učenike.

Vidi: Dela apostolska, poglavlje 6 i 7.

Saulovo obraćenje

Dok je Saul putovao u Damask s pismima ovlašćenja da preuzme muškarce ili žene koji su propovedali Isusa i da ih svezane dovede u Jerusalim, zli anđeli su likovali oko njega. Ali dok je putovao, iznenada ga je obasjala svetlost s neba, koja je naterala zle anđele da pobjegnu, a Saul je brzo pao na zemlju. Čuo je glas kako govori: „Saule, Saule, zašto me progoniš? Saul upita: Ko si ti, Gospode? A Gospod reče: Ja sam Isus koga ti progoniš. Teško ti je protiv bodila ritati se. A Saul drhteći i zapanjen reče: Gospode, šta hoćeš da učinim? A Gospod reče: Ustani i idi u grad, pa će ti se reći šta trebaš činiti.“

Muškarci koji su bili s njim stajali su bez reči, čuli glas, ali nikoga nisu videli. Kad je svetlost prošla, a Saul je ustao sa zemlje i otvorio oči, nije video nikoga. Zaslepila ga je slava svetlosti nebeske. Vodili su ga za ruku i doveli u Damask, i bio je tri dana bez vida, nije jeo ni pio. Gospod je tada poslao svog anđela jednom od onih ljudi koje se Saul nadao da će ih zarobiti, i otkrio mu u viziji da treba da ode u ulicu zvanu Prava, i da se raspita u

Judinoj kući za onog po imenu Saul iz Tarsa; jer, gle, on se moli, i video je u viziji čoveka po imenu Ananija kako ulazi i stavlja svoje ruke na njega da bi progledao.

Ananija se uplašio da postoji neka greška u ovoj stvari i počeo je da govori Gospodu ono što je čuo o Saulu. Ali Gospod reče Ananiji: „Idi svojim putem; jer je on od mene odabrani sud da nosi moje ime pred neznabošcima, kraljevima i sinovima Izraelovim. Jer ću mu pokazati kako velike stvari mora pretrpeti za ime moje.“ Ananija je sledio upute Gospodnje, ušao u kuću, stavio ruke na njega i rekao: „Brate Saule, Gospod, sam Isus, koji ti se ukazao na putu kojim si došao, poslao me da možeš progledati i ispuniti se Duhom Svetim.“

Saul je odmah progledao, ustao i krstio se. Zatim je propovedao Hrista u sinagogama, da je on Sin Božji. Svi koji su ga čuli začudiše se i upitaše: „Nije li to onaj koji je uništavao one koji su prizivali ovo ime u Jerusalimu? I došao je ovamo s tom namerom da ih svezane odvede glavarima sveštencičkim.“ Ali Saul je sve više jačao i zbunjivao Jevreje. Opet su bili u nevolji. Saul je ispričao svoje iskustvo u sili Duha Svetoga. Svi su bili upoznati sa činjenicom Saulovog protivljenja Isusu, i njegovom revnošću da lovi i predaje na smrt sve koji su verovali u njegovo ime. Njegovo čudesno obraćenje uverilo je mnoge da je Isus Sin Božji. Saul je ispričao svoje iskustvo, da dok je progonio na smrt, vezivao i predavao u tamnicu, i muškarce i žene, kad je putovao u Damask, iznenada ga je velika svetlost s neba obasjala i Isus mu se otkrio, i naučio ga da je Sin Božji. Dok je Saul hrabro propovedao Isusa, nosio je snažan uticaj sa sobom. Poznavao je Sveto pismo, a nakon njegovog obraćenja božansko svetlo obasjalo je proročanstva o Isusu, što mu je omogućilo da jasno i hrabro iznese istinu i da ispravi svako izopačenje svetih spisa. Sa Duhom Božjim koji počiva na njemu, on bi

na jasan i ubedljiv način svoje slušaocce odveo kroz proročanstva do vremena prvog Hristovog dolaska i pokazao im da su se ispunili spisi koji se odnose na Hristove patnje, smrt i uskrsnuće.

Vidi: Dela apostolska, poglavlje 9.

Jevreji odlučuju da ubiju Pavla

Prvosveštenici i vladari bili su pokrenuti mržnjom prema Pavlu, jer su svedočili učinku vezano za njegova iskustva. Videli su da je on hrabro propovedao Isusa i činio čuda u njegovo ime, i da ga je mnoštvo slušalo, i odstupilo od svojih predanja, i gledalo na njih kao na ubice Sina Božjeg. Njihov gnev se rasplamsao i okupili su se da se posavetuju šta je najbolje učiniti da smanje uzbuđenje. Složili su se da je jedini siguran put za njih da ubiju Pavla. Ali Bog je znao za njihovu nameru, i anđelima je bilo povereno da ga čuvaju, da bi mogao poživeti da ispuni svoju misiju i da pati za ime Isusovo.

Pavle je obavешten da Jevreji traže njegov život. Sotona je vodio neverne Jevreje da danonoćno bde nad vratima Damaska, da bi kad Pavle prođe kroz vrata mogli da ga odmah ubiju. Ali učenici su ga noću spustili kraj zida u korpi. Ovde su Jevreji bili posramljeni zbog svog neuspeha, a Sotonin cilj je poražen. I Pavle je otišao u Jerusalim da se pridruži učenicima, ali su ga se svi plašili. Nisu mogli verovati da je on učenik. Njegov život su lovili Jevreji u Damasku, a njegova rođena braća ga nisu htela primiti; međutim, Barnaba ga je uzeo i odveo apostolima, i rekao im kako je video Gospoda na putu, i da je hrabro propovedao u Damasku u ime Isusovo.

Ali Sotona je podsticao Jevreje da unište Pavla, i Isus mu je rekao da napusti Jerusalim. I dok je išao u druge gradove

propovedajući Isusa i tvoreći čuda, mnogi su se obratili, i kada je jedan čovek bio izlečen koji je oduvek bio hrom, ljudi koji su se klanjali idolima bili su spremni da prinesu žrtvu učenicima. Pavle je bio ožalošćen i rekao im je da su oni samo ljudi i da se moraju klanjati Bogu koji je stvorio nebo i zemlju, i more, i sve što je u njima. Pavle je uzvisio Boga pred njima; ali jedva je mogao obuzdati ljude. Prva spoznaja vere u pravog Boga, i obožavanje i čast koja mu pripada, formirala su se u njihovim umovima; i dok su slušali Pavla, Sotona je podsticao neverne Jevreje iz drugih gradova da slede Pavla kako bi uništili dobro delo učinjeno kroz njega. Jevreji su uzburkali i raspalili umove tih idolopoklonika lažnim izveštajima protiv Pavla. Čuđenje i divljenje ljudi sada se promenilo u mržnju, a oni koji su malo ranije bili spremni da se poklone učenicima, kamenovali su Pavla i izvukli ga iz grada, pretpostavljajući da je mrtav. Ali dok su učenici stajali oko Pavla i tugovali za njim, on je na njihovu radost ustao i otišao s njima u grad.

Dok je Pavle propovedao Isusa, neka žena opsednuta duhom proricanja, sledila ih je vičući: „Ovi ljudi su sluge Boga Najvišega, koji nam pokazuju put spasenja.“ Tako je pratila učenike mnogo dana. Ali Pavle je bio ožalošćen; jer je ovaj vapaj za njima odvrćao umove ljudi od istine. Sotonin cilj zbog kojeg je naveo da to čini bio je da odvrati ljude i uništi uticaj učenika. Ali Pavlov duh se uzburka u njemu, i on se okrete ženi i reče duhu: „Zapovedam ti u ime Isusa Hrista da izađeš iz nje,“ i zli duh je bio ukoren i ostavi je.

Njeni učitelji su bili zadovoljni što je vikala za učenicima; ali kada je zao duh napustio, a oni je videli kao krotku Hristovu učenicu, razbesneli su se. Sakupili su mnogo novca njenim gatanjem, a sada je nestala nada za dobiti. Sotonin stvar je poražena; ali njegove sluge uhvatiše Pavla i Silu i odvukoše ih na

pijacu, pred vladare i sudije, govoreći: „Ovi ljudi koji su Jevreji veoma uznemiravaju naš grad.“ I mnoštvo je zajedno ustalo protiv njih, a sudije su im potrgale odeću i naredile da ih tuku. I kada su ih naneli mnogo udaraca, bacili su ih u tamnicu, nalažući tamničaru da ih čuva, koji ih je, primivši takvu optužbu, bacio u unutrašnji zatvor i učvrstio im noge u kladama. Ali Božji anđeli su ih pratili unutar zatvorskih zidova. Njihovo zatvaranje govorilo je na slavu Božju i pokazalo ljudima da je Bog na delu i sa svojim izabranim slugama, i da se zatvorski zidovi mogu uzdrmati, a jake gvozdene rešetke lako otvoriti.

U ponoć su se Pavle i Sila molili i pevali hvalu Bogu, i odjednom je bio veliki potres, tako da su se temelji tamnice potresli; i videla sam da je anđeo Božji odmah svima razrešio okove. Čuvar zatvora se probudio i uplašio kada je video da se zatvorska vrata otvaraju. Mislio je da su zarobljenici pobegli i da mora biti kažnjen smrću. Dok se spremao da se ubije, Pavle je povikao iz sveg glasa govoreći: „Ne čini sebi zlo, jer smo svi ovde.“ Božja sila je ubedila čuvara. Pozvan k svetlosti, iskočio je, došao drhteći, pao pred Pavla i Silu, izveo ih i rekao: „Gospodo, šta trebam činiti da se spasim?“ A oni rekoše: „Veruj u Gospoda Isusa Hrista, i spasićeš se ti i tvoj dom.“ Tamničar je tada okupio celo svoje domaćinstvo, a Pavle im je propovedao Isusa. Srce tamničara se sjedinilo s tom braćom, i oprao im je rane, pa su on i sav njegov dom te noći bili kršteni. Zatim je stavio pred njih jelo i radovao se, verujući u Boga, sa svom svojom kućom.

Ove čudesne vesti su se proširile širom sveta o slavnoj Božjoj sili koja se očitovala u otvaranju zatvorskih vrata, te obraćenju i krštenju tamničara i njegove porodice. Vladari su čuli za to, uplašili su se i poslali k tamničaru tražeći od njega da pusti Pavla i Silu. Ali Pavle nije hteo napustiti zatvor na skrovit

način. On im reče: „Bez suđenja su nas javno istukli, nas rimske građane, i bacili u zatvor.’ Zar da nas sada tajno izbace? Nipošto, nego neka sami dođu i izvedu nas. Tada su službenici javili te reči gradskim upraviteljima. A oni su se uplašili kad su čuli da su rimski građani. Zato su došli da ih umire, pa su ih izveli i zamolili da odu iz grada.“

Vidi: Dela apostolska, poglavlje 14 i 16.

Pavlova poseta Jerusalimu

Ubrzo nakon Pavlovog obraćenja posetio je Jerusalim i propovedao Isusa i čuda njegove blagodati. Ispričao je svoje čudesno obraćenje, što je razbesnelo sveštenike i vladare, te su pokušali da mu oduzmu život. Ali da bi mu život bio spašen, Isus mu se ponovo pojavio u viziji dok se molio, govoreći mu: „Iziđi brzo iz Jerusalima; jer neće primiti tvoje svedočanstvo o meni.“ Pavle je usrdno molio Isusa: „Gospode, znaju da sam zatvarao i tukao u svakoj sinagogi one koji su verovali u tebe. I kada je krv tvoga mučenika Stefana bila prolivena, i ja sam stajao po strani i pristajao na njegovu smrt, i čuvao sam odeću onih koji su ga ubili.“ Pavle je mislio da Jevreji u Jerusalimu ne mogu da odole njegovom svedočenju; da će smatrati da veliku promenu u njemu može izvršiti samo Božja sila. Ali Isus mu reče: „Odlazi, jer ću te poslati daleko odavde među neznabošce.“

U Pavlovom odsustvu iz Jerusalima, napisao je mnoga pisma na različitim mestima, govoreći o svom iskustvu i dajući snažno svedočanstvo. Ali neki su nastojali da unište uticaj tih pisama. Morali su priznati da su njegova pisma bila teška i moćna, ali su izjavili da je njegovo telesno prisustvo bilo slabo, a govor prezriv.

Videla sam da je Pavle bio veoma učen čovek, a njegova mudrost i maniri očaravali su njegove slušaoce. Učeni ljudi bili su zadovoljni njegovim znanjem, i mnogi od njih su verovali u Isusa. Kada bi bio pred kraljevima i velikim skupštinama, on bi izlio takvu elokvenciju koja bi srušila sve pred sobom. To je jako razbesnelo sveštenike i starešine. Pavle je lako mogao ući u duboko rasuđivanje, uzdići se i povesti ljude sa sobom, u najuzvišenijim tokovima misli, i izneti na videlo duboko bogatstvo blagodati Božje i prikazati pred njima zadivljujuću ljubav Hristovu. Zatim bi se s jednostavnošću spustio na razumevanje običnih ljudi i na najsnažniji način ispričao svoje iskustvo koje je kod njih izazvalo žarke želje da budu Hristovi učenici.

Gospod je otkrio Pavlu da mora ponovo ići u Jerusalim, da će tamo biti vezan i stradati za njegovo ime. I premda je bio zatočenik dugo vremena, ipak je Gospod preko njega prenosio svoj poseban posao. Pavlovi okovi trebali su biti sredstvo širenja znanja o Hristu, a time i slavljenja Boga. Kako su ga slali iz grada u grad na suđenje, svedočanstvo o Isusu i zanimljivi događaji njegovog obraćenja su ispričani pred kraljevima i namesnicima, da ne bi ostali bez svedočanstva o Isusu. Hiljade su mu verovala i radovala se njegovom imenu. Videla sam da se Božja posebna namera ispunila na Pavlovom putovanju po vodi, da posada broda svedoči o Božjoj moći preko Pavla, da i neznabošci čuju Isusovo ime, i da se mnogi obrate kroz njegovo učenje, i svedočenjem čudima koja je činio. Kraljevi i namesnici bili su očarani njegovim rasuđivanjem, i dok je, s revnošću i snagom Duha Svetoga, propovedao Isusa i pričao o zanimljivim događajima iz svog iskustva, učvrstili su se u uverenju da je Isus Sin Božji; i dok su se neki zadivljeno čudili dok su slušali Pavla, jedan je povikao: „Skoro si me ubedio da postanem hrišćanin.“ Ipak, mislili su da će u nekom budućem vremenu razmotriti ono što su

čuli. Sotona je iskoristio to oklevanje, a kako su zanemarili priliku kada su im srca omekšala, to je bilo zauvek. Srca su im postala otvrdnuta.

Pokazan mi je rad Sotone da prvo zaslepi oči Jevrejima kako ne bi primili Isusa kao svog Spasitelja; a zatim da ih vodi, kroz zavist zbog njegovih moćnih dela, da požele njegov život. Sotona je ušao u jednog od Isusovih vlastitih sledbenika i naveo ga da ga izda u njihove ruke, a oni su razapeli Gospodara života i slave. Nakon što je Isus ustao iz mrtvih, Jevreji su grehu dodali greh jer su pokušavali da sakriju činjenicu uskrse- nja, angažujući za novac rimsku stražu da svedoči o laži. Ali I- susovo uskrsnuće je bilo dvostruko osigurano uskrsnućem mnoštva svedoka koji su ustali s njim. Isus se pojavio svojim u- čenicima, i to pred više od pet stotina odjednom, dok su se oni koje je odveo sa sobom pojavili mnogima govoreći da je Isus uskrsnuo.

Sotona je naveo Jevreje da se pobune protiv Boga, odbija- jući da prime njegovog Sina, i uprljaju svoje ruke najdragoceni- jom krvlju kada su ga razapeli. Bez obzira na to koliko moćan bio dokaz da je Isus Sin Božji, Otkupitelj sveta, oni su ga ubili i nisu mogli primiti nikakav dokaz u njegovu korist. Njihova je- dina nada i uteha, kao i Sotonina nakon njegovog pada, bila je u pokušaju da nadvladaju Sina Božjeg. Nastavili su svoju pobunu tako što su progonili Hristove učenike i ubijali ih. Ništa im nije tako oštro palo na uši kao ime Isusa kojeg su razapeli; i bili su odlučni da ne slušaju nikakve dokaze u njegovu korist. Kao i u slučaju Stefana, dok je Sveti Duh kroz njega objavio moćan do- kaz da je on Sin Božji, zapušili su uši da se ne osvedoče. I dok je Stefan bio ovijen u Božju slavu, kamenovali su ga do smrti. Sotona je Isusove ubice čvrsto držao u rukama. Zlim de- lima oni su se prepustili da budu njegovi voljni podanici, i preko

njih je radio na tome da uznemirava i dosađuje Hristovim vernicima. Radio je preko Jevreja da podstakne neznabošce protiv Isusovog imena i protiv onih koji su ga sledili i verovali u njegovo ime. Ali Bog je poslao svoje anđele da ojačaju učenike za njihov rad, kako bi mogli svedočiti o stvarima koje su videli i čuli, i konačno u svojoj postojanosti, zapečatiti svoje svedočanstvo svojom krvlju.

Sotona se radovao što su Jevreji sigurni u njegovoj zamci. Oni su i dalje nastavili svoje beskorisne forme, svoje žrtve i uredbe. Dok je Isus visio na krstu i vikao: „*Svršeno je,*“ zastor hrama bio je razderan na dvoje, od vrha do dna, da bi označio da se Bog više neće sastajati sa sveštenicima u hramu, da prihvata njihove žrtve i uredbe, a takođe i da pokaže da je pregradni zid između Jevreja i ne-Jevreja srušen. Isus je prineo sebe za oboje, i ako uopšte žele da budu spaseni, obe grupe moraju verovati u Isusa kao jedinu žrtvu za greh i Spasitelja sveta.

Dok je Isus visio na krstu, dok mu je vojnik kopljem probio bok, izlile su se krv i voda, u dva različita toka, jedan od krvi, drugi od čiste vode. Krv je trebala oprati grehe onih koji će verovati u njegovo ime. Voda predstavlja onu živu vodu koja se dobija od Isusa da bi dala život verniku.

Vidi: Matej 27:51; Jovan 19:34; Dela, pogl. 24 i 26.

Veliko otpadništvo

Preneta sam se u vreme kada su paganski idolopoklonici okrutno progonili hrišćane i ubijali ih. Krv je tekla u bujicama. Plemeniti, učeni i obični ljudi, podjednako su ubijani bez milosti. Bogate porodice su dovođene u siromaštvo jer nisu odustavale od svoje vere. Bez obzira na progone i patnje koje su ti

hrišćani pretrpeli, oni neće sniziti standard. Očuvali su svoju religiju čistom. Videla sam da je Sotona likovao i trijumfovao nad patnjama Božjeg naroda. Ali Bog je s velikim odobravanjem gledao na svoje verne mučenike, a hrišćani koji su živeli u tom strašnom vremenu bili su veoma voljeni od njega; jer su bili spremni da pate njega radi. Svaka patnja koju su oni pretrpeli povećala je njihovu nagradu na nebu. Ali iako se Sotona radovao jer su sveci patili, on ipak nije bio zadovoljan. Želeo je kontrolu nad umom kao i nad telom. Patnje koje su ti hrišćani pretrpeli približile su ih Gospodu i navele da vole jedni druge, i uzročile da se više nego ikada boje da ga uvrede. Sotona je želeo da ih navede da ne udovolje Bogu; tada bi izgubili snagu, silu i čvrstinu. Iako su hiljade ubijene, drugi su skočili da opskrbe njihovo mesto. Sotona je video da gubi svoje podanike, i iako su pretrpeli progon i smrt, ipak su bili osigurani za Isusa Hrista, da budu podanici njegovog kraljevstva, pa je postavio svoje planove da se uspešnije bori protiv Božje vlasti i zbacii crkvu. On je naveo te paganske idolopoklonike da prihvate deo hrišćanske vere. Ispovedali su da veruju u raspeće i uskrsnuće Hristovo, bez promene srca, i predložili su da se ujedine sa Isusovim sledbenicima. O strašne li opasnosti za crkvu! Bilo je to vreme duševnih bolova. Neki su mislili, ako bi se spustili i ujediniili se s onim idolopoklonicima koji su prihvatili deo hrišćanske vere da bi to bilo sredstvo njihovog obraćenja. Sotona je pokušavao da iskvare biblijske doktrine. Napokon sam videla da je standard spušten, a ti neznabošci su se ujediniili sa hrišćanima. Oni su bili obožavatelji idola, i iako su se izjašnjavali da su hrišćani, poneli su sa sobom svoje idolopoklonstvo. Menjali su samo objekte svog obožavanja, na slike svetaca, pa čak i na sliku Hrista i Marije, majke Isusove. Hrišćani su se postepeno ujedinijavali s njima, hrišćanska religija je bila iskvarena, a crkva je izgubila

svoju čistotu i silu. Neki su odbili da se ujedine sa njima i oni su sačuvali svoju čistotu, i obožavali samo Boga. Nisu se klanjali ni jednoj slici bilo čega na nebesima iznad, ili na zemlji ispod.

Sotona je likovao zbog pada mnogih, a zatim je raspirio palu crkvu da prisili one koji žele da sačuvaju čistotu svoje religije, da ili popuste njihovim ceremonijama i obožavanju likova, ili da ih pogube. Vatra progonstva ponovo je zapaljena protiv prave crkve Isusa Hrista, a milioni su ubijeni bez milosti.

Preda mnom je to bilo predstavljeno na sledeći način: Velika družina paganskih idolopoklonika nosila je crni barjak na kojem su bili likovi sunca, meseca i zvezda. Činilo se da je društvo bilo veoma žestoko i ljutito. Tada mi je prikazana druga četa koja je nosila čisto beli barjak, a na njemu je pisalo Čistota i Svetost Gospodu. Njihova lica bila su obeležena čvrstinom i nebeskom skrušenošću. Videla sam kako im prilaze pagani idolopoklonici, i nastao je veliki pokolj. Hrišćani su se topili pred njima; a ipak se hrišćanska družina sve čvršće stiskala jedno uz drugo i čvršće držala zastavu. Kako su mnogi pali, drugi su se okupili oko zastave i popunili njihova mesta.

Videla sam društvo idolopoklonika kako se zajedno konsultuju. Nisu uspeali naterati hrišćane da popuste i dogovorili su drugi plan. Videla sam kako spuštaju zastavu i prišli su toj čvrstoj hrišćanskoj družini i dali im predloge. Isprva su njihovi predlozi potpuno odbijeni. Onda sam videla kako se hrišćanska družina zajedno savetuje. Neki su rekli da će spustiti zastavu, prihvatiti predloge i spasiti svoje živote, i konačno bi mogli steći snagu da podignu svoju zastavu među tim paganskim idolopoklonicima. Ali neki nisu popustili ovom planu, već su čvrsto odlučili da umru držeći zastavu, umesto da je spuste. Tada sam videla mnoge iz te hrišćanske družine kako spuštaju zastavu i ujedinjuju se s neznabošcima; dok su čvrsti i nepokolebljivi

zgrabili zastavu i ponovo je visoko podigli. Videla sam pojedince kako neprestano napuštaju društvo onih koji nose čistu zastavu, pridružuju se idolopoklonicima, i ujedinjuju se zajedno pod crnom zastavom, da progone one koji nose belu zastavu, i mnogi su ubijeni; ipak je beli barjak bio visoko podignut, a pojedinci su podignuti da se okupe oko njega.

Jevreji koji su prvi pokrenuli bes neznabožaca protiv Isusa nisu mogli da se izvuku. U sudnici su besni Jevreji vikali, dok je Pilat oklevao da osudi Isusa: „Njegova krv neka je na nama i na našoj deci.“ Jevrejski rod je doživeo ispunjenje ove strašne kletve koju su srušili na vlastite glave. Pagani i oni koji se nazivaju hrišćanima bili su im slični neprijatelji. Oni koji su se izjašnjavali kao hrišćani, u svojoj revnosti za Hristov krst, jer su Jevreji razapeli Isusa, mislili su da što im više patnje mogu naneti, to će bolje ugoditi Bogu; i mnogi od tih nevernih Jevreja su ubijeni, dok su drugi proterani od mesta do mesta, i kažnjavani na gotovo sve načine.

Krv Hristova i učenika, koje su pogubili, bila je na njima, i bili su pohođeni strašnim sudovima. Pratilo ih je Božje prokletstvo, i oni su bili uzrečica i podsmech neznabošcima i hrišćanima. Izbegavali su ih, ponižavali i mrzili ih, kao da je Kainov žig bio na njima. Ipak, videla sam da je Bog čudesno sačuvao ovaj narod, i da ga je raspršio po svetu, kako bi se na njih moglo gledati kao na posebno pohođene Božjim prokletstvom. Videla sam da je Bog napustio Jevreje kao naciju; ipak je postojao deo njih kojima bi bilo omogućeno da skinu veo sa svojih srca. Neki će tek videti da se na njima ispunilo proročanstvo, i oni će primiti Isusa kao Spasitelja sveta, i uvideti veliki greh svoje nacije u odbacivanju i razapinjanju Isusa. Pojedinci među Jevrejima će se obratiti, ali kao narod oni su zauvek napušteni od Boga.

Vidi: Postanje 4:8-15; Psalam 60:4; 2. Korinćanima 6:14-17.

Misterija bezakonja

Zamisao Sotone je oduvek bila da odvuče umove ljudi s Isusa na čoveka i da uništi individualnu odgovornost. Sotona nije uspeo u svom naumu kada je iskušao Sina Božjeg. Uspeo je bolje kad je došao do palog čoveka. Doktrina hrišćanstva je bila iskvarena. Pape i sveštenici su se usuđivali da zauzmu uzvišeni položaj i učili su ljude da gledaju na njih da im oprostite njihove grehe, umesto da sami gledaju na Hrista. Biblija je sakrivena od njih, kako bi se prikrile istine koje bi ih osudile.

Narod je bio potpuno prevaren. Učili su ih da su pape i sveštenici Hristovi predstavnici, dok su u stvari bili predstavnici Sotone; i kada su im se klanjali, obožavali su Sotonu. Narod je tražio Bibliju, ali su sveštenici smatrali opasnim da im dopuste da sami čitaju Božju reč, da se ne bi prosvetlili i da se njihovi gresi ne bi razotkrili. Ljudi su naučeni da gledaju na te prevarante i primaju svaku reč od njih, kao iz Božjih usta. Oni su imali tu moć nad umom, koju bi jedini Bog trebao imati. I ako bi se neko usudio slediti svoja vlastita uverenja, protiv njih bi se rasplamsala ista mržnja koju su Sotona i Jevreji ispoljili prema Isusu, a oni koji su na vlasti bili su žedni njihove krvi. Pokazano mi je vreme kada je Sotona posebno trijumfovao. Mnoštvo hrišćana je ubijeno na užasan način jer su sačuvali čistotu svoje vere.

Biblija je bila omražena i uloženi su naponi da se zemlja oslobodi dragocene Božje reči. Bibliju je bilo zabranjeno čitati pod pretnjom smrti, a svi primerci svete knjige koji su se mogli naći su spaljeni. Ali videla sam da se Bog posebno brine za svoju reč. On ju je zaštitio. U različitim periodima postojalo je samo nekoliko primeraka Biblije, ali Bog nije dopustio da se njegova reč izgubi. A u poslednjim danima, primerci Biblije trebali su se

toliko umnožiti da bi ih svaka porodica mogla posedovati. Videla sam da kada je postojalo samo nekoliko primeraka Biblije, to je bilo dragoceno i utešno za progonjene Isusove sledbenike. Čitana je na najtajniji način, a oni koji su imali ovu uzvišenu privilegiju smatrali su da su imali razgovor s Bogom, sa njegovim Sinom Isusom i sa njegovim učenicima. Ali ova blagoslovena privilegija je mnoge od njih koštala života. Ako bi bili otkriveni, odvođeni su od čitanja svete Reči na dželatski panj, kolac ili u tamnicu da umru od gladi.

Sotona nije mogao sprečiti plan spasenja. Isus je bio razapet, i uskrsnuo treći dan. Rekao je svojim anđelima da će učiniti da čak i raspeće i uskrsenje govore u njegovu korist. Bio je voljan da oni koji su ispovedali veru u Isusa veruju da su zakoni koji regulišu jevrejske žrtve i prinose prestali s Hristovom smrću, ako bi ih mogao potisnuti dalje i naterati ih da veruju da je zakon deset zapovesti takođe umro s Hristom.

Videla sam da su mnogi spremno popustili ovoj Sotoninoj nameri. Čitavo se nebo potreslo od ogorčenja, kada su videli kako se sveti Božji zakon gazi. Isus i sva nebeska vojska bili su upoznati s prirodom Božjeg zakona; znali su da on to neće promeniti ili ukinuti. Beznadežno stanje čoveka izazvalo je najdublju tugu na nebu i podstaknulo Isusa da se ponudi da umre za prestupnike Božjeg svetog zakona. Da je njegov zakon mogao biti ukinut, čovek bi mogao biti spašen bez Isusove smrti. Hristova smrt nije uništila zakon njegovog Oca, nego ga je uveličala i proslavila, i nametnula poslušnost svim njegovim svetim propisima. Da je crkva ostala čista i postojana, Sotona ih ne bi mogao prevariti i navesti da pogaze Božji zakon. U ovom smelom planu, Sotona direktno udara protiv temelja Božje vlasti na nebu i na zemlji. Njegova pobuna je dovela do toga da bude proteran s neba. Nakon što se pobunio, da bi se spasio, poželeo je da Bog

promeni svoj zakon; ali Bog je rekao Sotoni, pred celom nebeskom vojskom, da je njegov zakon nepromenjiv. Sotona zna da ako može navesti druge da krše Božji zakon, on je siguran u njih, jer svaki prestupnik njegovog zakona mora umreti.

Sotona je odlučio da ide još dalje. Rekao je svojim anđelima da će neki biti toliko revni za Božji zakon da ne bi mogli biti uhvaćeni u ovu zamku; da su deset zapovesti bile toliko jasne da bi mnogi poverovali da su još uvek obavezujuće; stoga on mora nastojati da pokvari četvrtu zapovest koja dovodi do pogleda živog Boga. On je naveo svoje predstavnike da pokušaju da promene subotu i izmene jedinu zapovest od deset koja dovodi do viđenja pravog Boga, tvorca neba i zemlje. Sotona im je predstavio slavno Isusovo uskrsenje i rekao im da je svojim uskrsnućem prvog dana u sedmici promenio subotu sa sedmog na prvi dan u sedmici. Tako je Sotona iskoristio uskrsnuće da služi njegovoj svrsi. On i njegovi anđeli su se radovali što su zablude koje su pripremili tako dobro prihvatili navodni Hristovi prijatelji. Ono što bi neko mogao da gleda sa religioznim užasavanjem, drugi bi primio. Različite zablude bi se primale i sa žarom branile. Božja volja, jasno otkrivena u njegovoj reči, bila je prikrivena obmanom i tradicijom, koje su učene kao Božje zapovesti. Ali iako je trebalo dopustiti da se ova drska obmana protiv neba nastavi kroz vreme do drugog Isusovog pojavljivanja, ipak kroz svo ovo vreme zablude i obmane, Bog nije ostao bez svedoka. Bilo je istinitih i vernih svedoka koji drže sve Božje zapovesti kroz tamu i progon crkve.

Videla sam da su anđeli bili ispunjeni čuđenjem dok su gledali patnje i smrt Kralja slave. Ali videla sam da anđeoskoj vojsci nije čudo što je Gospodar života i slave, koji je ispunio sve nebo radošću i sjajem, prekinuo okove smrti i izašao iz svoje tamničke kuće kao trijumfalni pobednik. A ako bi se bilo koji od

ovih događaja obeležio danom odmora, onda je to raspeće. Ali, videla sam da nijedan od tih događaja nije bio osmišljen da promeni ili ukine Božji zakon, već da daju najjači dokaz njegove nepromenljivosti.

Oba ova važna događaja imaju svoje spomene. Jedenjem večere Gospodnje, lomljenog hleba i pijenjem ploda vinove loze, mi prikazujemo Gospodnju smrt dok ne dođe. Posmatranjem ovog spomen-obeležja, prizori njegovog stradanja i smrti se osvežavaju u našim mislima. Uskrsnuće Hristovo obeleženo je time što smo krštenjem pokopani s njim i podignuti iz vodenog groba na sličan način da živimo u novom životu.

Pokazano mi je da će Božji zakon postojati zauvek i postojati na novoj zemlji tokom cele večnosti. Prilikom stvaranja, kada su postavljeni temelji zemlje, sinovi Božji su sa divljenjem gledali na delo Stvoritelja, a sva nebeska vojska je klicala od radosti. Tada je postavljen temelj subote. Na kraju šest dana stvaranja, Bog se odmarao sedmog dana od svih svojih dela koje je učinio; i blagoslovio je sedmi dan i posvetio ga, jer se u njemu odmorio od svih svojih poslova. Subota je ustanovljena u Edenu pre Pada, a poštovali su je Adam i Eva, i sva nebeska vojska. Bog se počinuo sedmi dan, i blagoslovio ga i posvetio; i videla sam da subota nikada neće biti ukinuta, već će je otkupljeni sveci, i sva anđeoska vojska, slaviti u čast velikog Stvoritelja za svu večnost.

Vidi: Danilo, poglavlje 7; 2. Solunjanima, poglavlje 2.

Smrt, a ne večni život u bedi

Sotona je započeo svoju prevaru u Edenu. Rekao je Evi: „Nećete sigurno umreti.“ Ovo je bila prva Sotonina lekcija o

besmrtnosti duše. On je nastavio ovu obmanu od tog vremena do danas, i nastaviće je sve dok se zarobljeništvo Božje dece ne okonča. Ukazano mi je na Adama i Evu u Edenu. Oni su jeli od zabranjenog drveta, a zatim je plameni mač stavljen oko drveta života, i oni su proterani iz vrta, da ne bi jeli od drveta života i bili besmrtni grešnici. Drvo života trebalo je da ovekoveči besmrtnost. Čula sam anđela da pita: „Ko je od Adamove porodice prošao taj plameni mač i jeo sa drveta života?“ Čuo sam odgovor drugog anđela: „Niko od Adamove porodice nije prošao pored tog plamenog mača i jeo sa tog drveta; stoga ne postoji besmrtni grešnik. Duša koja greši umreće večnom smrću, smrću koja će trajati zauvek, gde neće biti nade u uskrsenje, i tada će se gnev Božji smiriti.“

Za mene je bilo čudno što je Sotona uspeo tako dobro naterati ljude da poveruju da Božje reči „Duša koja zgreši umreće,“ znače da duša koja zgreši neće umreti, već će večno živeti u bedi. Anđeo je rekao: „Život je život, bilo da je u bolu ili u sreći. Smrt je bez bola, bez radosti, bez mržnje.“

Sotona je rekao svojim anđelima da ulože poseban napor u širenju obmane i laži koja je prvo ponovljena Evi u Edenu: „Nećete sigurno umreti.“ I kako su ljudi primili zabludu i verovali da je čovek besmrtan, Sotona ih je naveo još dalje da veruju da će grešnik živeti u večnoj bedi. Tada je bio pripremljen put za Sotonu da radi preko svojih predstavnika i da pred narodom predstavi Boga kao osvetoljubivog tiranina; da će oni koji mu ne budu ugađali gurnuti u pakao i naterati ih da zauvek osećaju njegov gnev, i da će trpeti neizrecivu teskobu, dok će on na njih gledati sa zadovoljstvom, dok se grče u strašnim patnjama i večnom plamenu. Sotona je znao da ako se ova zabluda primi, mnogi će se bojati Boga i mrzeti ga, umesto da ga vole i da mu se dive; i da bi se mnogi naveli da poveruju da pretnje Božje reči

neće biti doslovno ispunjene, jer bi bilo protivno njegovom karakteru dobrote i ljubavi da bića koja je stvorio gurne u večne muke. Sotona ih je odveo u drugu krajnost, da potpuno previde Božju pravdu i pretnje u njegovoj Reči i predstavljaju ga kao svemilosrdnog, i da niko neće propasti, već će svi, i sveci i grešnici, konačno biti spašeni u njegovom kraljevstvu. Kao posledica popularne zablude o besmrtnosti duše i beskrajne bede, Sotona iskorištava drugu klasu i navodi ih na to da Bibliju smatraju nenadahnutom knjigom. Oni misle da uči mnogo dobrih stvari, ali ne mogu se osloniti na to i voleti je, jer su naučeni da ona objavljuje doktrinu večne bede.

Sotona iskorištava još jednu klasu i vodi ih još dalje da poriču postojanje Boga. Oni ne mogu videti doslednost u karakteru Boga iz Biblije, ako će on mučiti deo ljudske porodice celu večnost u užasnim mučenjima, te poriču Bibliju i njenog Autora, i smatraju smrt večnim snom.

Zatim Sotona vodi još jednu klasu koja je uplašena i bojažljiva da poćini greh; i nakon što sagreše, on pred njima iznosi da je plata za greh (ne smrt, već) večni život u strašnim mukama, koje treba podneti kroz beskrajne vekove večnosti. Sotona koristi priliku i pred njihovim slabašnim umovima uvećava užase beskrajnog pakla, preuzima kontrolu nad njihovim umovima, a oni gube razum. Tada Sotona i njegovi anđeli likuju, a nevernici i ateisti se pridružuju u bacanju sramote na hrišćanstvo. Oni smatraju ove zle posledice prihvatanja popularne jeresi prirodnim rezultatom verovanja u Bibliju i njenog Autora.

Videla sam da je nebeska vojska bila ispunjena ogorčenjem zbog ovog drskog Sotoninog dela. Pitala sam zašto sve te zablude treba dopustiti da deluju na umove ljudi, kada su anđeli Božji bili moćni, i ako bi im dao nalog, lako bi mogli slomiti neprijateljsku moć. Tada sam videla da je Bog znao da će Sotona

pokušati svako umeće da uništi čoveka; stoga je učinio da se njegova Reč napiše, i učinio je svoje planove čoveku tako jasnim da najslabiji ne moraju pogrešiti. Zatim, nakon što je dao svoju Reč čoveku, pažljivo ju je sačuvao, tako da je Sotona i njegovi anđeli, preko bilo kojeg agenta ili predstavnika, ne mogu uništiti. Dok bi druge knjige mogle biti uništene, ova sveta Knjiga je trebala biti besmrtna. A zatim blizu kraja vremena, kada bi se Sotonine zablude trebale povećati, kopije ove Knjige trebale su biti toliko umnožene, da bi svi koji su to želeli mogli imati primerak Božje otkrivene volje za čoveka, i, ako bi hteli, mogu se naoružati se protiv obmana i lažnih čuda Sotone.

Videla sam da je Bog posebno čuvao Bibliju, ali su učeni ljudi, kada je bilo malo primeraka, menjali reči u nekim slučajevima, misleći da je čine jasnijom, dok su mistifikovali ono što je bilo jasno, uzrokujući da se oslanjaju na svoje ustaljene stavove, vođene tradicijom. Ali videla sam da je Božja reč, kao celina, savršen lanac, jedan deo Svetog pisma objašnjava drugi. Istinski tragaoci za istinom ne moraju pogrešiti; jer ne samo da je Božja reč jasna i jednostavna u objavljivanju puta u život, već je i Duh Sveti dat da vodi u razumevanju načina života otkrivenog u njegovoj Reči.

Videla sam da Božji anđeli nikada nisu trebali kontrolisati volju. Bog stavlja pred čoveka život i smrt. On može imati svoj izbor. Mnogi žele život, ali nastavljaju da hodaju širokim putem, jer nisu izabrali život.

Videla sam milost i samilost Božju u davanju svog Sina da umre za krivca. Oni koji ne žele prihvatiti spasenje koje je za njih tako skupo kupljeno, moraju biti kažnjeni. Bića koja je Bog stvorio izabrala su da se pobune protiv njegove vladavine; ali videla sam da ih Bog nije zatvorio u pakao da podnose beskrajnu bedu. Nije ih mogao odvesti u raj, jer bi ih dovođenje u društvo

čistih i svetih učinilo savršeno jadnim. Bog ih neće uzeti na nebo, niti će učiniti da večno pate. On će ih potpuno uništiti i učiniti da budu kao da nisu bili, i tada će njegova pravda biti zadovoljena. On je oblikovao čoveka od praha zemaljskog, a neposlušni i nesveti će biti uništeni ognjem i ponovo će se vratiti u prah. Videla sam da Božja dobronamernost i samilost u tome treba da navede sve da se dive njegovom karakteru i da ga obožavaju, i nakon što zli budu uništeni sa zemlje, sva će nebeska vojska reći: Amin!

Sotona je sa velikim zadovoljstvom gledao na one koji su ispovedali ime Hristovo i blisko su se pridržavali ovih zabluda koje je sam stvorio. Njegov posao je da i dalje stvara nove zablude. Njegova moć raste, a on postaje veštiji. On je naveo svoje predstavnike, pape i sveštenike, da se uzdižu i podstiču narod da ogorčeno progone one koji su voleli Boga, a nisu bili voljni popustiti njihovim zabludama, uvedenim preko njih. Sotona je pokrenuo svoje agente da unište Hristove odane sledbenike. O patnje i agonije, koje su učinili dragocenim Božjim da podnesu! Anđeli su sve to verno zabeležili. Ali sotona i njegovi zli anđeli su se radovali i rekli anđelima koji su potpomagali i jačali te svece koji pate, da će ih ubiti, kako na zemlji ne bi ostao nijedan pravi hrišćanin. Videla sam da je crkva Božja tada bila čista. Tada nije postojala opasnost da ljudi pokvarenog srca uđu u crkvu Božju; jer pravi hrišćanin, koji se usudio da obajvi svoju veru, bio je u opasnosti od sprava za mučenje, koca i svakog mučenja koje bi Sotona i njegovi zli anđeli mogli izmisliti i staviti u um čoveka.

Vidi: Postanje 3. poglavlje; Propovednik 9:5, 12:7; Luka 21:33; Jovan 3:16; 2. Timoteju 3:16; Otkrivenje 20:14-15, 21:1, 22:12-19.

Reformacija

Ali bez obzira na sve progone i pogubljenja svetaca, ipak su živi svedoci podignuti sa svih strana. Božji anđeli su obavljali poslove koji su bili predati njihovom poverenju. Tražili su po najmračnijim mestima i iz tame birali ljude poštene u duši. Svi su bili pokopani u zabludi, ali Bog ih je izabrao kao i Saula, kao izabrane posude da nose njegovu istinu i podignu svoj glas protiv greha svog naroda. Anđeli Božji su pokrenuli Martina Luthera, Melanhtona i druge na različitim mestima, da žedaju za živim svedočanstvom Božje reči. Neprijatelj je navro kao poplava, i zastava mora biti podignuta protiv njega. Luter je izabran da podnese oluju, da se suprotstavi besu pale crkve i osnaži malobrojne koji su bili verni svojoj svetoj profesiji. Uvek se bojao da ne uvredi Boga. Pokušavao je kroz dela zadobiti Božju naklonost, ali nije bio zadovoljan sve dok odsjaj svetlosti s neba nije oterao tamu iz njegovog uma i naveo ga da se pouzda, ne u dela, već u zasluge Hristove krvi, i da dođe Bogu za sebe, ne preko papa ili ispovednika, već samo kroz Isusa Hrista. O, kako je Luteru bilo dragoceno ovo znanje! On je cenio ovo novo i dragoceno svetlo koje je osvanulo u njegovom mračnom razumu i oteralo njegovo praznoverje – više od najbogatije zemaljske riznice. Božja reč je bila nova. Svaka stvar je bila promenjena. Knjiga od koje se plašio jer nije mogao da vidi lepotu u njoj, bila je *život*, **ŽIVOT** za njega. To je bila njegova radost, njegova uteha, njegov blagosloveni učitelj. Ništa ga nije moglo navesti da napusti radnu sobu. Plašio se smrti, ali dok je čitao Božju reč, svi njegovi strahovi su nestali, i on se divio Božjem karakteru i voleo ga. On je sam tražio Božju reč. Blagovao je nad bogatim riznicama koje je sadržala, a zatim je tražio to za crkvu. Bio je zgađen gresima onih u koje se pouzdao za

spasenje. Video je mnogo njih obavijenih istom tamom koja ga je prekrila. Nestrpljivo je tražio priliku da im ukaže na Jagnje Božje, koje jedino uzima na sebe greh sveta. Podigao je svoj glas protiv zabluda i greha Papske crkve, i iskreno je žudio da prekine lanac tame koji je ograničavao hiljade, i naveo ih da se pouzdaju u dela za spasenje. Čeznuo je da bude osposobljen da otvori njihovim umovima istinsko bogatstvo blagodati Božje i vrsnoću spasenja stečenog kroz Isusa Hrista. Revno je podigao glas i u sili Duha Svetoga zavapio protiv postojećih greha vođa crkve; i kako je naišao na oluju protivljenja sveštenika, njegova hrabrost nije izneverila, jer se čvrsto oslanjao na jaku Božju ruku i pouzdano se uzdao u njega za pobeđu. I dok je gurao bitku sve bliže i bliže, bes sveštenika se rasplamsao protiv njega. Nisu želeli da budu reformisani. Odlučili su da budu ostavljeni u lagodnosti, u bezobzirnom zadovoljstvu, u zloći. Želeli su da crkva bude u mraku.

Videla sam da je Luter bio gorljiv i revan, neustrašiv i hrabar u ukoravanju greha i zagovaranju istine. Nije mario za zle ljude i đavole. Znao je da sa sobom ima Jednog moćnijeg od svih njih. Luter je posedovao vatru, revnost, hrabrost i odvažnost, a ponekad je mogao otići predaleko; ali Bog je podigao Melanhtona, koji je bio upravo suprotan po karakteru, da pomogne Luteru i nastavi s delom reformacije. Melanhton je bio plašljiv, bojažljiv, oprezan i posedovao je veliko strpljenje. Bio je veoma voljen od Boga. Njegovo znanje u Svetom pismu bilo je veliko, a njegov rasuđivanje i mudrost bili su odlični. Njegova ljubav prema Božjoj stvari bila je jednaka Luterovoj. Ova srca, Gospod je spojio zajedno; bili su prijatelji koji se nikada nisu razdvojili. Luter je bio od velike pomoći Melanhtonu kada je bio u opasnosti da bude uplašen i spor, a Melanhton je takođe bio velika pomoć Luteru da ga spreči da se kreće prebrzo. Melanhtonova

dalekovidna opreznost često je odvrćala nevolje koje bi naišle na delo, da je delo bilo prepušteno Luteru; a delo bi često zakazalo u guranju napred, da je bilo prepušteno samo Melanhtonu. Pokazana mi je Božja mudrost u odabiru ova dva čoveka, različitih karaktera, da nastave s delom reformacije.

Tada sam se vratila u dane apostola i videla da je Bog za drugove izabrao gorljivog i revnog Petra i blagog, strpljivog, krotkog Jovana. Ponekad je Peter bio nagao. I voljeni učenik često je sputavao Petra, kada su ga njegova revnost i žar odveli predaleko; ali ga to nije reformisalo. Ali nakon što se Petar odrekao svog Gospoda, pokajao se i obratio, sve što mu je trebalo bio je blagi oprez od Jovana da zaustavi svoj žar i revnost. Hristova stvar bi često patila da je prepuštena Jovanu. Petrova revnost je bila potrebna. Njegova smelost i energija često su ih izbavljali iz poteškoća i učutkivali njihove neprijatelje. Jovan je pobeđivao svojom istrajnom strpljivošću i dubokom predanošću zadobio mnoge za Hristovu stvar.

Bog je podigao ljude da vabe protiv postojećih greha Papske crkve i da nastave reformaciju. Sotona je nastojao da uništi ove žive svedoke, ali Bog je napravio ogradu oko njih. Nekima je, za slavu njegovog imena, bilo dopušteno da svojom krvlju zapečate svedočanstvo koje su dali; ali bilo je i drugih moćnih ljudi, poput Lutera i Melanhtona, koji su najbolje mogli proslaviti Boga živeći i glasno vapijući protiv greha papa, sveštenika i kraljeva. Oni su drhtali pred Luterovim glasom. Preko tih izabranih ljudi, zraci svetlosti počеше raspršivati tamu, i mnogi su radosno primili svetlost i hodali u njoj. I kada je jedan svedok ubijen, dvojica ili više njih su podignuta da zauzmu njegovo mesto.

Ali Sotona nije bio zadovoljan. Mogao je imati moć samo nad telom. Nije mogao naterati vernike da odustanu od svoje

vere i nade. Čak su i u smrti trijumfovali sa svetlom nadom u besmrtnost u uskrsenju pravednika. Imali su više od smrtne energije. Nisu se usudili zaspati ni na trenutak. Držali su hrišćanski oklop oko sebe, pripremljeni za sukob, ne samo sa duhovnim neprijateljima, već i sa Sotonom u obliku ljudi, čiji je stalni uzvik bio: „Okani se svoje vere ili umri.“ Tih nekoliko hrišćana bili su jaki u Bogu i vredniji u njegovim očima od pola sveta koji nosi ime Hristovo, a ipak su kukavice u njegovoj stvari. Dok je crkva bila proganjana, bili su ujedinjeni i voljeni. Bili su jaki u Bogu. Grešnicima nije bilo dozvoljeno da se ujedine s njima; ni prevarantu ni prevarenom. Njegovi učenici mogli su biti samo oni koji su bili spremni sve napustiti zbog Hrista. Voleli su da budu siromašni, skromni i nalik Hristu.

Vidi: Luka 22:61-62; Jovan 18:10; Dela, pogl. 3 i 4.

Za dalje proučavanje pogledajte „*Reformacija*“ u enciklopediji.

Crkva i svet ujedinjeni

Sotona se tada posavetovao sa svojim anđelima, i oni su tamo razmotrili šta su dobili. Istina je da su strahom od smrti sprečili neke plašljive duše da prihvate istinu; ali mnogi, čak i od onih najsramežljivijih, primili su istinu, i odmah su ih napustili strahovi i plahovitost, i dok su bili svedoci smrti svoje braće, i videli njihovu čvrstinu i strpljenje, znali su da im Bog i anđeli pomažu da izdrže takve patnje, i postali su smeli i neustrašivi. I kada su pozvani da predaju svoje živote, oni su održavali svoju veru s takvim strpljenjem i čvrstoćom od koje su čak i njihove ubice drhtale. Sotona i njegovi anđeli odlučili su da postoji uspešniji način da se unište duše, i sigurniji na kraju. Videli su da, iako su uzrokovali patnju hrišćana, njihova postojanost i

svetla nada koja ih je razveselila, čine da najslabiji postanu jaki, i da ih sprave za mučenje i plamen ne mogu zastrašiti. Oni su oponašali plemenito držanje Hrista pred njegovim ubicama, i mnogi su se uverili u istinu svedočeci njihovu postojanost i slavu Božju koja je počivala na njima. Sotona je odlučio da mora doći u blažem obliku. On je iskvario biblijske doktrine, a tradicije koje su trebale da unište milione puštale su dubok koren. On je obuzdao svoju mržnju i odlučio da ne podstiče svoje podanike na tako ogorčeno progonstvo, već da navede Crkvu da se bori, ne za veru jednom predatu svetima, već za razne tradicije. Dok je on vodio crkvu da primi naklonost i počasti sveta, pod lažnim izgovorom da im to koristi, ona je počela gubiti naklonost Božju. Postepeno je crkva izgubila svoju moć, jer je izbegavala da objavi prave istine koje su onemogućavale ljubitelje zadovoljstva i prijatelje sveta.

Crkva nije odvojen i poseban narod kakva je bila kada su se protiv nje raspalile vatre progonstva. Kako je zlato postalo tamno? Kako se menja najfinije zlato? Videla sam da bi, da je crkva uvek zadržala svoj sveti i osobiti karakter, sila Svetog Duha koja je data učenicima bila bi s njom. Bolesnici bi bili izlečeni, đavoli bi bili ukoravani i izgonjeni, a ona bi bila moćna i strah i trepet za svoje neprijatelje.

Videla sam da je jedno veliko društvo ispovedalo ime Hristovo, ali ih Bog ne priznaje kao svoje. On nema zadovoljstva u njima. Činilo se da je Sotona poprimio religiozni karakter i bio je vrlo voljan da ljudi misle da su hrišćani. Bio je vrlo voljan da poveruju u Isusa, njegovo raspeće i uskrснуće. Sotona i njegovi anđeli su i sami u potpunosti poverovali u sve ovo i drhtali. Ali ako ova vera ne podstiče na dobra dela i ne navodi one koji je ispovedaju da oponašaju samopožrtvovani Hristov život, on nije uznemiren, jer oni samo preuzimaju hrišćansko ime, dok su

njihova srca još telesna, i može ih koristiti u svojoj službi bolje nego da se nisu nikad izjasnili kao vernici. Pod imenom hrišćanin kriju svoju izopačenost. Oni prolaze zajedno sa svojom neposvećenom prirodom, i nesputanim svojim zlim strastima. Ovo daje priliku neverniku da svoje nesavršenosti baci u lice Isusa Hrista, da ga prekori i da navuče loš glas na one koji poseduju čistu i neokaljanu religiju.

Propovednici propovedaju mile stvari koje odgovaraju telesnim ispovedačima vere. Ovo je baš onako kako bi to Sotona želeo. Ne usuđuju se propovedati Isusa i oštre biblijske istine, jer kad bi to činili, ovi telesni ispovedači ih ne bi slušali. Mnogi od njih su bogati i moraju biti zadržani u crkvi, iako nisu ništa više sposobni da budu tamo od Sotone i njegovih anđela. Isusova religija je napravljena da izgleda popularna i časna u očima sveta. Narodu je rečeno da će oni koji ispovedaju veru biti više poštovani od sveta. Ovakva učenja se veoma razlikuju od Hristovih učenja. Njegova doktrina i svet nisu mogli biti u miru. Oni koji su ga sledili morali su se odreći sveta. Ove uglađene stvari su nastale od Sotone i njegovih anđela. Oni su izradili plan, a nominalni ispovedači su ga izvršili. Licemeri i grešnici se ujedinjuju sa crkvom. Ugodne prazne priče se uče i rado primaju. Ali ako bi se istina propovedala u njenoj čistoti, ona bi ubrzo isključila licemere i grešnike. Međutim, nema razlike između deklariranih Hristovih sledbenika i sveta. Videla sam da, ako bi se lažni pokrivač mogao strgnuti s članova crkava, otkrila bi se takva bezakonja, podlosti i pokvarenosti, da bi najpovučnije dete Božje bez oklevanja nazvalo to pravim imenom – decom njihovog oca, đavola, jer njegova dela rade. Isus i sva nebeska vojska gledali su s gađenjem na taj prizor; ipak je Bog imao poruku za crkvu koja je sveta i važna. Ako bude primljena, napravila bi temeljnu reformaciju u crkvi, obnovila živo

svedočanstvo koje bi očistilo licemere i grešnike i ponovo dovelo crkvu u naklonost Božju.

Vidi: Isaija 30:8-21; Jakov 2:19; Otkrivenje 3. poglavlje.

Vilijam Miler

Videla sam da je Bog poslao svog anđela da dotakne srce jednog farmera koji nije verovao u Bibliju i navede ga da istražuje proročanstva. Anđeli Božji su više puta posećivali tog izabranika, vodili njegov um i otvarali njegovo razumevanje za proročanstva koja su za Božji narod uvek bila mračna. Dat mu je početak lanca istine, i on je vođen da traži kariku za karikom, sve dok nije sa čuđenjem i divljenjem pogledao Božju reč. Tamo je video savršeni lanac istine. Ta Reč koju je smatrao nenadahnutom, sada se otvorila pred njegovom vizurom s lepotom i slavom. Video je da jedan deo Svetog pisma objašnjava drugi, i kada je jedan deo bio zatvoren za njegovo razumevanje, on je u drugom delu Reči pronašao ono što ga objašnjava. Gledao je na svetu reč Božju s radošću, s najdubljim respektom i strahopoštovanjem.

Dok je pratio proročanstva, video je da stanovnici zemlje žive u završnim scenama istorije ovog sveta, a oni to nisu znali. Pogledao je pokvarenost crkava i video da je njihova ljubav oduzeta od Isusa, i stavljena na svet, i da traže svetovnu čast umesto one časti koja dolazi odozgo, ambiciozni za svetovna bogatstva, umesto da svoje blago sakupe na nebu. Licemerje, mrak i smrt mogao je videti posvuda. Njegov duh se uzburkao u njemu. Bog ga je pozvao da napusti svoju farmu, kao što je Eliša bio pozvan da ostavi svoje volove i polje svog rada da bi sledio

Iliju. Vilijam Miler je sa drhtanjem počeo da otkriva ljudima misterije kraljevstva Božjeg. Svakim naporom je dobijao snagu. On je nosio ljude kroz proročanstva do drugog Hristovog dolaska. Kao što je Jovan Krstitelj najavio prvi Isusov dolazak i pripremio put za njegov dolazak, tako su i V. Miler i oni koji su mu se pridružili, obavili drugi dolazak Sina Božjeg.

Vratila sam se u dane učenika, i pokazano mi je da je za voljenog Jovana Bog imao poseban zadatak da izvrši. Sotona je bio odlučan da spreči ovaj posao i naveo je svoje sluge da unište Jovana. Ali Bog je poslao svog anđela i čudesno ga sačuvao. Svi koji su svedočili velikoj Božjoj moći koja se manifestovala u izbjavljenju Jovana bili su zaprepasteni, a mnogi su bili uvereni da je Bog s njim i da je svedočanstvo koje je on izneo o Isusu ispravno. Oni koji su pokušavali da ga unište plašili su se da ponovo pokušaju da mu oduzmu život i bilo mu je dozvoljeno da nastavi stradati za Isusa. Neprijatelji su ga lažno optužili i ubrzo je proteran na jedno usamljeno ostrvo, gde je Gospod poslao svog anđela da mu otkrije stvari koje će se dogoditi na zemlji, i stanje crkve do kraja, njena otpadništva i položaj koji bi crkva trebala zauzeti ako želi Bogu ugoditi i konačno pobediti. Anđeo s neba došao je Jovanu u veličanstvenosti. Njegovo lice je sijalo od blistave nebeske slave. On je Jovanu otkrio prizore dubokog i uzbuđljivog interesovanja u vezi sa Crkvom Božjom i izneo pred njega opasne sukobe koje su morali da izdrže. Jovan ih je video kako prolaze kroz vatrene kušnje, kako su se ubelili i pokušali, i konačno, pobednicima koji su nadvladali, slavno spašenim u kraljevstvu Božjem. Lice anđela je sijalo od radosti i bilo je izuzetno slavno, dok je Jovanu pokazivao konačni trijumf Crkve Božje. Jovan je bio zanesen dok je gledao konačno oslobođenje crkve, i dok je bio ponesen slavom prizora, sa dubokim pijetetom i strahopoštovanjem pao je pred noge anđela da mu se

pokloni. Anđeo ga je istog trena podigao i blago ga prekorio govoreći: „Gledaj da to ne činiš, ja sam tvoj suslužitelj i tvoje braće koja imaju svedočanstvo Isusovo; Bogu se pokloni, jer je svedočanstvo Isusovo duh proroštva.“ Anđeo je tada pokazao Jovanu nebeski grad sa svim njegovim sjajem i blistavom slavom. Jovan je bio oduševljen i preplavljen slavom grada. Nije imao na umu svoj prijašnji ukor od anđela, već je ponovo pao da se pokloni pred nogama anđela, koji je ponovo dao blag ukor: „Gledaj da to ne činiš, jer sam ja tvoj suslužitelj, i od tvoje braće proroka, i od onih koji drže reči ove knjige; obožavaj Boga.“

Propovednici i narod su na knjigu Otkrivenja gledali kao na tajanstvenu i od manjeg značaja od ostalih delova Svetog pisma. Ali videla sam da je ova knjiga zaista otkrivenje dato za naročitu dobrobit onih koji bi trebali živeti u poslednjim danima, da ih vodi u utvrđivanju svog pravog položaja i svoje dužnosti. Bog je vodio um V. Milera u proročanstva i dao mu veliko svetlo na knjigu Otkrivenja.

Da su Danilove vizije bile shvaćene, ljudi bi mogli bolje razumeti Jovanove vizije. Ali u pravo vreme, Bog je pokrenuo svog izabranog slugu, koji je jasno i u sili Duha Svetoga otvorio proročanstva i pokazao harmoniju Danilovih i Jovanovih vizija, i drugih delova Biblije, utisnuvši u srca ljudi sveta, strašna upozorenja Reči, da se pripreme za dolazak Sina Čovečjeg. Duboka i svečana uverenja počivala su na umovima onih koji su ga čuli, a propovednici i narod, grešnici i nevernici, obraćali su se Gospodu, nastojeći da se pripreme da stoje na sudu.

Anđeli Božji su pratili V. Milera u njegovoj misiji. Bio je čvrst i neustrašiv. Neustrašivo je objavio poruku predanu njegovom poverenju. Svet koji leži u zlu i hladna, svetovna crkva bili su dovoljni da pokrenu njegovu energiju i navedu ga da voljno podnosi trud, oskudicu i patnju. Iako su mu se suprotstavljali

nominalni hrišćani i svet, i udaran od Sotone i njegovih anđela, on nije prestao da propoveda večno jevanđelje mnoštvu gde god je bio pozvan, i da uzvikne: „Bojte se Boga i dajte mu slavu; jer je došao čas njegovog suda.“

Vidi: 1. Kraljevima 19:16-21; Danilo, pogl. 7-12; Otkrivenje, poglavlje 1, 14:7, 19:8-10, 22:6-10.

Prva anđeoska poruka

Videla sam da je Bog bio u objavi tog vremena 1843. Njegov plan je bio da podstakne ljude i dovede ih do tačke testiranja na kojoj treba da odluče. Propovednici su bili osvedočeni i uvereni u ispravnost stavova zauzetih o proročkim periodima, i ostavili su svoj ponos, svoje plate i svoje crkve, da idu od mesta do mesta i objavljuju poruku. Ali kako je poruka s neba mogla naći mesto u srcima samo nekoliko deklariranih Hristovih službenika, posao je bio prepušten mnogima koji nisu bili propovednici. Neki su napustili svoja polja kako bi oglasili poruku, dok su drugi pozvani iz svojih radnji i robe. Čak su i neki profesionalni ljudi bili primorani da napuste svoje zanimanje kako bi se upustili u nepopularan posao davanja prve anđeoske poruke. Propovednici su odbacili svoje sektaške stavove i osećaje i ujedinili se u najavi Isusovog dolaska. Ljudi su bili dirnuti svuda gde je poruka stigla do njih. Grešnici su se kajali, plakali i molili za oprost, a oni čiji su životi bili obeleženi nepoštenjem, bili su željni da to nadoknade.

Roditelji su osećali najdublju brigu za svoju decu. Oni koji su primili poruku, radili su sa svojim neobraćenim prijateljima i rođacima, i sa svojim dušama pognutim pod bremenom svečane poruke, upozoravali su ih i molili da se pripreme za dolazak

Sina Čovečjega. Pred toliko upečatljivim i sa tako dubokim osećanjem izloženim opomenama samo najokorelije srce se ne bi potčinilo. Ovo delo pročišćavanja duše odvelo je osećanja dalje od ovozemaljskih stvari, do posvećenja kakvo nikada ranije nije bilo. Hiljade su navođene da prigrle istinu koju je propovedao V. Miler, i sluge Božje podignute su u duhu i sili Ilijinoj da objavljuju poruku. Oni koji su propovedali ovu svečanu poruku, poput Jovana, Isusovog preteče, osećali su se primorani da polože sekiru kod korena drveta i pozovu ljude da donesu plodove dostojne pokajanja. Njihovo svedočanstvo je bilo sračunato da probudi i snažno utiče na crkve, te da manifestuje njihov pravi karakter. I dok su podizali svečano upozorenje da beže od gneva koji dolazi, mnogi koji su bili ujedinjeni sa crkvama primili su poruku isceljenja; uvideli su svoje otpadništvo i, s gorkim suzama pokajanja i dubokom mukom duše, ponizili se pred Bogom. I dok je Duh Božji počivao na njima, oni su pomogli da se oglasi poklič: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas njegovog suda.“

Propovedanje određenog vremena izazvalo je veliko protivljenje svih klasa, od propovednika na propovedaonici, do najnepromišljenijeg grešnika koji izaziva nebo. Niko ne zna dan i sat, čulo se od licemernog propovednika i drskog rugača. Takvi nisu dozvoljavali da ih uče i ispravljaju oni koji su isticali godinu kada, po njihovom verovanju, ističe proročko vreme i ukazivali na znake da je Hristov dolazak blizu, pred vratima. Mnogi pastiri stada, koji su tvrdili da vole Isusa, rekli su da nisu u opoziciji propovedanju Hristovog dolaska, ali su se protivili određivanju vremena. Božje svevideće oko čitalo je njihova srca. Nisu voleli Isusa u blizini. Znali su da njihovi nehrišćanski životi neće izdržati test, jer nisu hodali skromnim putem koji je on odredio. Ovi lažni pastiri stajali su na putu Božjeg dela. Istina izrečena

ljudima u svojoj uverljivoj sili ih je uzбудila, i poput tamničara, počeli su da se raspituju, šta moram učiniti da bih se spasao. Ali ovi pastiri zakoračili su između istine i naroda i propovedali ugladne stvari da ih odvedu od istine. Ujedinili su se sa Sotonom i njegovim anđelima, i vikali: „Mir, mir,“ kada nije bilo mira. Videla sam da su anđeli Božji sve to zabeležili, a haljine tih neposvećenih pastira bile su prekrivene krvlju duša. Oni koji su voleli njihovu lakoću i bili zadovoljni svojom udaljenošću od Boga, neće se probuditi iz svoje telesne sigurnosti.

Mnogi propovednici sami ne bi prihvatili ovu spasonosnu poruku, a one koji bi je primili su ometali. Krv duša je na njima. Propovednici i narod su se udružili da se suprotstave ovoj poruci s neba. Progonili su V. Milera i one koji su se s njim udružili u delu. Kružile su laži kako bi se narušio njegov uticaj, a u različito vreme nakon što je on jasno objavio Božji savet, primenjujući oštrinu istine na srca svojih slušalaca, veliki bes se rasplamsao protiv njega, i dok je napuštao mesto sastanka, neki su ga presreli kako bi mu oduzeli život. Ali anđeli Božji su bili poslani da mu sačuvaju život, i oni su ga sigurno odveli od razjarene rulje. Njegov posao još nije bio završen.

Najposvećeniji su rado primili poruku. Znali su da je ona od Boga i da je predata u pravo vreme. Anđeli su sa najdubljim zanimanjem posmatrali rezultat nebeske poruke, a kada su se crkve odvratile i odbacile je, u tuzi su se posavetovali sa Isusom. On je okrenuo je lice od crkava i poručio svojim anđelima da verno bde nad dragocenima koji nisu odbacili svedočanstvo, jer druga svetlost tek treba da ih obasja.

Videla sam da da su deklarirani hrišćani voleli pojavljivajuće svog Spasitelja, da je njihova naklonost bila usmerena na njega, da su osećali da nema nikoga na zemlji koji bi se mogao porediti s njim, s radošću bi pozdravili prvi nagoveštaj njegovog

dolaska. Ali nesklonost koju su pokazivali, kada su čuli za dolazak svog Gospodara, bila je odlučan dokaz da ga ne vole. Sotona i njegovi anđeli su trijumfovali, i bacili su u lice Isusa Hrista i njegovih svetih anđela da je njegov deklarisan narod imao tako malo ljubavi prema Isusu da nije želeo njegovo drugo pojavljivanje.

Videla sam narod Božji, radostan u iščekivanju, kako traži svog Gospoda. Ali Bog je namislio da ih okuša. Njegova ruka je prekrila grešku u računanju proročkih perioda. Oni koji su tražili svog Gospoda nisu je otkrili, a najučćeniji ljudi koji su se suprotstavljali vremenu takođe nisu videli grešku. Bog je zamislio da njegov narod doživi razočarenje. Vreme je prolazilo, a oni koji su s radosnim iščekivanjem očekivali svog Spasitelja bili su tužni i obeshrabreni, dok su oni koji nisu voleli pojavljivanje Isusa, ali su prihvatili poruku kroz strah, bili zadovoljni što nije došao u vreme očekivanja. Njihova nominalna veroispovest nije uticala na njihova srca i pročistila njihove živote. Vreme koje je proteklo bilo je dobro proračunato da otkrije takva srca. Oni su se prvi odvratili i ismejavali tužne i razočarane, koji su zaista voleli pojavljivanje svog Spasitelja. Videla sam Božju mudrost u iskušavanju njegovog naroda i davanju testa za otkrivanje onih koji bi odstupili i okrenuli natrag u času kušnje.

Isus i sva nebeska vojska sa simpatijom i ljubavlju su gledali na one koji su sa slatkim iščekivanjem čeznuli da vide onoga koga su volele njihove duše. Anđeli su lebdeli oko njih, da ih podrže u času njihove kušnje. Oni koji su zanemarili da prime nebesku poruku ostali su u tami, a Božji gnev se raspalio protiv njih, jer nisu hteli da prime svetlost koju im je poslao s neba. Oni verni, razočarani, koji nisu mogli razumeti zašto njihov Gospod nije došao, nisu ostali u mraku. Ponovo su ih vodili do svojih Biblija da istražuju proročanske periode. Ruka Gospodnja je

uklonjena sa brojki, a greška je objašnjena. Videli su da proročki periodi dosežu do 1844. godine, i da isti dokazi koje su izneli da pokažu da su proročki periodi završeni 1843. godine, dokazuju da će se završiti 1844. Svetlo reči Božje obasjalo je njihov položaj i otkrili su vreme zadržavanja. – Ako vizija zakasni, sačekaj je. – U svojoj ljubavi prema Isusovom trenutnom dolasku, prevideli su odlaganje vizije, koja je bila sračunata da manifestuje one koji istinski čekaju. Opet su imali tačku vremena. Ipak, videla sam da se mnogi od njih nisu mogli uzdići iznad svog teškog razočaranja, da poseduju onaj stepen žara i energije koji je obeležio njihovu veru 1843. godine.

Sotona i njegovi anđeli su trijumfovali nad njima, a oni koji nisu hteli primiti poruku, čestitali su sebi na dalekovidnom prosuđivanju i mudrosti da nisu primili zabludu, kako su je oni zvali. Nisu shvatili da odbacuju Božji savet protiv sebe i da rade u jedinstvu sa Sotonom i njegovim anđelima kako bi zbunili Božji narod, koji je živeo poruku rođenu na nebu.

Vernici u ovu poruku bili su potlačeni u crkvama. Strah ih je neko vreme držao, tako da nisu ispoljavali osećaje svog srca, ali je vreme koje je prolazilo otkrilo njihova prava osećanja. Želeli su da učutkaju svedočanstvo koje su vernici osećali prinuđenim da daju, da se proročki periodi protežu do 1844. godine. Jasno su objasnili svoju grešku i naveli razloge zašto su očekivali svog Gospoda 1844. Protivnici nisu mogli izneti nikakve argumente protiv ponuđenih snažnih razloga. Gnev crkava se raspalio protiv njih. Bili su odlučni da ne slušaju nikakve dokaze, i da spreče njihova svedočenja u crkvama, tako da ih drugi ne čuju. Oni koji se nisu usuđivali uskratiti drugima svetlo koje im je Bog dao, bili su isključeni iz crkava; ali Isus je bio s njima, i oni su bili radosni u svetlu njegovog lica. Bili su spremni da prime poruku drugog anđela.

Vidi: Danilo 8:14; Havakuk 2:1-4; Malahija pogl.3 i 4; Matej 24:36; Otkri-
venje 14:6-7.

Druga anđeoska poruka

Crkve nisu htele primiti svetlo poruke prvog anđela, a pošto su odbacile svetlost s neba, otpale su od Božje naklonosti. Pouzdali su se u vlastitu snagu i postavili su se svojim suprotstavljanjem prvoj poruci gde nisu mogli videti svetlo druge anđeoske poruke. Ali voljeni Božji, koji su bili potlačeni, odgovorili su na poruku, Vavilon je pao, i napustili pale crkve.

Blizu kraja druge anđeoske poruke, videla sam veliku svetlost s neba kako obasjava Božji narod. Zraci ove svetlosti delovali su sjajno kao sunce. I čuo sam glasove anđela kako viču: „Gle, Mladoženja dolazi, izađite mu u susret!“

Ponoćni poklič je dat da dâ snagu poruci drugog anđela. Anđeli su poslani s neba da probude obeshrabrene svete i pripreme ih za veliko delo koje je pred njima. Najtalentovaniji muškarcu nisu bili prvi koji su primili ovu poruku. Anđeli su bili poslani poniznim, odanim, i prisilili ih da podignu poklič: „Evo Mladoženja dolazi, iziđite mu u susret.“ Oni kojima je poveren ovaj poklič požurili su i u sili Duha Svetoga raširili su poklič i probudili svoju obeshrabrenu braću. Ovaj poklič nije se nalazio u mudrosti i učenosti ljudi, već u sili Božjoj, a njegovi sveci koji su čuli poklič nisu mu mogli odoleti. Najduhovniji su prvi primili ovu poruku, a oni koji su ranije predvodili u delu bili su poslednji koji su primili i pomogli da se zatalasa poklič: „Evo Mladoženja dolazi, izađite mu u susret.“

U svakom delu zemlje svetlo je bilo dato na poruku drugog anđela, a poklič je otapao hiljade. Išao je od grada do grada, i od

sela do sela, sve dok se Božji narod koji je čekao nije potpuno probudio. Mnogi nisu dopustili da ova poruka uđe u crkve, a veliko društvo koje je imalo živo svedočanstvo u sebi napustilo je pale crkve. Ponoćnim pokličem izvršeno je veliko delo. Poruka je bila pronicljiva i navela je vernike da sami potraže živo iskustvo. Znali su da se ne mogu osloniti jedni na druge.

Sveti su sa strepnjom očekivali svog Gospoda postom, bdenjem i gotovo neprestanom molitvom. Čak su i neki grešnici očekivali vreme sa užasom, dok se činilo da se velika masa uskomešala protiv ove poruke i manifestovala duh Sotone. Rugali su se i sprdali, i svuda se čulo: „Niko ne zna dan i čas.“ Zli anđeli su likovali oko njih, podstičući ih da otvrdnu svoja srca i da odbace svaki zrak svetlosti s neba, kako bi ih mogli učvrstiti u zamci. Mnogi su ispovedali da traže svog Gospoda, koji nije imao ni dela ni udela u tome. Božja slava kojoj su svedočili, poniznost i duboka odanost onih koji su čekali, i ogromna težina dokaza, naveli su ih da priznaju da su primili istinu. Ali nisu bili preobraćeni. Nisu bili spremni. Sveti su posvuda osećali duh svečane i usrdne molitve. Na njima je počivala sveta svečanost. Anđeli su sa najdubljim zanimanjem posmatrali rezultat i uzdizali one koji su primili nebesku poruku, i izvlačili ih iz zemaljskih stvari da bi dobili velike zalihe iz izvora spasenja. Božji narod je tada bio prihvaćen sa njim. Isus ih je gledao sa zadovoljstvom. Njegov lik se ogledao u njima. Prineli su potpunu žrtvu, potpuno posvećenje i očekivali da će biti promenjeni u besmrtnost. Ali bilo im je suđeno da ponovo budu tužni i razočarani. Vreme u koje su gledali, očekujući izbavljenje, je prošlo. Još su bili na zemlji, a efekti prokletstva nikad nisu bili vidljiviji. Stavili su svoje naklonosti na nebo, i u slatkom iščekivanju, okusili besmrtno oslobođenje; ali njihove nade se nisu ostvarile.

Strah koji je obuzeo mnoge ljude nije nestao odjednom. Nisu odmah trijumfovali nad razočaranima. Ali kako oni nisu osetili nikakav vidljivi Božji gnev, oporavili su se od straha koji su osećali i započeli svoje ismejavanje, ruganje i sprdanje. Božji narod je ponovo bio iskušan i testiran. Svet im se smejao, rugao i grdio ih; a oni koji su bez sumnje verovali da će Isus tada doći, uskrsnuti mrtve i promeniti žive svete, preuzeti kraljevstvo i zauvek ga posedovati, osećali su se kao nekad Hristovi učenici. „Uzeli su mog Gospoda, i ne znam gde su ga metnuli.“

Vidi: Matej 24:36, 25:6; Jovan 20:13; Otkrivenje 14:8.

Ilustracija Adventnog pokreta

Videla sam određena društva koja su izgledala povezana užadima. Mnogi u tim društvima bili su u potpunom mraku. Oči su im bile usmerene prema zemlji i činilo se da između njih i Isusa nema nikakve veze. Videla sam pojedince razbacane po ovim različitim društvima čija su lica izgledala svetla i čije su oči bile podignute prema nebu. Isusovi snopovi svetlosti, poput sunčevih zraka, bili su im preneseni. Anđeo mi je rekao da pažljivo pogledam, i videla sam anđela kako bdi nad svakim od onih koji su imali tračak svetlosti, dok su zli anđeli okruživali one koji su bili u tami. Čuo sam glas anđela koji viče: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas suda njegov.“

Veličanstveno svetlo se spustilo na ove čete, da prosvetli sve koji bi ga primili. Neki od onih koji su bili u tami primili su svetlost i radovali se; dok su se drugi odupirali svetlu s neba i govorili da je to obmana da ih zavede. Svetlost je nestala od njih, a oni su ostali u tami. Oni koji su primili svetlo od Isusa, radosno su negovali porast dragocene svetlosti koja je izlivena na

njih. Lica su im se ozarila i zasijala svetom radošću, dok su njihovi pogledi sa velikim zanimanjem bili upereni uvis ka Isusu, a njihovi glasovi su se čuli u skladu sa glasom anđela: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas suda njegov.“ Dok su podizali taj poklič, videla sam one koji su bili u mraku kako ih guraju bokovima i ramenima. Tada su mnogi od onih koji su negovali sveto svetlo, prekinuli konopce koji su ih sputavali, i izdvojili se odvojeno od tih družina. I dok su mnogi kidali konopce koji su ih vezivali, ljudi koji su pripadali ovim različitim četama, koje su oni poštovali, prolazili su kroz čete, jedni sa prijatnim rečima, a drugi sa gnevnim pogledima i pretećim pokretima, vezali su konopce koje su slabili i stalno govorili: „Bog je s nama. Mi stojimo u svetlosti. Mi imamo istinu.“ Pitala sam ko su ti ljudi. Rečeno mi je da su oni propovednici i vodeći ljudi, koji su sami odbacili svetlost i nisu voljni da je drugi prime. Videla sam one koji su negovali svetlost kako sa zanimanjem i žarkom željom gledaju prema gore, očekujući da će Isus doći i uzeti ih k sebi. Ubrzo je oblak prešao preko onih koji su se radovali svetlosti, a lica su im izgledala tužna. Zapitala sam se o uzroku ovog oblaka. Pokazano mi je da je to njihovo razočarenje. Vreme kada su očekivali svog Spasitelja je prošlo, a Isus nije došao. Obuzela ih je malodušnost, a oni ljudi koje sam приметila, propovednici i vođe, su se radovali. Oni koji su odbacili svetlost, trijumfovali su u velikoj meri, dok su Sotona i njegovi zli anđeli takođe likovali oko njih.

Tada sam čula glas drugog anđela koji je govorio: „Pade, pade, Vavilon!“ Svetlo je obasjalo te očajnike, i sa žarkim željama za njegovim pojavljivanjem, oni su opet uprli svoje oči u Isusa. Tada sam videla brojne anđele kako razgovaraju sa drugim anđelom, koji je povikao: „Pade, pade, Vavilon Vavilon!“, i ovi anđeli su podigli svoje glasove sa drugim anđelom, i

povikali: „Evo, Mladoženja dolazi! Izadite mu u susret!“ Melodični glasovi ovih anđela kao da su dopirali svuda. Izuzetno sjajna i veličanstvena svetlost obasjala je one koji su cenili svetlost koja im je data. Njihova lica blistala su sjajnom slavom, i sjedinili su se sa anđelima u pokliču: „Evo, Mladoženja dolazi!“ I dok su skladno dizali poklič među ovim različitim društvima, oni koji su odbijali svetlost gurali su ih, ljutih pogleda, prezirali ih i ismejavali. Ali Božji anđeli su mahali svojim krilima nad progonjenima, dok su Sotona i njegovi anđeli pokušavali da zgusnu njihovu tamu oko njih, da ih navedu da odbace svetlost s neba.

Tada sam čula glas kako govori onima koji su bili gurani i ismejavani: „Izadite između njih i ne dohvatajte se nečistog.“ Veliki broj prekinuo je konopce koji su ih vezali, i poslušali su glas, ostavili one koji su bili u tami i sjedinili se sa onima koji su prethodno raskinuli konopce, i radosno su sjedinili svoje glasove s njima. Čula sam glas usrdne, mučne molitve nekolicine koji su još ostali sa četama koje su bile u mraku. Propovednici i vodeći ljudi prolazili su ovim različitim četama, jače stežući užad; ali ipak sam čula ovaj glas usrdne molitve. Tada sam videla one koji su se molili pružajući ruke za pomoć prema tom udruženom društvu koji su bili slobodni, radujući se Bogu. Odgovor od njih, dok su iskreno gledali u nebo, i pokazivali prema gore, bio je: „Izadite između njih i odvojte se.“ Videla sam pojedince kako se bore za slobodu, i na kraju su pokedali uzice koje su ih vezivale. Odupirali su se naporima da se čvršće stegnu konopci i nisu se obazirali na ponavljane tvrdnje: „Bog je s nama, mi imamo istinu sa sobom.“ Pojedinci su nastavili da napuštaju čete koje su bile u mraku i pridružile se slobodnoj četi, koja je izgledala kao na otvorenom polju podignutom iznad zemlje. Pogled im je bio uprt gore, a slava Božja počivala

je na njima, i uzvikivali su hvalu Bogu. Bili su ujedinjeni i činilo se da su uvijeni u svetlost neba. Oko ove čete bili su neki koji su bili pod uticajem svetlosti, ali koji nisu bili posebno povezani sa četom. Svi koji su cenili svetlo bačeno na njih gledali su prema gore sa velikim interesovanjem. Isus ih je gledao sa slatkim odobravanjem. Očekivali su da će Isus doći. Čeznuli su za njegovim pojavljivanjem. Nisu bacili ni jedan dugotrajan pogled na zemlju. Opet sam videla kako se oblak spustio na one koji su čekali. Videla sam kako okreću svoje umorne oči prema dolje. Pitala sam se o uzroku ove promene. Moj anđeo pratilac je rekao: „Opet su razočarani u svojim očekivanjima. Isus još ne može doći na zemlju. Oni još moraju patiti za Isusa i izdržati veće kušnje. Moraju se odreći zabluda i tradicija koje su primili od ljudi, i u potpunosti se okrenuti Bogu i njegovoj reči. Moraju biti pročišćeni, ubeljeni i isprobani. A oni koji izdrže to gorko iskušenje dobiće večnu pobeđu.“

Isus nije došao na zemlju kako je očekivalo radosno društvo koje ga je čekalo, da očisti Svetinju, pročišćavajući zemlju vatrom. Videla sam da su bili tačni u svom računanju proročkih perioda. Proročko vreme je zatvoreno 1844. Njihova greška se sastojala u tome što nisu razumeli šta je svetilište i prirodu njegovog čišćenja. Isus je ušao u Svetinju nad svetinjama da očisti Svetinju u poslednje dane. Pogledala sam ponovo društvo koje je čekalo, razočarano. Izgledali su tužno. Pažljivo su ispitali dokaze svoje vere i pratili računanje proročkih perioda i nisu mogli otkriti nikakvu grešku. Vreme je bilo ispunjeno, ali gde je bio njihov Spasitelj? Izgubili su ga.

Tada mi je pokazano razočaranje učenika kad su došli do groba i nisu našli Isusovo telo. Marija je rekla: „Uzeli su mog Gospoda, i ne znam gde su ga položili.“ Anđeli su ožalošćenim učenicima rekli da je njihov Gospod uskrsnuo i da će pred njima

otići u Galileju.

Videla sam da je Isus, dok je gledao razočarane sa najdubljim sažaljenjem, poslao svoje anđele da usmere njihove umove kako bi ga mogli pronaći i slediti gde je bio, da bi mogli shvatiti da zemlja nije Svetilište; da mora ući u Najsvetije mesto nebeskog Svetilišta da ga očisti; da izvrši posebno pomirenje za Izrael, i da primi kraljevstvo svog Oca, a zatim se vrati na zemlju i uzme ih da žive sa njim zauvek. Razočaranje učenika dobro predstavlja razočaranje onih koji su očekivali svog Gospoda 1844. godine. Vratila sam se u vreme kada je Hrist trijumfalno ujahao u Jerusalem. Radosni učenici su verovali da će on tada preuzeti kraljevstvo i vladati kao zemaljski princ. Pratili su svog kralja s velikim nadama. Posekli su prekrasne palmine grane, skinuli gornje haljine i s oduševljenjem ih raširili na putu; i jedni su išli ispred, a drugi za njima vičući: „Hosana Sinu Davidovu! Blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na visini!“ Uzbuđenje je uznemirilo fariseje, pa su poželeli da Isus ukori svoje učenike. Ali on im reče: „Ako ovi začute, kamenje bi odmah povikalo.“ Proročanstvo iz Zaharije 9:9 moralo se ispuniti, ali, videla sam, učenici su bili osuđeni na gorko razočarenje. Za nekoliko dana pošli su za Isusom na Golgotu i videli ga kako krvari i unakaženog na okrutnom krstu. Bili su svedoci njegove mučne smrti i položili ga u grob. Srca su im pala od tuge. Njihova očekivanja se nisu ostvarila ni u jednom pojedinom slučaju. Njihove nade su umrle sa Isusom. Ali kako je ustao iz mrtvih i ukazao se svojim ožalošćenim učenicima, njihove nade su oživele. Izgubili su svog Spasitelja, ali opet su ga našli.

Videla sam da razočaranje onih koji su verovali u dolazak Gospodnji 1844. godine nije jednak razočaranju učenika. Proročanstvo se ispunito u prvoj i drugoj anđeoskoj poruci. Date su im u pravo vreme i izvršile su posao koji je Bog osmislio da

izvrše.

Vidi: Danilo 8:14; Matej 21:4-16, 25:6; Marko 16:6-7; Luka 19:35-40; Jovan 14:1-3, 20:13; 2. Korinćanima 6:17; Otkrivenje 10:8-11, 14:7-8.

Još jedna ilustracija

Pokazano mi je interesovanje koje je celo nebo ispoljilo za delo koje se odvijalo na zemlji. Isus je dao nalog jednom snažnom i moćnom anđelu da siđe i upozori stanovnike zemlje da se pripreme za njegovu drugo pojavljivanje. Videla sam moćnog anđela kako napušta Isusovo prisustvo na nebu. Pred njim je išla izuzetno sjajna i veličanstvena svetlost. Rečeno mi je da je njegova misija da obasja zemlju svojom slavom i da upozori čoveka na nadolazeći gnev Božji. Mnoštvo je primilo svetlost. Neki su delovali vrlo svečano, dok su drugi bili radosni i oduševljeni. Svetlost je bila bačena na sve, ali su neki samo došli pod uticaj svetlosti i nisu je zdušno primili. Ali svi koji su je primili, okrenuli su svoja lica prema nebu i proslavili Boga. Mnogi su bili ispunjeni velikim gnevom. Propovednici i narod ujedinili su se sa zlima, i snažno se odupirali svetlosti koju je rasuo moćni anđeo. Ali svi koji su je primili povukli su se iz sveta i bili blisko ujedinjeni.

Sotona i njegovi anđeli su se užurbano bavili nastojanjem da odvuku umove svih kojima su mogli od svetlosti. Društvo koje je odbilo svetlost ostalo je u mraku. Videla sam anđela kako sa najdubljim zanimanjem posmatra deklarisanu Božju narod, da zabeleži karakter koji su razvili, dok im se prezentovala poruka nebeskog porekla. I pošto su se mnogi koji su ispovedali ljubav prema Isusu okrenuli od nebeske poruke s podsmehom, prezirom i mržnjom, anđeo s pergamentom u ruci napravio je sramni

zapis. Celo nebo je bilo ispunjeno ogorčenjem, jer su Isusa omalovažavali njegovi navodni sledbenici.

Videla sam razočarenje onih koji veruju. Oni nisu ugledali svog Gospoda u očekivano vreme. Božja je namera bila da sakrije budućnost i dovede svoj narod do tačke odluke. Bez ovog vremena delo koje je Bog osmislio ne bi bilo izvršeno. Sotona je vodio umove mnogih daleko napred u budućnost. Vremenski period koji je proglašen za Hristovo pojavljivanje mora navesti um da ozbiljno traži sadašnju pripremu. Kako je vreme prolazilo, oni koji nisu u potpunosti primili svetlost anđela, sjedinili su se sa onima koji su prezreli nebesku poruku, i okrenuli su se na razočarane u ismevanju. Videla sam anđele na nebu kako se savetuju sa Isusom. Oni su zabeležili situaciju Hristovih deklariranih sledbenika. Prolazak određenog vremena ih je testirao i iskušao, i mnogi su bili izvagani na vagi i pronađeni su manjkavi. Svi su se glasno izjašnjavali da su hrišćani, ali nisu uspeli slediti Hrista u gotovo svim pojedinostima. Sotona je likovao stanjem navodnih Hristovih sledbenika. Imao ih je u zamci. On je naveo većinu da napusti pravi put, a oni su pokušavali da se popnu na nebo na neki drugi način. Anđeli su videli čiste, pročišćene i svete, sve pomešane sa grešnicima na Cionu i licemerima koji vole svet. Čuvali su one koji zaista vole Isusa, ali pokvareni su uticali na svete.

Onima čija su srca gorela od čežnjive, intenzivne želje da vide Isusa, njihova braća su zabranila da govore o njegovom dolasku. Anđeli su posmatrali celu scenu i saosećali sa ostatkom, koji je voleo Isusovo pojavljivanje. Još jedan moćni anđeo je dobio zadatak da se spusti na zemlju. Isus mu je stavio u ruku svitak, i kada je došao na zemlju, povikao je: „Pade, pade Vavilon!“ Tada sam videla kako razočarani opet izgledaju veselo, i podižu svoje oči prema nebu, gledajući s verom i nadom u

dolazak svoga Gospoda. Ali činilo se da su mnogi ostali u tupom stanju, kao da spavaju; ipak sam mogla videti trag duboke tuge na njihovim licima. Razočarani su iz Biblije videli da su u vremenu čekanja i da moraju strpljivo čekati ispunjenje vizije. Isti dokazi koji su ih naveli da traže svog Gospoda 1843. godine, naveli su ih da ga očekuju 1844. Videla sam da većina nema onu energiju koja je obeležila njihovu veru 1843. Njihovo razočarenje je umanjilo njihovu veru. Ali kako su se razočarani ujedinili u pokliču drugog anđela, nebeska vojska je pogledala s najdubljim zanimanjem i označila učinak poruke. Videli su kako se oni koji su nosili ime hrišćana okreću s podsmehom i prezirom prema onima koji su bili razočarani. Dok su reči padale s rugačevih usana: „Još niste otišli gore!“ anđeo ih je zapisao. Anđeo je rekao: „Oni se rugaju Bogu.“

Ukazano mi je unazad na uzimanje Ilije. Njegov plašt je pao na Elišu, a zla deca (ili mladići) su ga pratila, rugajući se i vičući: „Idi gore, ćelavi! Idi gore, ćelavi!“ Rugali su se Bogu i tamo dočekali svoju kaznu. Naučili su to od svojih roditelja. A oni koji su se rugali i sprdali ideji o uzlasku svetaca, biće pohođeni Božjim pošastima, i shvatiće da nije mala stvar sa njim se šaliti.

Isus je dao nalog drugim anđelima da brzo polete kako bi oživeli i ojačali klonulu veru njegovog naroda i pripremili ih da shvate poruku drugog anđela i važnog poteza koji je uskoro trebao biti učinjen na nebu. Videla sam kako ovi anđeli primaju veliku silu i svetlost od Isusa, i brzo lete na zemlju da ispune svoj zadatak da pomognu drugom anđelu u njegovom radu. Velika svetlost obasjala je Božji narod dok su anđeli povikali: „Evo Mladoženja dolazi, izađite mu u susret.“ Tada sam videla one razočarane kako se dižu, i u skladu sa drugim anđelom, objavljuju: „Evo Mladoženja dolazi, izlazite mu u susret.“ Svetlost

anđela svuda je prodirala u tamu. Sotona i njegovi anđeli nastojali su da spreče ovu svetlost da se širi i da ima svoje planirano dejstvo. Oni su se svađali sa anđelima Božjim i govorili im da je Bog prevario ljude, i da sa svom svojom svetlošću i moći, ne mogu naterati ljude da poveruju da Isus dolazi. Božji anđeli su nastavili svoje delo, iako je Sotona nastojao da pregradi put i odvuče umove ljudi od svetlosti. Oni koji su ga primili izgledali su veoma srećni. Uprli su svoje oči u nebo i čeznuli za Isusovim pojavljivanjem. Neki su bili u velikoj nevolji, plakali i molili se. Činilo se da su im oči uprte u sebe i nisu se usudile pogledati prema gore.

Dragoceno svetlo s neba odvojilo je tamu od njih, i njihove oči, koje su bile uprte u očajanju u sebe, bile su uperene uvis, a zahvalnost i sveta radost izražavali su se na svakoj osobini. Isus i sva anđeoska vojska s odobravanjem su gledali na vernike koji su čekali.

Oni koji su odbacili i usprotivili se svetlu poruke prvog anđela, izgubili su svetlo druge, i nisu mogli imati koristi od moći i slave koja je pratila poruku: „Evo Mladoženja dolazi.“ Isus se okrenuo od njih sa gnevom i namrgođenošću. Oni su ga omalovažavali i odbijali. Oni koji su primili poruku bili su obavijeni oblakom slave. Čekali su, gledali i molili se da spoznaju volju Božju. Jako su se bojali da ga ne uvrede. Videla sam Sotonu i njegove anđele kako žele da zatvore ovo božansko svetlo od Božjeg naroda; ali sve dok su oni koji su čekali negovali svetlost i držali svoje oči podignute sa zemlje na Isusa, Sotona nije mogao imati moć da im oduzme ovo dragoceno svetlo. Poruka data s neba razbesnila je Sotonu i njegove anđele, i one koji su tvrdili da vole Isusa, ali su prezirali njegov dolazak, prezirali i ismejavali verne. Ali anđeo je zabeležio svaku uvredu, svaku malodušnost, svako zlostavljanje koje su primili od svoje nazovi

braće. Mnogi su podigli svoje glasove da poviču: „Evo Mladženja dolazi,“ i napustili su svoju braću koja nisu volela Isusovo pojavljivanje i koja im nisu dopuštala da se bave njegovim drugim dolaskom. Videla sam Isusa kako okreće lice od onih koji su odbacivali i prezirali njegov dolazak, a zatim je zapovedio anđelima da izvedu njegov narod iz sredine nečistih, da se ne ukaljaju. Oni koji su bili poslušni porukama istupili su slobodni i ujedinjeni. Sveto i sjajno svetlo ih je obasjalo. Odrekli su se sveta, otrgnuli svoje naklonosti od njega i žrtvovali svoje zemaljske interese. Odrekli su se svog zemaljskog blaga i njihov zabrinuti pogled bio je uperen u nebo, očekujući da vide svog voljenog Izbavitelja. Povećena, sveta radost sijala je na njihovim licima i govorila o miru i radosti koji su vladali unutra. Isus je naredio svojim anđelima da odu i ojačaju ih, jer se bližio čas njihove kušnje. Videla sam da ovi koji čekaju još nisu iskušani kao što moraju biti. Nisu bili oslobođeni zabluda. I videla sam milost i dobrotu Božju u slanju upozorenja ljudima na Zemlji i ponavljanim porukama da ih dovedu do određenog vremena, da ih navedu na marljivo istraživanje samih sebe, kako bi se mogli osloboditi grešaka koje su predate od neznabožaca i papišta. Kroz ove poruke Bog izvodi svoj narod gde može raditi za njih u većoj moći i gde mogu držati sve njegove zapovesti.

Vidi: 2. Kraljevima 2:11-25; Danilo 8:14; Havakuk 2:1-4; Matej 25:6; Otkrivenje 14:8, 18:1-5.

Svetinja

Tada mi je pokazano teško razočaranje Božjeg naroda. Nisu videli Isusa u očekivano vreme. Nisu znali zašto njihov Spasitelj nije došao. Nisu mogli videti nikakav dokaz zašto

se proročko vreme nije završilo. Anđeo reče: „Je li Božja reč izneverila? Da li Bog nije ispunio svoja obećanja? Ne: ispunio je sve što je obećao. Isus je ustao, i zatvorio vrata Svetilišta nebeske Svetinje, i otvorio vrata Svetinje nad svetinjama, i ušao da očisti Svetinju.“ Anđeo je rekao: „Svi koji strpljivo čekaju shvaćiće misteriju. Čovek je pogrešio; ali od Boga nije bilo propusta. Sve se ispunilo što je Bog obećao; ali je čovek pogrešno gledao na zemlju, verujući da je to Svetilište koje se treba očistiti na kraju proročkih perioda. Čovekova očekivanja su propala, ali Božje obećanje nikako.“ Isus je poslao svoje anđele da usmere razočarane, da uvedu njihove umove u Svetinju nad svetinjama gde je otišao da očisti Svetilište i izvrši posebno pomirenje za Izrael. Isus je rekao anđelima da će svi koji ga pronađu razumeti delo koje treba obaviti. Videla sam da će Isus, dok je bio u Svetinji nad svetinjama, venčati sa Novim Jerusalimom, a nakon što se njegovo delo završi u Najsvetijem mestu, sići će na zemlju u kraljevskoj moći i uzeti sebi dragocene koji su strpljivo čekali njegov povratak.

Zatim mi je pokazano šta se dogodilo na nebu kada su se proročki periodi završili 1844. Videla sam da kada se završila Isusova služba u Svetom mestu i kada je zatvorio vrata te prostorije, velika tama se spustila na one koji su čuli i odbacili poruke o Hristovom dolasku, i izgubili su ga iz vida. Isus se tada obukao u svečane haljine. Oko donjeg ruba njegove haljine bilo je zvonice i nar, zvonice i nar. Okačio je na svoja ramena naprsnik vešte izrade. I dok se kretao, blistalo je poput dijamanta, uvećavajući slova koja su izgledala kao imena ispisana ili ugravirana na naprsniku. Nakon što je bio potpuno obučen, sa nečim na glavi što je ličilo na krunu, anđeli su ga okružili, i u plamenim kolima prošao je unutar drugog zastora. Tada mi je traženo da obratim pažnju na dva odeljenja nebeskog Svetilišta. Zavesa, ili

vrata, bila je otvorena i bilo mi je dozvoljeno da uđem. U prvom odeljenju videla sam svećnjak sa sedam lampi, koji je izgledao bogato i veličanstveno; takođe i sto na kojem su bili izloženi hlebovi, i kadioni oltar i kadionica. Sav nameštaj ovog odeljenja izgledao je kao najčistije zlato, i odražavao je sliku onoga koji je ušao u to mesto. Zavesa koja je razdvajala ova dva odeljenja izgledala je veličanstveno. Bila je različitih boja i materijala, sa predivnim obrubom, sa iskovanim zlatnim likovima koji su predstavljali anđele. Zavesa je podignuta, a ja sam pogledala u drugo odeljenje. Videla sam tamo kovčeg koji je izgledao kao od najfinijeg zlata. Kao obrub oko vrha kovčega, bio je najlepši rad koji je predstavljao krune. Bio je od čistog zlata. U kovčegu su bile kamene ploče sa deset zapovesti. Na svakom kraju kovčega nalazio se ljupki heruvim s raširenim krilima iznad njega. Njihova krila su bila podignuta uvis i dodirivala jedno drugo iznad Isusove glave, dok je stajao kraj kovčega. Njihova lica su bila okrenuta jedno prema drugom, i gledali su prema dole u kovčeg, predstavljajući svu anđeosku vojsku koja sa zanimanjem gleda na Božji zakon. Između heruvima nalazila se zlatna kadionica. I dok su molitve svetih u veri dolazile do Isusa, i on ih prinosio svom Ocu, iz tamjana se pojavio slatki miris. Izgledalo je kao dim najlepših boja. Iznad mesta gde je Isus stajao, pred kovčegom, videla sam izuzetno svetlu slavu u koju nisam mogao da gledam. Izgledalo je poput prestola gde je Bog boravio. Dok se tamjan uzdizao do Oca, blistava slava je došla sa Očevog prestola Isusu, a od Isusa je izlivena na one čije su molitve izišle kao slatki tamjan. Svetlost i slava izlile su se na Isusa u bogatom izobilju, i zasenile sedište milosti, a nizovi slave ispunili su hram. Nisam mogla dugo gledati na slavu. Nijedan jezik to ne može opisati. Bila sam savladana i okrenula sam se od veličanstvenosti i slave prizora.

Pokazano mi je Svetilište na zemlji koje sadrži dva odeljenja. Ličilo je na ono na nebu. Rečeno mi je da je to zemaljsko Svetište, obličje nebeskog. Nameštaj prvog odeljenja zemaljskog Svetilišta bio je takav u prvom odeljenju nebeskog. Zavesa je bila podignuta, i ja sam pogledala u Svetinju nad svetinjama i videla da je nameštaj isti kao u Najsvetijem mestu nebeske Svetinje. Sveštenici su služili u oba odeljenja zemaljskog Svetilišta. U prvom odeljenju služio je svaki dan u godini i ulazio u Najsvetije mesto samo jednom godišnje, da ga očisti od greha koji su tu preneti. Videla sam da je Isus služio u oba odeljenja nebeskog Svetilišta. On je ušao u nebesko Svetilište prinošenjem svoje krvi. Zemaljski sveštenici su bili uklanjani smrću, stoga nisu mogli dugo da nastave; ali Isus je, videla sam, zauvek bio sveštenik. Kroz žrtve i prinose donesene u zemaljsko Svetilište, sinovi Izraela trebali su se uhvatiti za zasluge Spasitelja koji dolazi. I u Božjoj mudrosti, pojedinosti ovog dela su nam date da bismo se mogli osvrnuti na njih i razumeti Isusovo delo u nebeskom Svetilištu.

Prilikom raspeća, kad je Isus umro na Golgoti, on je povikao: „Svršeno je,“ a zavesa hrama se razderala na dvoje, od vrha do dna. Ovo je trebalo pokazati da su službe zemaljskog Svetilišta zauvek završene i da se Bog više neće sastajati s njima u njihovom zemaljskom hramu, da prihvati njihove žrtve. Tada je prolivena Isusova krv, s kojom je on sam trebao služiti u nebeskom Svetilištu. Kao što su sveštenici u zemaljskom Svetilištu jednom godišnje ulazili u Najsvetije mesto da bi očistili Svetinju, Isus je ušao u Najsvetije mesto nebeske, na kraju 2300 dana iz Danila 8. glava, 1844. godine, da izvrši konačno pomirenje za sve koji mogu imati koristi od njegovog posredovanja, i da očisti Svetilište.

Vidi: Izlazak, pogl. 25-28; Levitska, pogl.16; 2. Kraljevima 2:11; Danilo

Treća anđeoska poruka

Kada se Isusova služba zatvorila u Svetom mestu i on prešao u Najsvetije mesto i stao pred kovčeg u kojem je bio zakon Božji, poslao je drugog moćnog anđela na zemlju s trećom porukom. Stavio je pergament u anđelovu ruku, i dok se spuštao na zemlju u veličanstvenosti i sili, objavio je strašno upozorenje, najstrašniju pretnju koja je ikada preneta čoveku. Ova poruka je osmišljena da stavi na oprez decu Božju i pokaže im čas iskušenja i teskobe koji je bio pred njima. Anđeo je rekao: „Biće dovedeni u blisku borbu sa zveri i njenim likom. Njihova jedina nada u večni život je da ostanu postojani. Iako su im životi u pitanju, ipak se moraju čvrsto držati istine.“ Treći anđeo zaključuje svoju poruku ovim rečima: „Ovde je istrajnost svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Dok je ponavljao ove reči, pokazao je na nebesko Svetilište. Umovi svih koji prihvataju ovu poruku usmereni su na Najsvetije mesto gde Isus stoji pred kovčegom, čineći svoje završno posredovanje za sve one za koje milost još uvek traje, i za one koji su nesvesno prekršili zakon Božji. Ovo pomirenje se vrši za pravedne mrtve, kao i za pravedne žive. Isus vrši pomirenje i za one koji su umrli, ne primivši svetlo na Božje zapovesti, koji su zgrešili u neznanju.

Nakon što je Isus otvorio vrata Najsvetijeg mesta, videlo se svetlo subote, i Božji narod je trebao biti ispitan i prokušan, kao što je Bog oprobao decu Izraelovu u davna vremena, da se vidi hoće li se držati njegovog zakona. Videla sam trećeg anđela kako pokazuje nagore, pokazujući razočaranima put do Najsvetijeg mesta nebeske Svetinje. Sledili su Isusa verom u Najsvetije mesto. Opet su našli Isusa, i radost i nada iznova su

potekli. Videla sam ih kako se osvrću na prošlost, od objave o drugom Isusovom dolasku, preko svojih putovanja do prolaska vremena 1844. Videli su objašnjenje svog razočaranja, a radost i sigurnost ih ponovo oživljavaju. Treći anđeo je osvetlio prošlost, sadašnjost i budućnost, i oni znaju da ih je Bog zaista vodio svojim tajanstvenom providenjem.

Predstavljeno mi je da je ostatak sledio Isusa u Svetinju na svetinjama, i gledao kovčeg i sedište milosti, i bio zarobljen njihovom slavom. Isus podiže poklopac kovčega, i gle! kamene ploče sa deset zapovesti ispisanih na njima. Oni prate živa pro-ročišta; ali oni se vraćaju sa drhtanjem kada ugledaju četvrtu zapovest koja živi među deset svetih zapovesti, dok jača svetlost sija nad njom nego nad ostalih devet, a oreol slave je svuda oko nje. Tamo ne nalaze ništa što ih obaveštava da je subota ukinuta ili promenjena na prvi dan u sedmici. Piše isto kao kad je izgovorena Božjim ustima u svečanoj i strašnoj veličini na gori, dok su munje sevale i grmovi tutnjali, i kada je napisana njegovim vlastitim svetim prstom na kamenim pločama. „Šest dana radi i svršavaj sav svoj posao; a sedmi dan je subota Gospodu Bogu tvome.“ Oni su zadivljeni kada vide brigu o deset zapovesti. Vide ih postavljene blizu Jehove, zasenjene i zaštićene njegovom svetošću. Oni vide da su gazili četvrtu zapovest Dekaloga i da su poštovali dan koji su predali neznabošci i papisti, umesto dana koji je Jehova posvetio. Oni se ponizuju pred Bogom i žale zbog svojih prošlih prestupa.

Videla sam tamjan u dimu kadionice dok je Isus prinosio njihove ispovesti i molitve svom Ocu. I dok se uspinjao, blistava svetlost počivala je na Isusu i na sedištu milosti; a oni usrdni, koji su se molili, koji su bili uznemireni jer su otkrili da su prestupnici Božjeg zakona, bili su blagosloveni, a njihova lica obasjala su se nadom i radošću. Pridružili su se radu trećeg anđela,

i podigli svoje glasove i proglasili svečano upozorenje. Međutim, malo njih je isprva primilo poruku, no ipak su nastavili energično da objavljuju upozorenje. Tada sam videla da su mnogi prihvatili poruku trećeg anđela i ujedinili svoje glasove s onima koji su prvi objavili upozorenje, i uzvisili su Boga i veličali ga obeležavajući njegov posvećeni Dan odmora.

Mnogi koji su prihvatili treću poruku nisu imali iskustva sa dve prethodne poruke. Sotona je to shvatio, i njegovo zlo oko bilo je na njima da ih svrgne; ali treći anđeo im je ukazivao na Svetinju nad svetinjama, a oni koji su imali iskustvo u prošlim porukama ukazivali su im put do nebeskog Svetilišta. Mnogi su videli savršeni lanac istine u porukama anđela i rado su ga primili. Oni su ih prigrlili svojim redom i sledili Isusa verom u nebesko Svetilište. Ove poruke su mi bile predstavljene kao sidro za držanje tela.⁶ I kako ih pojedinci primaju i shvataju, oni su zaštićeni od mnogih Sotoninih zabluda.

Nakon velikog razočaranja 1844. godine, Sotona i njegovi anđeli su se užurbano bavili postavljanjem zamki kako bi poremetili veru tela. On je uticao na umove pojedinaca koji su imali lično iskustvo u ovim stvarima. Imali su izgled poniznosti. Oni su promenili prvu i drugu poruku i ukazali na budućnost za njihovo ispunjenje, dok su drugi upućivali daleko u prošlost, izjavljujući da su tu ispunjene. Ovi pojedinci su odvlačili umove neiskusnih i remetili njihovu veru. Neki su pretraživali Bibliju kako bi pokušali izgraditi vlastitu veru, nezavisnu od tela. Sotona je likovao u svemu tome, jer je znao da na one koji se otrgnu sa sidra može uticati različitim zabludama i odvlačiti ih vetrovima doktrine. Mnogi koji su predvodili u prvoj i drugoj poruci, sada su ih poricali, a podela i razdora je bilo u celom telu. Tada sam videla V. Milera. Izgledao je zburnjeno i bio je pognut od

⁶ Misli se na versko telo – zajednicu vernika. (Prim. prev.)

tuge i nevolje zbog svog naroda. Video je društvo koje je 1844. bilo ujedinjeno i ljubazno, kako gube ljubav jedni prema drugima i suprotstavljaju se jedni drugima. Video ih je kako padaju u hladno, nazadno stanje. Tuga je trošila njegovu snagu. Videla sam vodeće ljude kako gledaju V. Milera, bojeći se da ne prihvati poruku trećeg anđela i Božje zapovesti. I dok bi se naginjao prema svetlosti s neba, ovi ljudi bi smišljali neki plan da mu odvuču um. Videla sam ljudski uticaj koji se vršio da zadrži njegov um u tami i da njegov uticaj ostane među njima. U izvesnoj meri V. Miler je podigao glas protiv svetla s neba. Nije uspeo da primi poruku koja bi u potpunosti objasnila njegovo razočaranje i bacila svetlost i slavu na prošlost, koja bi oživela njegove iscrpljene energije, razvedрила njegovu nadu i navela ga da slavi Boga. Ipak se priklonio ljudskoj mudrosti umesto božanskoj, i budući slomljen od mukotrpnog rada u delu svog Gospoda i zbog svoje starosti, nije bio tako uračunljiv kao oni koji su ga odvajali od istine. Oni su odgovorni i greh leži na njima. Da je V. Miler mogao videti svetlost treće poruke, mnoge stvari koje su mu izgledale mračne i misteriozne bi bile objašnjene. Njegova braća su iskazivala tako duboku ljubav i interesovanje za njega da je mislio da se ne može otrgnuti od njih. Njegovo srce bi se naginjalo istini, ali onda je pogledao svoju braću. Oni su se tome usprotivili. Da li je mogao da se otrgne od onih koji su stajali uz njega uz rame najavljujući Isusov dolazak? Mislio je da ga sigurno neće odvesti na krivi put.

Bog mu je dopustio da padne pod vlast Sotone, i da smrt ima vlast nad njim. Sakrio ga je u grob, daleko od onih koji su ga neprestano odvlačili od Boga. Mojsije je pogrešio baš kad se spremao ući u obećanu zemlju. Isto tako sam videla da je V. Miler pogrešio jer kad je uskoro trebao da uđe u nebeski Hanan, dopustio je da njegov uticaj ide protiv istine. Drugi su ga doveli

do ovoga. Drugi moraju da odgovaraju za to. Ali anđeli posmatraju dragoceni prah ovog Božjeg sluga, i on će izaći na zvuk poslednje trube.

Vidi: Izlazak 20:1-17, 31:18; 1. Solunjanima 4:16; Otkrivenje 14:9-12.

Čvrsto stanovište

Videla sam društvo koje je stajalo dobro čuvano i čvrsto, i nije tolerisalo one koji bi poremetili utvrđenu veru tela. Bog ih je gledao sa odobravanjem. Prikazana su mi tri koraka – jedan, dva i tri – prva, druga i treća anđeoska poruka. Anđeo je rekao: „Teško onome ko bi pomerio blok ili malo olabavio klin ove poruke.“ Pravo razumevanje ovih poruka je od vitalnog značaja. Sudbina duša zavisi od načina na koji su primljene. Ponovo sam provedena kroz ove poruke i videla koliko je skupo Božji narod platio svoje iskustvo. Dobijeno je kroz mnogo patnje i teških sukoba. Bog ih je vodio korak po korak, sve dok ih nije postavio na čvrstu, nepomičnu platformu. Tada sam videla pojedince kako se približavaju platformi, pre nego što su zakoračili na nju kako bi pregledali temelj. Neki su s veseljem odmah stupili. Drugi su počeli da pronalaze greške u postavljanju temelja platforme. Poželeli su da se naprave poboljšanja, a onda bi platforma bila savršenija, a ljudi mnogo zadovoljniji. Neki su sišli s platforme i pregledali je, a zatim nalazili grešku, proglašivši je pogrešno položenom. Videla sam da su skoro svi čvrsto stajali na platformi i podsticali druge koji su sišli da prestanu sa svojim pritužbama, jer je Bog bio glavni graditelj i oni su se borili protiv njega. Pripovedali su o divnom Božjem delu, koje ih je dovelo do čvrste platforme, i u jedinstvu su gotovo svi podigli svoje oči prema nebu, i gromkim glasom slavili Boga. To je pogodilo

neke od onih koji su se žalili, pa su napustili platformu, a oni su opet poniznim pogledom zakoračili na nju.

Ukazano mi je nazad na objavu prvog Hristovog dolaska. Jovan je poslat u duhu i sili Ilijinoj da pripremi put za Isusov dolazak. Oni koji su odbacili Jovanovo svedočanstvo nisu imali koristi od Isusovog učenja. Njihovo protivljenje proglašenju njegovog prvog dolaska dovelo ih je tamo gde nisu mogli lako primiti ni najjači dokaz da je on Mesija. Sotona je naveo one koji su odbacili Jovanovu poruku da idu još dalje, da odbace Isusa i razapnu ga. Čineći to, smestili su se tamo gde nisu mogli primiti blagoslov na dan Pedesetnice, koji bi ih naučio putu u nebesko Svetilište. Razdiranje zastora hrama pokazalo je da se jevrejske žrtve i obredi više neće primiti. Velika Žrtva je bila prinesena i prihvaćena, a Duh Sveti koji je sišao na dan Pedesetnice preneo je umove učenika iz zemaljske svetinje u nebo, gde je Isus ušao svojom vlastitom krvlju i izlio na učenike benefite od njegovog pomirenja. Jevreji su ostali u potpunoj obmani i potpunom mraku. Izgubili su svu svetlost koju su mogli imati na plan spasenja, i još uvek su verovali u svoje beskorisne žrtve i prinose. Nisu mogli imati koristi od Hristovog posredovanja u Svetom mestu. Nebesko Svetilište zauzelo je mesto zemaljskog, ali oni nisu znali za put do neba.

Mnogi sa užasom gledaju na kurs koji su Jevreji sledili prema Isusu odbacivši ga i razapevši ga. I dok čitaju istoriju njegovog sramnog zlostavljanja, misle da vole Hrista i ne bi ga se odrekli kao Petar, ili ga razapeli kao Jevreje. Ali Bog koji je svedočio njihovoj iskazanoj simpatiji prema svom Sinu, oprobao ih je i doveo na kušnju ljubav koju su ispovedali prema Isusu.

Čitavo nebo je sa najdubljim zanimanjem posmatralo primanje poruke. Ali mnogi koji tvrde da vole Isusa i koji prolivaju suze dok čitaju priču o krstu, umesto da s radošću primaju

poruku, raspale se gnevom, ismejavaju radosnu vest o Isusovom dolasku i proglašavaju je zabludom. Oni nemaju zajednicu s onima koji su voleli njegovo pojavljivanje, nego su ih mrzeli i terali ih iz crkava. Oni koji su odbacili prvu poruku nisu mogli imati koristi od druge, a nije im koristio ni ponoćni poklič, koji ih je trebao pripremiti da s Isusom verom uđu u Najvestije mesto nebeskog Svetilišta. I odbacivanjem dve prethodne poruke, oni ne mogu videti svetlo u poruci trećeg anđela, koja pokazuje put u Najsvetije mesto. Videla sam da su nominalne crkve, kao što su Jevreji razapeli Isusa, razapeli ove poruke, i stoga nemaju znanja o pokretu koji je napravljen na nebu, ili o putu u Najsvetije mesto, i ne mogu imati koristi od Isusovog posredovanja tamo. Poput Jevreja, koji su prinosisi svoje beskorisne žrtve, oni prinose svoje beskorisne molitve ka odeljenju koje je Isus napustio, a Sotona, zadovoljan prevarom navodnih Hristovih sledbenika, uvlači ih u svoju zamku i poprima religiozni karakter, i vodi umove ovih deklariranih hrišćana sebi, i radi svojom silom, svojim znacima i lažnim čudima. Neke vara na jedan način, a neke na drugi. On ima različite zablude spremne da utiču na različite umove. Neki sa užasom gledaju na jednu prevaru, dok drugu lako prihvataju. Sotona neke obmanjuje spiritualizmom. On takođe dolazi kao anđeo svetlosti i širi svoj uticaj na zemlju. Posvuda sam videla lažne reformacije. Crkve su bile ushićene i smatrale su da Bog čudesno radi za njih, dok je to bio drugi duh. To će izumreti i ostaviti svet i crkvu u gorem stanju nego pre.

Videla sam da je Bog imao poštenu decu među nominalnim adventistima, i da će pale crkve, i propovednici i narod još uvek biti pozivani iz ovih crkava, pre nego se pošasti izliju, i oni će rado prigrliti istinu. Sotona to zna, i pre glasnog pokliča trećeg anđela, podiže uzbuđenje u ovim verskim telima, da bi oni

koji su odbacili istinu mogli pomisliti da je Bog s njima. Nada se da će prevariti poštene i navesti ih na pomisao da Bog još uvek radi za crkve. Ali svetlost će zasjati, i svaki od poštenih će napustiti pale crkve i zauzeti svoj stav sa ostatkom.

Vidi: Matej, poglavlje 3; Dela, glava 2; 2. Korinćanima 11:14; 2. Solunjanima 2:9-12; Otkrivenje 14:6-12.

Spiritualizam

Videla sam zabludu o kucanju.⁷ Sotona ima moć da pred nas iznese pojavu oblika koji se navodno predstavljaju kao naši rođaci i prijatelji koji sada spavaju u Isusu. Činiće se kao da su prisutni, izgovoriće se reči koje su izgovarali ovde, a koje su nam bile poznate, i isti ton glasa koji su imali dok su živeli pašće u uho. Sve je to da bi se svet prevario i zarobio u verovanje u ove zablude.

Videla sam da sveti moraju imati temeljno razumevanje

⁷ Nekoliko milja od Palmire, u severnom delu države Njujork, SAD, 1848. javio se jedan verski fenomen. Te godine su Megi i Kejti Foks prouzrokovale veliko spiritualističko uzbuđenje. Februara 1848. čulo se tajanstveno kucanje o pod, zidove i nameštaj bilo koje prostorije u kojoj su deca boravila. Jedne noći Kejti Foks je povikala: „Evo, gospodine Splitfut, radite isto što i ja!“ i misteriozni fenomen je odgovorio istim brojem kucanja, kao što je to prethodno učinilo dete. Posle toga, gospođa Foks i njene ćerke smislile su sistem sporazumevanja pomoću koga su duhovi kucanjem odgovarali na pitanja koja su im se postavljala.

Sestre su na kraju postale profesionalni medijumi, održavajući javne skupove i naplaćujući ulaznice za prikazivanje jednog otkrivenja za drugim iz sveta natprirodnog. Spiritualistička društva su osnivana u mnogim gradovima i selima, a širom države su se javili novi medijumi. Nije mnogo prošlo, a pokretanje stolova, pisane poruke duhova, razgovori sa „mrtvima“ i ostali fenomeni koji su od tada postali dobro poznati u svetu spiritualizma, pridružili su se tajanstvenom kucanju. (Prim. ured.)

sadašnje istine, koju moraju podržati iz Svetog pisma. Oni moraju razumeti stanje mrtvih; jer će im se još ukazivati duhovi đavolski koji se izjašnjavaju kao voljeni prijatelji i rođaci, koji će im objavljivati nebiblijske doktrine. Oni će učiniti sve što je u njihovoj moći da izazovu simpatije, i pred njima čine čuda, da potvrde ono što izjavljuju. Božji narod mora biti spreman da se suprotstavi ovim duhovima biblijskom istinom da mrtvi ništa ne znaju i da su to đavolski duhovi.

Videla sam da moramo dobro ispitati temelj naše nade, jer ćemo morati dati razlog za to iz Svetog pisma; jer ćemo videti kako se ova zabluda širi, i moraćemo se suočiti s njom licem u lice. I ako nismo spremni za to, bićemo uhvaćeni u zamku i poraženi. Ali ako učinimo sve što možemo s naše strane da budemo spremni za sukob koji je pred nama, Bog će učiniti svoj deo, a njegova svemoćna ruka će nas zaštititi. On bi pre poslao svakog anđela iz slave da napravi živu ogradu oko vernih duša, nego da budu prevareni i zavedeni lažljivim čudima Sotone.

Videla sam brzinu kojom se ta zabluda širila. Prikazan mi je voz sa kolima koji juri brzinom munje. Anđeo mi je rekao da pažljivo pogledam. Uprla sam pogled u voz. Činilo se da je celi svet ukrcan u njega. Zatim mi je pokazao vozovođu, koji je izgledao kao imponantna osoba, na kojeg su svi putnici gledali sa pijetetom. Bila sam zbunjena i pitala svog anđela pratioca ko je to. Rekao je: „To je Sotona. On je vozovođa u obliku anđela svetlosti. Zarobio je svet. Prepušteni su jakim zabludama, da veruju u laž da bi mogli biti prokleti. Njegov agent, sledeći najveći po redu, je inženjer, a drugi njegovi agenti su zaposleni u različitim uredima prema njegovim potrebama, i svi idu munjevitom brzinom u propast.“ Pitala sam anđela da li je iko preostao. Rekao mi je da pogledam u suprotnom smeru i videla sam malo društvo kako putuje uskim putem. Činilo se da su svi čvrsto

ujedinjeni i povezani istinom.

Ovo malo društvo izgledalo je istrošeno, kao da je prošlo kroz teška iskušenja i sukobe. I izgledalo je kao da se sunce upravo pojavilo iza oblaka, obasjalo njihova lica i učinilo da izgledaju trijumfalno, kao da su njihove pobjede skoro izvojevane.

Videla sam da je Gospod dao svetu priliku da otkrije zamku. Ova jedna stvar bila je dovoljan dokaz za hrišćanina ako nije bilo druge. Nema razlike između dragocenog i zlog.

Tomasa Pejna, čije se telo pretvorilo u prah, i koji će biti pozvan na kraju 1000 godina, prilikom drugog uskrsnuća, da primi svoju platu i pretrpi drugu smrt, Sotona predstavlja da je na nebu, i visoko uzvišen tamo. Sotona ga je koristio na zemlji dokle god je mogao, a sada on obavlja isti posao pod pretpostavkom da je Tomas Pejn toliko uzvišen i počašćen; i kao što je podučavao na zemlji, Sotona čini da izgleda da uči i na nebu. A neki na zemlji koji su sa užasom gledali na njegov život i smrt, i njegova pokvarena učenja dok su živeli, sada se pokoravaju da ih podučava onaj koji je bio jedan od najpodlijih i najpokvarenijih ljudi, onaj koji je prezirao Boga i njegov zakon.

Onaj koji je otac laži, zaslepljuje i obmanjuje svet tako što šalje svoje anđele da govore u ime apostola, i čini da izgleda da su u suprotnosti sa onim što su pisali kada su bili na zemlji, što je diktirao Duh Sveti. Ovi lažljivi anđeli simuliraju apostole da kvare njihova vlastita učenja i proglašavaju ih krivotvorenim. Na taj način Sotona može gurnuti navodne hrišćane, koji imaju ime da žive ali su mrtvi, i celi svet, u nesigurnost u pogledu Božje reči; jer ona direktno preseca njegovu stazu i može da osujeti njegove planove. Stoga ih navodi da posumnjaju u božansko poreklo Biblije, a zatim postavlja nevernika Tomasa Pejna, kao da je uveden na nebo kada je umro, i sjedinjen sa

svetim apostolima, koje je mrzeo na zemlji, izgleda da podučava svet.

Sotona svakom od njegovih anđela dodeljuje svoj domen delovanja. On im nalaže da budu lukavi, vešti i prepredeni. On nalaže nekima od njih da glume apostole i govore umesto njih, dok drugi treba da glume nevernike i zle ljude koji su umrli proklinjući Boga, ali sada izgledaju kao vrlo religiozni. Nema razlike između najsvetijih apostola i najpodlijeg nevernika. Oboje su stvoreni da podučavaju istu stvar. Nije važno koga Sotona imitira da govori, samo ako je njegov cilj ostvaren. Bio je tako blisko povezan sa Pejnom na zemlji i toliko mu je pomagao, da mu je lako znati same reči koje je koristio, i sam rukopis jednog od njegove odane dece koja su mu tako verno služila, i tako dobro ostvarili njegove ciljeve. Sotona je diktirao većinu njegovih spisa, i lako mu je sada diktirati sentimente preko svojih anđela i učiniti da se čini da to dolazi preko Tomasa Pejna, koji je bio njegov odani sluga dok je bio živ. Ali ovo je remek-delo Sotone. Sve ovo učenje za koje se tvrdi da potiče od apostola, svetaca i zlih ljudi koji su umrli, dolazi direktno od njegovog sotonskog veličanstva.

Ovo bi trebalo biti dovoljno da se skine veo sa svakog uma i razotkrije sva mračna, tajanstvena dela Sotone – da ima jednog koga je tako voleo, i koji je tako savršeno mrzeo Boga, sa svetim apostolima i anđelima u slavi – virtuelno govoreći svetu i nevernicima: ma koliko da ste zli, bez obzira verujete li u Boga ili u Bibliju, ili ne verujete, živite kako hoćete, raj je vaš dom; jer svi znaju da ako je Tomas Pejn na nebu, i tako uzvišen, sigurno će i oni tamo stići. Ovo je toliko upadljivo da svi mogu videti ako hoće. Sotona sada radi ono što je pokušavao da uradi od svog pada, preko pojedinaca kao što je Tomas Pejn. On svojom silom i lažnim čudesima cepa temelj nade hrišćana i gasi njihovo sunce

koje će ih obasjati na uskom putu do neba. On čini da svet veruje da Biblija nije ništa bolja od neke pripovetke, da je nenadahnutu, dok sam nudi nešto da zauzme njeno mesto, naime, *spiritualističke manifestacije!*

Ovo je kanal koji je u potpunosti posvećen njemu, pod njegovom kontrolom, i on može naterati svet da veruje šta on hoće. Knjigu koja treba da sudi njemu i njegovim sledbenicima, on vraća u senku, tamo gde on to želi. Spasitelja sveta on čini da bude samo običan čovek; i kao što je rimska straža koja je nadgledala Isusov grob, širila krivotvorene i lažne izveštaje koje su glavni sveštenici i starešine stavili u njihova usta, tako će jadni, zabludeli sledbenici ovih lažnih duhovnih manifestacija, ponavljati i pokušavati da izgleda tako, da nema ničeg čudnog u rođenju, smrti i uskrsenju našeg Spasitelja, te tako vratiti Isusa sa Biblijom u zasenak, gde ga žele, a onda naterati svet da gleda na njih i njihova lažljiva čuda, za koja izjavljuju da daleko nadmašuju Hristova dela. Tako je svet uhvaćen u zamku i uljuljkan u sigurnost; da ne saznaju njihovu strašnu prevaru, sve dok se ne izlije sedam poslednjih zala. Sotona se smeje dok gleda kako njegov plan tako dobro uspeva, i celi svet u zamci.

Vidi: Propovednik 9:5; Jovan 11:1-45; 2. Solunjanima 2:9-12; Otkrivenje 13:3-14.

Pohlepa

Videla sam Sotonu i njegove anđele kako se zajedno saveću. Poručio je svojim anđelima da odu i postave svoje zamke posebno za one koji su očekivali Hristovo drugo pojavljivanje i koji su držali sve Božje zapovesti. Sotona je rekao svojim anđelima da sve crkve spavaju. Povećao bi svoju moć i lažljiva čuda,

i mogao bi ih zadržati. „Ali mrzimo sektu svetkovatelja subote. Oni neprestano rade protiv nas i uzimaju od nas naše podanike, da bi održali taj omraženi Božji zakon.

Idite, opijte posednike zemlje i novca brigama. Ako ih možete naterati da stave svoju naklonost prema ovim stvarima, mi ih još imamo. Oni mogu ispovedati šta hoće, samo ih naterajte da više brinu za novac nego za uspeh Hristovog kraljevstva ili širenje istina koje mrzimo. Predstavite svet pred njima u najatraktivnijem svetlu, da ga vole i obožavaju. Moramo zadržati sva sredstva u našim redovima koja možemo. Što više sredstava imaju, više će povrediti naše kraljevstvo uzimajući naše podanike. A dok zakazuju sastanke na različitim mestima, onda smo u opasnosti. Tada budite veoma oprezni. Prouzrokujte svako moguće odvracanje. Uništite njihovu međusobnu ljubav. Obeshrabrite i rastužite njihove propovednike, jer ih mrzimo. Podržite svaki uverljivi izgovor onima koji imaju sredstva, da ih ne bi podelili. Kontrolišite pitanje novca ako možete, i naterajte njihove propovednike na nemaštinu i nevolju. To će oslabiti njihovu hrabrost i revnost. Borite se sa svakim centimetar zemlje. Učinite pohlepu i ljubav prema zemaljskim riznicama vladajućim crtama njihovog karaktera. Dokle god vladaju ove osobine, spasenje i milost stoje po strani. Skupite sve što možete oko njih da ih privučete, i oni će sigurno biti naši. Ne samo da osiguramo njih, već da se njihov mrski uticaj ne vrši prema drugima da bi ih odveo na nebo. A onima koji će pokušati da daju, stavite u njih nevoljno raspoloženje, da to bude oskudno.“

Videla sam da je Sotona dobro sproveo svoje planove. I dok su sluge Božje zakazivale sastanke, Sotona i njegovi anđeli shvatili su svoj posao i bili su na terenu da ometaju Božje delo, a on je neprestano stavljao sugestije u umove Božjeg naroda. Neke on vodi na jedan način, a neke na drugi, uvek

iskorišćavajući zle osobine braće i sestara, uzbuđujući i podstičući njihove prirodne sklonosti. Ako su skloni da budu sebični i pohlepni, Sotona je zadovoljan da stane na njihovu stranu, a zatim svom svojom moći nastoji da ih navede da manifestuju svoje grehe koji ih opterećuju. Ako milost Božja i svetlost istine za malo rastopi ova pohlepna, sebična osećanja i oni ne ostvare potpunu pobedu nad njima, kada nisu pod spasonosnim uticajem, Sotona dolazi i umrtvljuje svaki plemeniti, velikodušni princip, pa misle da moraju da urade previše. Oni postaju umorni od dobročinstva i zaboravljaju sve o velikoj žrtvi koju je Isus prineo za njih, da ih otkupi od vlasti Sotone i beznadežne bede.

Sotona je iskoristio Judino pohlepno, sebično raspoloženje i naveo ga da gundđa protiv mirisnog ulja koji je Marija posvetila Isusu. Juda je na to gledao kao na veliko rasipanje; moglo je biti prodato i dato siromašnima. On nije mario za siromašne, ali je izdašnu ponudu Isusu smatrao ekstravagantnom. Juda je cenio svog Gospoda tek toliko da ga proda za nekoliko srebrnika. I videla sam da među onima koji se izjašnjavaju da čekaju svog Gospoda ima nekih poput Jude. Sotona ima kontrolu nad njima, ali oni to ne znaju. Bog ne može odobriti ni delić pohlepe ili sebičnosti. Mrzi ga, i prezire molitve i savete onih koji ga poseduju. Kako Sotona vidi da je njegovo vreme kratko, on ih navodi da budu sve sebičniji, sve pohlepniji, a zatim se raduje dok ih vidi umotane u sebe, zatvorene, škrte i sebične. Kad bi se takvima mogle otvoriti oči, videli bi Sotonu u paklenom trijumfu, kako likuje nad njima i smeje se ludosti onih koji prihvate njegove predloge i stupe u njegove zamke. Tada on i njegovi anđeli uzimaju zla i pohlepna dela ovih pojedinaca, i predstavljaju ih Isusu i svetim anđelima, i prekorno govore: „Ovo su Hristovi sledbenici! Spremaj se za premeštaj!“ Sotona označava njihov devijantni kurs, a zatim ga upoređuje sa Biblijom, sa

odlomcima koji jasno ukoravaju takve stvari, a onda ga predstavlja da bi nervirao nebeske anđele, govoreći: „Ovi slede Hrista i njegovu reč! Ovo su plodovi Hristove žrtve i otkupljenja!“ Anđeli se s gađenjem okreću od tog prizora. Bog zahteva stalno delovanje od strane svog naroda, a kada se umore od dobrog i velikodušnog činjenja, on postaje umoran od njih. Videla sam da je Bog bio veoma nezadovoljan i najmanjim ispoljavanjem sebičnosti od strane svog naroda, zbog kojeg Isus nije poštedeo svoj dragoceni život. Svaki sebični, pohlepni pojedinac će usput otpasti. Poput Jude, koji je prodao svog Gospodara, oni će prodati dobra načela i plemenito, velikodušno raspoloženje za mali zemaljski dobitak. Svi će takvi biti izdvojeni iz Božjeg naroda. Oni koji žele nebo, moraju, sa svakom energijom koju poseduju, ohrabrivati principe neba. I umesto da im duša vene od sebičnosti, oni bi se trebali razvijati dobrotom, i svaku priliku poboljšati u činjenju dobra jedni drugima, i sve više i više rasti u principima neba. Isus je uzdignut preda me kao savršeni uzor. Njegov život je bio bez sebičnih interesa i bio je obeležen nesebičnom dobronamernošću.

Vidi: Marko 14:3-11; Luka 12:15-40; Kološanima 3:5-16; 1. Jovanova 2:15-17.

Rešetanje

Videla sam neke sa jakom verom i mučnim vapajima kako mole Boga. Lica su im bila bleđa i obeležena dubokom teskobom, koja je izražavala njihovu unutrašnju borbu. Na njihovim licima bila je izražena čvrstina i velika ozbiljnost, dok su im krupne kapljice znoja izbijale na čelu i slavale se. S vremena na vreme njihova bi lica obasjali znaci Božjeg odobravanja, i opet

bi se na njih spustio isti svečani, ozbiljan, zabrinut izgled.

Zli anđeli su se gomilali oko njih, pritiskajući svoju tamu na njih, da zaklone Isusa od njihovog pogleda, kako bi njihove oči mogle biti privučene tami koja ih je okruživala, da izgube poverenje u Boga, a zatim da gundaju protiv njega. Njihova jedina sigurnost bila je u tome što su im oči bile usmerene prema gore. Anđeli su imali kontrolu nad Božjim narodom, i dok je otrovna atmosfera ovih zlih anđela bila pritisnuta oko ovih zabrinutih ljudi, anđeli, koji su imali nadzor nad njima, neprestano su mahali svojim krilima nad njima kako bi raspršili gustu tamu koja ih je okruživala.

Neki, videla sam, nisu učestvovali u ovom poslu mučenja i usrdne molitve. Delovali su ravnodušno i nemarno. Nisu se opirali tami oko sebe i zatvorila ih je kao gusti oblak. Anđeli Božji su ih napustili i otišli u pomoć onim usrdnim moliteljima. Videla sam kako anđeli Božji žure u pomoć svima onima koji su se svim svojim snagama borili da se odupru tim zlim anđelima i pokušavali sebi pomoći tako što su ustrajno prizivali Boga. Ali anđeli su ostavili one koji se nisu potrudili da sebi pomognu, i izgubila sam ih iz vida.

Dok su oni koji su se molili nastavljali sa svojim usrdnim vapajima, ponekad je Isusov zrak svetlosti dolazio do njih, ohrabrivao njihova srca i obasjavao njihova lica.

Pitala sam šta znači rešetanje koje sam videla. Pokazano mi je da će ono biti uzrokovano direktnim svedočanstvom koje je izneo savet Vernog Svedoka Laodikejcima. To će uticati na srce primaoca svedočanstva i navesti ga da uzvisi standard i izlije pravu istinu. Ovo otvoreno svedočanstvo neki neće podneti. Oni će ustati protiv toga, a to će izazvati rešetanje među Božjim narodom.

Videla sam da svedočanstvo Vernog Svedoka nije napola

uslišeno. Svečano svedočanstvo o kojem zavisi sudbina crkve o-lako je cenjeno, ako ne i potpuno zanemareno. Ovo svedočan-stvo mora delovati na duboko pokajanje, i svi koji ga istinski prime, pokoriće mu se i biti očišćeni.

Anđeo je rekao: „Popišite!“ Ubrzo sam začula glas koji je zvučao poput mnogih muzičkih instrumenata, a svi su zvučali u savršenom tonu, slatko i harmonično. Nadmašio je bilo koju mu-ziku koju sam ikada čula. Činilo se da je tako pun milosti, saosećanja i uzdižuće, svete radosti. Oduševio je celo moje biće. Anđeo je rekao: „Pogledaj!“ Pažnja mi je tada bila usme-rena na društvo koje sam ranije viđala, a koje je bilo silno izre-šetano. Prikazani su mi oni koje sam ranije videla kako plaču i mole se s mukom u duhu. Videla sam da se društvo anđela ču-vara oko njih udvostručilo i da su bili obučeni u oklop od glave do stopala. Kretali su se po tačnom redu, čvrsto kao četa voj-nika. Njihova lica su izražavala težak sukob koji su pretrpeli, mučnu borbu kroz koju su prošli. Ipak, njihove crte lica, obele-žene teškom unutrašnjom mukom, sada su sijale svetlošću i sla-vom neba. Oni su izvojevali pobeđu i to je iz njih izazvalo naj-dublju zahvalnost i svetu, posvećenu radost.

Broj ovog društva se smanjio. Neki su bili izrešetani i ostavljeni usput. Nemarni i ravnodušni koji se nisu pridružili o-nima koji su toliko cenili pobeđu i spasenje da bi se mučili, istra-javali i zalagali za to, nisu to ni dobili i ostali su u mraku, a nji-hov broj su odmah nadoknadili drugi koji su prihvatili istinu i stupili u redove. I dalje su se zli anđeli pritiskali oko njih, ali nisu mogli imati moć nad njima.

Čula sam kako oni obučeni u oklop govore istinu u velikoj sili. To je imalo efekta. Videla sam one koji su bili vezani; neke žene su vezivali njihovi muževi, a neku decu vezali su njihovi roditelji. Pošteni koji su bili držani ili sprečeni da čuju istinu,

sada su se željno hvatali za izgovorenu istinu. Svaki strah od njihovih rođaka je nestao. Samo istina je bila uzvišena za njih. Bila im je draža i dragocenija od života. Bili su gladni i žedni istine. Pitala sam šta je dovelo do ove velike promene. Anđeo je odgovorio: „To je pozna kiša; osveženje od prisutnosti Gospodnje; glasni poklič trećeg anđela.“

Velika sila je bila sa ovim odabranima. Anđeo je rekao: „Pogledaj!“ Moja pažnja je bila usmerena na zle ili nevernike. Svi su bili uzbuđeni. Revnost i sila s Božjim narodom su ih uzbudili i razbesnili. Zbrka, zbrka je bila na sve strane. Videla sam mere koje su preduzete protiv ovog društva, koje je imalo silu i svetlost Božju. Tama se zgusnula oko njih, a ipak su stajali, potvrđeni od Boga i uzdajući se u njega. Videla sam ih zbušnjene. Zatim sam ih čula kako iskreno viču Bogu. Danju i noću njihov vapaj nije prestajao. Čuo sam ove reči: „Tvoja volja, Bože, neka bude! Ako se može proslaviti tvoje ime, napravi put izlaza za svoj narod! Izbavi nas od pagana oko nas! Oni su nas odredili na smrt; ali tvoja ruka može doneti spasenje.“ Ovo su sve reči kojih se mogu setiti. Činilo se da imaju dubok osećaj svoje nedostojnosti i pokazuju potpunu potčinjenost Božjoj volji. Ipak, svi su, bez izuzetka, usrdno molili i borili se poput Jakova za izbavljenje.

Ubrzo nakon što su započeli svoj iskreni vapaj, anđeli bi sa sažaljenjem krenuli ka njihovom izbavljenju. Ali visoki anđeo zapovednik nije im dopustio. On je rekao: „Volja Božja još nije ispunjena. Moraju piti iz te čaše. Moraju biti kršteni tim krštenjem.“

Ubrzo sam začula Božji glas, koji je potresao nebo i zemlju. Dogodio se snažan zemljotres. Zgrade su se urušile i padale na sve strane. Tada sam čula pobjednički poklič, glasan, muzikalan i jasan. Pogledala sam ovo društvo koje je pre kratkog

vremena bilo u takvoj nevolji i ropstvu. Njihovo zarobljeništvo je okončano. Obasjala ih je veličanstvena svetlost. Kako su tada izgledali lepo. Sav umor i tragovi brige su nestali. Zdravlje i lepota su se videli na svakom licu. Njihovi neprijatelji, pagani oko njih, pali su kao mrtvi ljudi. Nisu mogli podneti svetlost koja je obasjala izbavljene, svete. Ova svetlost i slava su ostali na njima, sve dok se Isus nije video na oblacima nebeskim, a verno, prokušano društvo se u trenutku, u tren oka, promenilo iz slave u slavu. I grobovi su se otvorili i sveci su izašli, obučeni u besmrtnost, uzvikujući pobedu nad smrću i grobom, i zajedno sa živim svecima, bili su uzeti u susret svome Gospodu u zraku; dok su bogati, muzikalni uzvici slave i pobede bili na svakom besmrtnom jeziku, i izlazili sa svake posvećene, svete usne.

Vidi: Psalam 86; Osija 6:3; Hagaj 2:21-23; Matej 10:35-39, 20:23; Efescima 6:10-18; 1. Solunjanima 4:14-18; Otkrivenje 3:14-22.

Gresi Vavilona

Videla sam stanje različitih crkava otkako je drugi anđeo objavio njihov pad. One su sve više i više korumpirane; ipak oni nose ime da su Hristovi sledbenici. Nemoguće ih je razlikovati od sveta. Njihovi propovednici preuzimaju svoj tekst iz Reči, ali propovedaju ugladene stvari. Prirodno srce nema prigovora na ovo. Samo je duh i sila istine, i spasenje Hristovo, ono što je mrsko telesnom srcu. Ne postoji ništa u popularnoj službi što izaziva Sotonin gnev, tera grešnika da drhti ili na srce i savest donosi strašnu stvarnost suda koji će uskoro doći. Zli ljudi su uglavnom zadovoljni formom bez istinske pobožnosti i oni će pomoći i podržati takvu religiju. Anđeo je rekao: „Ništa manje od čitavog oklopa pravednosti ne može nadvladati i zadržati

pobedu nad silama tame.“ Sotona je potpuno zauzeo crkve kao telo. Govori se o ljudskim rečima i delima umesto o jasnim oštrim istinama Božje reči. Anđeo je rekao: „Prijateljstvo i duh sveta su u neprijateljstvu sa Bogom.“ Kada se istina u svojoj jednostavnosti i snazi, kakva je u Isusu, suprotstavi duhu sveta, ona odmah budi duh progonstva. Mnogi, veoma mnogi, koji se izjašnjavaju da su hrišćani, nisu upoznali Boga. Karakter prirodnog srca nije promenjen, a telesni um ostaje u neprijateljstvu sa Bogom. Oni su Sotonine verne slugе, iako su preuzeli drugo ime.

Videla sam da su, pošto je Isus napustio Sveto mesto nebeskog Svetilišta, i ušao iza druge zavese, crkve ostavljene kao i Jevreji; i punile su se svakom nečistom i mrskom pticom. Videla sam veliko bezakonje i podlost u crkvama, pa ipak se izjašnjavaju da su hrišćani. Njihovo ispovedanje, njihove molitve i apeli su odvratni u očima Božjim. Anđeo je rekao: „Njihove skupštine nisu miris za Boga.“ Sebičnost, prevaru i obmanu praktikuju bez ukora savesti. I preko svih ovih zlih osobina nabacuju ogrtač religije. Pokazan mi je ponos nominalnih crkava. Bog nije bio u njihovim mislima, već se njihov telesni um se zadržava na njima samima. Oni ukrašavaju svoja jada smrtna tela, a zatim gledaju sebe sa zadovoljstvom i užitkom. Isus i anđeli su ih gnevno gledali. Anđeo je rekao: „Njihovi gresi i oholost su doprli do neba. Njihova porcija je pripremljena. Pravda i presuda su dugo spavali, ali će se uskoro probuditi. Moja je osveta, i ja ću uzvratiti, govori Gospod. Strašne pretnje trećeg anđela će se ostvariti i oni će ispiti gnev Božji. Nebrojeno mnoštvo zlih anđela širi se po celoj zemlji. Crkve i verska tela su pretrpana njima. I oni sa oduševljenjem gledaju na verska tela; jer ogrtač religije pokriva najveće zločine i bezakonje.“

Celo nebo s negodovanjem posmatra ljudska bića, Božje

delo, svedeno na najnižu dubinu degradacije, i stavljeno na nivo sa životinjama od strane svojih bližnjih. I samoprolašeni sledbenici tog dragog Spasitelja čije je saosećanje uvek bilo ganuto dok je svedočio ljudskoj nevolji, zdušno se bave ovim ogromnim i teškim grehom, i bave se robovima i dušama ljudi. Anđeli su sve to zabeležili. Zapisano je u knjizi. Suze pobožnih robova i robinja, očeva, majki i dece, braće i sestara, sve su sakrivene na nebu. Agonija, ljudska agonija, prenosi se s mesta na mesto, kupuje i prodaje. Bog će obuzdati svoj gnev, ali još malo. Njegov bes gori prema ovom narodu, a posebno prema verskim telima koja odobravaju, i sama su se bavila ovom strašnom trgovinom. Takvoj nepravdi, takvom ugnjetavanju, takvoj patnji, mnogi navodni sledbenici krotkog i poniznog Isusa mogu svedočiti bezdušno ravnodušno. I mnogi od njih mogu sami naneti sa zadovoljstvom punim mržnje svu ovu neopisivu agoniju, a i pak se usuditi da obožavaju Boga. To je svečano ruganje, i Sotona se nad njim raduje, i prebacuje Isusu i njegovim anđelima takvu nedoslednost, govoreći, s paklenim trijumfom: „*Takvi su Hristovi sledbenici!*“

Ovi samoprolašeni hrišćani čitaju o stradanjima mučenika, a suze im teku niz obraze. Čude se da su ljudi ikada mogli imati srca tako otvrđnuta da upražnjavaju takve neljudske okrutnosti prema svojim bližnjima, dok u isto vreme drže svoje bližnje u ropstvu. I to nije sve. Oni prekidaju veze prirode i iz dana u dan surovo tlače svoje bližnje. Oni mogu naneti većinu neljudskih mučenja uz nemilosrdnu okrutnost, što bi se moglo uporediti sa okrutnošću papista i pagana prema Hristovim sledbenicima. Anđeo je rekao: „Paganima i papistima će biti lakše u dan izvršenja Božjeg suda nego takvim ljudima.“ Plač i patnje potlačenih doprli su do neba, a anđeli stoje zapanjeni tvrdokornom, neizrecivom, mučnom patnjom koju čovek po liku svog

Stvoritelja uzrokuje svom bližnjem. Anđeo je rekao: „Imena takvih ispisana su krvlju, ukrštena prugama i preplavljena mučnim, vrelim suzama patnje. Božja srdnja neće prestati sve dok ne učini da zemlja svetlosti popije ostatke čaše njegovog gneva, i dok ne naplati Vavilonu dvostruko. Učinite joj kao što je ona učinila drugima, vratite joj dvaput toliko, vratite joj dvostruko za njena dela! U čašu u kojoj je ona opojno piće mešala, sipajte joj dvostruko!“

Videla sam da će robovlasnik morati da odgovara za dušu svog roba kojeg je držao u neznanju; i svi gresi roba biće pohodeni na gospodaru. Bog ne može uzeti roba na nebo, koji je držan u neznanju i degradaciji, ne znajući ništa o Bogu ili Bibliji, ne bojeći se ničega osim biča svog gospodara, i što ne zauzima tako uzvišen položaj kao okrutne zveri njegovog gospodara. Ali on za njega čini najbolju stvar koju saosećajni Bog može učiniti. On ga pušta da bude kao da ga nije bilo; dok gospodar mora da pretrpi sedam poslednjih zala, a zatim izađe u drugom uskrsenju i pretrpi drugu, najstrašnju smrt. Tada će Božji gnev biti umiren.

Vidi: Amos 5:21; Rimljanima 12:19; Otkrivenje 14:9-10, 18:6.

Glasni poklič

Videla sam anđele kako žure tamo-amo po nebu. Spuštali su se na zemlju, pa opet uspinjali na nebo, pripremajući se za ispunjenje nekog važnog događaja. Tada sam videla još jednog moćnog anđela koji je dobio zadatak da se spusti na zemlju i ujedini svoj glas sa trećim anđelom, i dâ silu i snagu njegovoj poruci. Anđelu je data velika moć i slava, i dok je silazio, zemlja je bila obasjana njegovom slavom. Svetlost koja je išla ispred i

sledila za ovim anđelom, prodirala je posvuda, dok je on snažno vikao, snažnim glasom, govoreći: „Pade, pade Vavilon Veliki i postao je prebivalište demonima, izvor svake nečistote i skrovište svih nečistih i mrskih ptica!“ Poruka o padu Vavilona, kako ju je dao drugi anđeo, ponovo je data, uz dodatne pokvarenosti koje su ušle u crkve od 1844. Delo ovog anđela dolazi u pravo vreme i pridružuje se poslednjem velikom delu poruke trećeg anđela, dok naraste u glasan poklič. I Božji narod je svuda spreman da stoji u času iskušenja koji će uskoro dočekati. Videla sam veliko svetlo kako počiva na njima, i oni su se ujedinili u poruci, i neustrašivo velikom snagom objavili poruku trećeg anđela.

Anđeli su bili poslani da pomognu moćnom anđelu s neba, i čula sam glasove koji kao da su se čuli posvuda: „Izađite iz nje, narode moj, da ne budete saučesnici u njenim gresima i da vas ne zadese njene nevolje! Jer su se njeni gresi nagomilali do neba i Bog se setio njenih nepravednih dela.“ Činilo se da je ova poruka bila dodatak trećoj poruci i pridružila joj se, kao što se ponoćni poklič pridružio drugoj anđeoskoj poruci 1844. Slava Božja počivala je na strpljivim, svetim čekaocima, i oni su neustrašivo dali poslednje svečano upozorenje, proglašavajući pad Vavilona i pozivajući Božji narod da izađe iz njega, kako bi mogli izbeći njegovu strašnu propast.

Svetlost koja je bila bačena na one koji čekaju prodirala je svuda, a oni koji su imali svetla u crkvama, koji nisu čuli i odbili tri poruke, odgovorili su na poziv i napustili pale crkve. Mnogi su godinama bili odgovorni otkako su te poruke date, i svetlo ih je obasjalo, i imali su privilegiju da biraju život ili smrt. Neki su izabrali život i zauzeli stav sa onima koji čekaju svog Gospoda i drže sve njegove zapovesti. Treća poruka je bila da uradi svoj posao; svi su trebali biti testirani njome, a dragoceni su trebali

biti pozvani iz verskih tela. Moćna sila pokreće poštene, dok manifestacija sile Božje drži u strahu i obuzdavanju rođake i prijatelje, i oni se ne usuđuju, niti imaju moć da ometaju one koji osećaju delovanje Duha Božjeg na sebi. Poslednji poziv se prenosi čak i na siromašne robove, a pobožni među njima, poniznih izraza lica, izlivaju svoje pesme bezgranične radosti pred izgledom na njihovo srećno izbavljenje, a njihovi gospodari ih ne mogu obuzdati, jer ih strah i zaprepaštenje učutkuju. Silna se čuda čine, bolesni se isceljuju, a znamenja i čuda prate vernike. Bog je u delu, i svaki svetac, neustrašiv od posledica, sledi uverenja svoje savesti i sjedinjuje se sa onima koji drže sve Božje zapovesti; i oni pronose po inostranstvu treću poruku sa snagom. Videla sam da će se treća poruka završiti silom i snagom koja daleko prevazilazi ponoćni poklič.

Sluge Božje, obdareni snagom odozgo, obasjanih lica koja blistaju svetim posvećenjem, izašli su ispunjavajući svoje delo i objavljujući poruku s neba. Duše koje su bile rasute po religioznim telima odgovorile su pozivu, a dragoceni su žurili iz osuđenih crkava, kao što je Lot požurio iz Sodoma pre njegovog uništenja. Božji narod je bio opremljen i ojačan velikom slavom koja se izlila na njega u bogatom izobilju, pripremajući ga da izdrži čas iskušenja. Svuda sam čula mnoštvo glasova koji govore: „Ovde je istrajnost svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusu.“

Vidi: Postanje 19. poglavlje; Otkrivenje 14:12, 18:2-5.

Treća poruka se završava

Ukazano mi je na vreme kada se završavala poruka trećeg anđela. Božja sila počivala je na njegovom narodu. Oni su

obavili svoj posao i bili su spremni za težak čas koji je pred njima. Oni su primili poznu kišu, ili osveženje od prisustva Gospodnjeg, i živo svedočanstvo je oživelo. Poslednje veliko upozorenje je odjeknulo posvuda i uzburkalo je i razbesnilo stanovnike zemlje koji nisu hteli primiti poruku.

Videla sam anđele kako žure tamo-amo po nebu. Jedan anđeo se vratio sa zemlje sa pisarskim priborom uz sebe i javio Isusu da je njegovo delo obavljeno, da su sveci prebrojani i zapečaćeni. Tada sam videla Isusa, koji je služio pred kovčegom u kojem je bilo deset zapovesti, kako baca kadionicu. Podigao je ruke uvis, i jakim glasom rekao: „*Izvršeno je.*“ I sva anđeoska vojska skinula je svoje krune dok je Isus dao svečanu izjavu: „Ko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu. Ko je pogan, neka se i dalje pogani. A ko je pravedan, neka i dalje čini pravdu, i ko je svet, neka i dalje bude svet.“

Videla sam da se o svakom slučaju odlučuje na život ili smrt. Isus je izbrisao grehe svog naroda. On je primio svoje kraljevstvo i izvršeno je pomirenje za podanike njegovog kraljevstva. Dok je Isus služio u Svetilištu, trajao je sud za pravedne mrtve, a zatim i za pravedne žive. Podanici kraljevstva su bili sabrani. Jagnjetovo venčanje je bilo završeno. I kraljevstvo, i veličanstvo kraljevstva pod celim nebom, dato je Isusu, i naslednicima spasenja, i Isus je trebao vladati kao Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima.

Dok je Isus izlazio iz Svetinje nad svetinjama, čula sam zvonjavu zvona na njegovoj haljini, i dok je odlazio, oblak tame prekrpio je stanovnike zemlje. Tada nije bilo posrednika između krivca i uvređenog Boga. Dok je Isus stajao između Boga i krivog čoveka, narod je bio obuzdan; ali kada je Isus istupio između čoveka i Oca, obuzdavanje je uklonjeno i Sotona je imao kontrolu nad čovekom. Bilo je nemoguće da se pošasti izliju dok

je Isus služio u Svetilištu; ali kako je njegovo delo tamo završeno, kad se završi njegovo posredovanje, nema ničega što bi zaustavilo Božji gnev, i on se s besom lomi na nezaklonjenu glavu krivog grešnika koji je omalovažavao spasenje i mrzio u-kor. Sveti su u to strašno vreme, nakon završetka Isusovog posredovanja, živeli u očima svetog Boga bez posrednika. Svaki slučaj je odlučan, svaki dragulj izbrojen. Isus se zadržao na trenutak u vanjskom odeljenju nebeske Svetinje, a grehe koje je ispovedio dok je bio u Svetinji nad svetinjama, vratio je začetniku greha, Đavolu. On mora pretrpeti kaznu za ove grehe.

Tada sam videla Isusa kako skida svoju svešteničku odeću i oblači se u svoje najkraljevske haljine – na njegovoj glavi bilo je mnogo kruna, kruna u kruni – i okružen anđeoskom vojskom, napustio je nebo. Pošasti su padale na stanovnike zemlje. Neki su optuživali Boga i proklinjali ga. Drugi su pohrlili Božjem narodu i molili da ih pouče kako treba da izbegnu Božji sud. Ali sveci nisu imali ništa za njih. Poslednja suza za grešnicima je bila prolivena, poslednja mučna molitva upućena, poslednji teret je podnet. Slatki glas milosti više ih nije pozivao. Poslato je poslednje upozorenje. Kada su sveci, i celo nebo, bili zainteresovani za njihovo spasenje, oni nisu imali interesa za sebe. Život i smrt bili su pred njima. Mnogi su želeli život, ali se nisu trudili da ga dobiju. Nisu izabrali život, a sada nije bilo krvi pomirenja koja bi očistila grešnika. Nema samilosnog Spasitelja koji bi se založio za njih i zavapio: „Poštedi, poštedi grešnika još malo.“ Celo se nebo ujedinilo sa Isusom, kad su čuli strašne reči: „Izvršeno je, gotovo je.“ Plan spasenja je bio ostvaren. Ali malo njih je odlučilo da prihvati plan. I dok je slatki glas milosti utihnulo, obuzeo ih je strah i užas. Sa strašnom jasnoćom čuju: „Prekasno je! Prekasno je!“

Oni koji nisu cenili Božju reč žurili su amo-tamo. Lutali

su od mora do mora, i od severa do istoka, da traže reč Gospodnju. Anđeo je rekao: „Neće je naći. U zemlji vlada glad; ne glad za hlebom, niti žeđ za vodom, nego za slušanjem reči Gospodnjih.“ Šta ne bi dali za jednu reč odobrenja od Boga? ali ne, oni moraju gladovati i žedneti. Dan za danom su omalovažavali spasenje, a cenili zemaljsko zadovoljstvo i zemaljsko bogatstvo, više od svakog nebeskog poticaja i blaga. Oni su odbacili Isusa, i prezreli njegove svece. Prljavi moraju zauvek ostati prljavi.

Veliki deo zlih je bio jako razbešnjen, jer su patili od pošasti. Bio je to prizor strašne agonije. Roditelji su gorko prekovali svoju decu, a deca su kudila roditelje, braća sestre, a sestre braću. Glasni jauci čuli su se na sve strane: „Ti si me sprečio da primim istinu, koja bi me spasila od ovog strašnog časa.“ Narod se s gorkom mržnjom okrenuo na propovednike i korio ih govoreći im: „Niste nas upozorili. Rekli ste nam da ceo svet treba da se obrati, i vikali: Mir, mir, da utišamo svaki strah koji se probudio. Niste nam rekli za ovaj čas, a oni koji su nas upozoravali rekli ste da su fanatici i zli ljudi koji će nas upropastiti.“ Ali propovednici, videla sam, nisu pobjegli gnevu Božjem. Njihove patnje su bile deset puta veće od patnji njihovih ljudi.

Vidi: Ezekiel 9:2-11; Danilo 7:27; Osija 6:3; Amos 8:11-13; Otkrivenje 16. poglavlje, 17:14.

Vreme Jakovljeve muke

Videla sam svece kako napuštaju gradove i sela, udružuju se u društva i žive na najusamljenijim mestima. Anđeli su im obezbedili hranu i vodu; ali zli su patili od gladi i žeđi. Tada sam videla vodeće ljude na zemlji kako se zajedno savetuju, a Sotona i njegovi anđeli bili su zauzeti oko njih. Videla sam jedan spis i

njegove kopije raznesene po različitim delovima zemlje, sa naredbom da ukoliko sveci ne odbace svoju posebnu veru, odustanu od subote i poštuju prvi dan, oni bi bili slobodi da ih nakon takvog vremena predaju na smrt. Ali u to vreme sveci su bili mirni i staloženi, uzdajući se u Boga i oslanjajući se na njegovo obećanje da će im naći način da umaknu. Na nekim mestima, pre nego što je došlo vreme da se spis izvrši, zli su navalili na svece da ih ubiju; ali su se za njih borili anđeli u obliku ratnika. Sotona je želeo imati privilegiju da uništi svece Najvišega; ali Isus je naredio svojim anđelima da ih čuvaju, jer će Bog biti počašćen sklapanjem saveza s onima koji su držali njegov zakon pred očima neznabožaca oko njih, a Isus bi bio počašćen preobražajem vernih čekalaca, koji su ga tako dugo očekivali, a da ne vide smrt.

Ubrzo sam videla svece kako trpe velike duševne muke. Činilo se da su okruženi zlim stanovnicima zemlje. Svaki izgled je bio protiv njih. Neki su se počeli bojati da ih je Bog konačno ostavio da propadnu od ruke zlih. Ali da su im se oči mogle otvoriti, videli bi sebe okružene Božjim anđelima. Zatim je došlo mnoštvo ljutih zlih ljudi, a zatim masa zlih anđela, koji su požurivali zle da pogube svece. Ali kada bi pokušali da im se približe, prvo bi morali da prođu pored ove čete moćnih, svetih anđela, što je bilo nemoguće. Anđeli Božji terali su ih da se povuku, a takođe su uzrokovali i zle anđele koji su ih pritiskali da padnu unazad. Bio je to čas užasne, strašne agonije za svece. Danonoćno su vapili Bogu za spasenje. Po spoljašnjem izgledu nije bilo mogućnosti da pobegnu. Zli su već počeli trijumfovati i vikali: „Zašto vas vaš Bog ne izbavi iz naših ruku? Zašto ne idete gore i spasite svoje živote?“ Sveci se nisu obazirali na njih. Oni su se rvali sa Bogom poput Jakova. Anđeli su čeznuli da ih izbave; ali moraju još malo pričekati i ispiti čašu i krstiti se tim

krštenjem. Anđeli, verni onom što im je povereno, čuvali su stražu. Došlo je vreme kada je Bog trebao pokazati svoju silnu moć i slavno ih osloboditi. Bog ne bi dopustio da se njegovo ime izvrcé ruglu među neznabošcima. Za slavu svog imena izbavio bi svakog od onih koji su ga strpljivo čekali i čija su imena bila zapisana u knjizi.

Ukazano mi je unazad na vernog Noju. Padala je kiša, došao je potop. Noje i njegova porodica su ušli u arku i Bog ih je zatvorio. Noje je verno upozorio stanovnike starog sveta, dok su mu se oni rugali i ismejavali. I dok su se vode obrušavale na zemlju, i dok su se jedni za drugim davili, ugledali su onu arku s kojom su se toliko zabavljali, kako sigurno plovi po vodama, čuvajući vernog Noju i njegovu porodicu. Tako sam videla da će Božji narod, koji je upozorio svet na njegov nadolazeći gnev, biti oslobođen. Oni su verno upozorili stanovnike zemlje, i Bog neće dopustiti da zli unište one koji su očekivali prenošenje, i koji se neće pokloniti dekretu zveri, niti primiti njen žig. Videla sam da bi, ako bi zlima bilo dopušteno da ubijaju svete, Sotona i sva njegova zla vojska, i svi koji mrze Boga, bili zadovoljni. I o, kakvo bi to vreme trijumfa bilo za njegovo sotonsko veličanstvo, da ima moć, u poslednjoj završnoj borbi, nad onima koji su tako dugo čekali da vide Onoga koga su voleli. Oni koji su se rugali ideji da sveci idu gore, svedočiće o Božjoj brizi za njegov narod i njihovom slavnom oslobođenju.

Dok su sveci napuštali gradove i sela, progonili su ih zli. Oni su podigli svoje mačeve da ubiju svece, ali su se slomili i pali nemoćni kao slamka. Anđeli Božji štitili su svece. Dok su danonoćno vapili za izbavljenjem, njihov vapaj je izašao pred Boga.

Vidi: Postanje 6 i 7, 32:24-28; Psalam glava 91; Matej 20:23; Otkrivenje 13:11-17.

Izbavljenje svetih

U ponoć je Bog odlučio da izbavi svoj narod. Dok su se zli rugali oko njih, iznenada se pojavilo Sunce, sijajući u svojoj snazi, a Mesec je stao. Zli su sa čuđenjem posmatrali prizor. Znakovi i čuda su usledili u brzom nizu. Činilo se da je sve skrenulo sa svog prirodnog toka. Sveti su sa svečanom radošću gledali znake svog oslobođenja.

Reke su prestale da teku. Tamni, teški oblaci su se podigli i sudarali jedni s drugima. Ali postojalo je jedno jasno mesto ustaljene slave, odakle je dolazio glas Božji, kao mnoge vode, koje su potresle nebo i zemlju. Dogodio se snažan zemljotres. Grobovi su se otvorili, a oni koji su umrli u veri pod porukom trećeg anđela, držeći subotu, izašli su iz svojih prašnjavih kreveta, proslavljeni, da čuju savez mira koji je Bog trebao sklopiti s onima koji su držali njegov zakon.

Nebo se otvaralo i zatvaralo, i bilo je u komešanju. Planine su se tresle poput trske na vetru i bacale razbijene stene svuda okolo. More je ključalo kao lonac i bacalo kamenje na kopno. I dok je Bog govorio o danu i času Isusovog dolaska, i predavao večni savez svome narodu, izgovorio je jednu rečenicu, a zatim zastao, dok su reči kružile zemljom. Božji Izrael je stajao sa svojim očima uperenim prema gore, slušajući reči koje su dolazile iz Jehovinih usta, i prolamale se zemljom kao udari najjače grmljavine. Bilo je strašno svečano. Na kraju svake rečenice sveti su uzvikivali: „Slava! Aleluja!“ Njihova lica bila su obasjana Božjom slavom; i zablistali su slavom kao i Mojsijevo lice kada je sišao sa Sinaja. Zli nisu mogli gledati na njih zbog slave. I kada je beskrajni blagoslov bio izrečen onima koji su poštovali Boga, držeći njegovu subotu svetom, začuo se snažan pobeđnički poklič nad zveri i nad njenim likom.

Tada je počeo jubilej, kada zemlja treba da se odmori. Videla sam kako se pobožni rob diže u trijumfu i pobedi, i otresa okove koji su ga vezali, dok je njegov zli gospodar bio u zbnjenosti i nije znao šta da radi; jer zli nisu mogli razumeti reči glasa Božjeg. Ubrzo se pojavio veliki beli oblak. Na njemu je sedio Sin čovečji.

Ovaj oblak kada se prvi put pojavio u daljini, izgledao je veoma mali. Anđeo je rekao da je to znak Sina Čovečjeg. I kako se oblak približavao zemlji, mogli smo da vidimo izuzetnu slavu i veličanstvenost Isusovu dok je jahao da pobedi. Sveta pratnja anđela, sa svojim sjajnim, blistavim krunama na glavama, ispratila ga je na putu. Nijedan jezik ne može opisati slavu tog prizora. Živi oblak veličanstva i nenadmašne slave prišao je još bliže i jasno smo mogli videti ljupku Isusovu osobu. Nije nosio krunu od trnja, već je kruna slave krasila njegovo sveto čelo. Na njegovoj odeći i bedrima bilo je ispisano ime, **KRALJ KRALJEVA I GOSPODAR GOSPODARA**. Oči su mu bile kao plamen vatre, stopala su mu bila kao fini mesing, a glas mu je zvučao kao mnogi muzički instrumenti. Lice mu je bilo sjajno kao podnevno sunce. Zemlja je zadrhtala pred njim, a nebesa su se razdvojila kao svitak kada se savije, i svaka planina i ostrvo su se pomerili sa svojih mesta. „Kraljevi zemaljski, velikaši, vojni zapovednici, bogataši, moćnici i svaki rob i svaki slobodnjak sakrili su se u pećine i među gorske stene. Govorili su gorama i stenama: Padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga koji sedi na prestolu i Jagnjetovog gneva! Jer došao je veliki dan njegovog gneva i ko može opstati?“

Oni koji su malo pre hteli uništiti vernu Božju decu sa zemlje, morali su svedočiti slavu Božju koja je počivala na njima. Videli su ih proslavljene. I usred svih strašnih prizora čuli su glasove svetaca u radosnoj napetosti, govoreći: „Evo, ovo je

Bog naš, njega smo čekali, i on će nas spasiti.“ Zemlja se snažno zatresla dok je glas Sina Božjeg dozivao usnule svece. Oni su se odazvali pozivu i izašli obučeni u slavnu besmrtnost, vičući: „Pobeda! pobeda! nad smrću i grobom. O smrti, gde je tvoj žalac? O grobe, gde je tvoja pobeda?“ Tada su živi sveci, i oni uskrsli, podigli svoje glasove u dugom, oduševljenom pobedničkom pokliču. Ta bolesna tela koja su sišla u grob izašla su u besmrtnom zdravlju i snazi. Živi sveti su se promenili u trenutku, u tren oka, i sustigli uskrsle, i zajedno susreli svog Gospodina u zraku. O kako veličanstven sastanak. Prijatelji koje je smrt razdvojila, bili su ujedinjeni, da se nikada više ne rastanu.

Sa obe strane kočije od oblaka bila su krila, a ispod njih živi točkovi; i dok su se kočija od oblaka kretala naviše, točkovi su vikali: „Svet,“ a krila, dok su se kretala, vikala su: „Svet,“ i svita svetih anđela oko oblaka vikala je: „Svet, svet, svet je Gospod Bog Svemoćni.“ I sveti u oblaku povikaše: „Slava, Ali-luja.“ I kola su se odvezla u sveti grad. Pre ulaska u sveti grad, sveci su bili raspoređeni na savršenom kvadratu, s Isusom u sredini. Bio je visoko iznad svetaca, a glava i ramena bili su iznad anđela. Njegov veličanstven oblik i ljupko lice mogli su videti svi u kvadratu.

Vidi: 2. Kraljevima 2:11; Isaija 25:9; 1. Korinćanima 15:51-55; 1. Solunjanima 4:13-17; Otkrivenje 1:13-16, 6:14-17, 19:16.

Nagrada svetih

Tada sam videla kako veliki broj anđela donosi iz grada slavne krune; kruna za svakog sveca s njegovim imenom ispisanim na njoj; i dok je Isus dolazio po krune, anđeli su mu ih prikazali, a ljupki Isus je svojom desnom rukom stavljao krune na

glave svetaca. Na isti način, anđeli su doneli harfe, a Isus ih je takođe poklonio svecima. Anđeli zapovednici prvo su započeli notu, a onda se svaki glas podigao u zahvalnu, srećnu hvalu, i svaka ruka je vešto prelazila preko žica harfe, odašiljajući melodičnu muziku u bogatim i savršenim zvukovima. Onda sam videla kako Isus vodi otkupljenu četu do gradskih vrata. Uhvatio je kapiju i vratio je na njene blistave šarke, i pozvao narode koji je čuvao istinu da uđu unutra. U gradu je bilo svega što je moglo goditi oku. Bogatu slavu su svuda videli. Tada je Isus pogledao svoje otkupljene svece; lica su im bila blistava slavom; i dok je upirao svoje oči pune ljubavi u njih, rekao je svojim jakim, muzikalnim glasom: „Gledam trud svoje duše i zadovoljan sam. Ova bogata slava je vaša u kojoj ćete večno uživati. Vašim tugama je kraj. Neće više biti smrti, ni tuge, ni plača, ni bola.“ Videla sam kako se otkupljena vojska klanjala i bacala svoje blistave krune pred Isusove noge, a zatim, dok ih je njegova ljupka ruka podizala, dodirnuli su svoje zlatne harfe, i ispunili celo nebo svojom bogatom muzikom i psmama Jagnjetu.

Zatim sam videla Isusa kako vodi otkupljenu vojsku do drveta života, i opet smo čuli njegov ljupki glas, raskošniji od bilo koje muzike koja je ikada pala na uho smrtnika, govoreći: „Lišće ovog drveta je za isceljenje narodima. Pojedite sve.“ Na drvetu života bilo je najlepše voće, koje su sveci mogli slobodno jesti. U Gradu je bio najslavniji tron, a ispod prestola je tekla čista reka vode života, bistra kao kristal. Sa obe strane ove reke života bilo je drvo života. Na obalama reke bilo je prekrasno drveće koje je davalo plodove koji su bili dobri za hranu. Jezik je previše slab da bi pokušao opisati nebo. Dok se prizor uzdiže preda mnom, gubim se u čuđenju; i zanesena neverovatnim sjajem i blistavom slavom, spustila sam pero i uzviknula: „O, kakva ljubav! Kakva čudesna ljubav!“ Najuzvišeniji jezik ne može

opisati slavu neba, niti neuporedivu dubinu ljubavi Spasitelja.

Vidi: Isaija 53:11; Otkrivenje 21:4, 22:1-2.

Zemlja opustošena

Tada sam pogledala zemlju. Zli su bili mrtvi, a njihova tela su ležala na licu zemlje. Stanovnici zemlje pretrpeli su Božji gnev u sedam poslednjih zala. Grizli su svoje jezike od bola i proklinjali Boga. Lažni pastiri bili su upadljivi objekti Jehovinog gneva. Oči su im se istrošile u rupama, a jezici u ustima, dok su stajali na nogama. Nakon što su sveci izbačeni Božjim glasom, bes opakog mnoštva okrenuo se na međusobne obračune. Činilo se da je zemlja preplavljena krvlju, a mrtva tela su bila s jednog kraja zemlje na drugi.

Zemlja je bila u veoma pustom stanju. Gradovi i sela, potreseni zemljotresom, ležali su u gomilama. Planine su pomerene sa svojih mesta, ostavljajući velike pećine. More je izbacilo rastrgane stene na zemlju, a stene su bile istrgnute iz zemlje i razbacane po celoj njenoj površini. Zemlja je izgledala kao pusta divljina. Veliko drveće je iskorenjeno i razbacano po zemlji. Ovde je Sotonin dom, sa njegovim zlim anđelima, kroz 1000 godina. Ovde će biti zatočeni, lutati gore-dole preko razvaljene površine zemlje, i gledati posledice njihove pobune protiv Božjeg zakona. U učincima prokletstva koje je izazvao može uživati kroz 1000 godina. Ograničen sam na Zemlju, on neće imati privilegiju da se kreće na druge planete, da iskušava i uznemirava one koji nisu pali. Sotona u ovom vremenu izuzetno pati. Od svog pada, njegove zle osobine su bile u stalnom ispoljavanju. Tada mu se oduzima moć i on se ostavlja da razmišlja

o udelu kako je postupao od svog pada i da sa trepetom i užasom iščekuje strašnu budućnost, kada mora da strada za sve zlo koje je učinio i da bude kažnjen za sve grehe koje je učinio.

Zatim sam čula trijumfalne pokliče od anđela i od otkupljenih svetaca, koji su zvučali kao deset hiljada muzičkih instrumenata, jer ih Đavo više ne uznemirava i iskušava, a stanovnici drugih svetova su slobodni od njegovog prisustva i njegovih iskušenja.

Tada sam videla prestole, a Isus i otkupljeni sveci sedili su na njima; i sveci su vladali kao kraljevi i sveštenici pred Bogom, i zli mrtvi su bili suđeni, i njihova dela su upoređivana sa knjigom zakona, rečju Božjom, i suđeni su prema delima učinjenim u telu. Isus je, u jedinstvu sa svetima, odmerio zlima deo koji moraju pretrpeti, prema njihovim delima; i to je bilo zapisano u Knjizi smrti i zavedeno pored njihovih imena. Sotoni i njegovim anđelima su takođe sudili Isus i sveci. Sotonina kazna trebala je biti daleko veća od kazne onih koje je prevario. Toliko je premašio njihovu kaznu da se nije moglo porediti sa njihovom. Nakon što su svi oni koje je prevario nestali, Sotona je još dugo trebao živeti i patiti.

Nakon što je suđenje zlim mrtvima završeno, na kraju hiljadu godina, Isus je napustio Grad, a za njim je krenuo voz anđeoske vojske. Sa njim su išli i sveci. Isus je sišao na jednu veliku i silnu planinu, koja se, čim su je njegove noge dotakle, razdvojila i postala golema ravnica. Zatim smo podigli pogled i ugledali veliki i prelepi Grad, sa dvanaest temelja, dvanaest kapija, po tri sa svake strane, i anđela na svakoj kapiji. Vikali smo: „Grad! Veliki grad! Silazi od Boga sa neba!“ I sišao je u svoj svojoj velelepности i blistavoj slavi, i spustio se u ogromnoj ravnici koju je Isus pripremio za njega.

Vidi: Zaharija 14:4-12; Otkrivenje 20:2-6, 20:12, 21:10-27.

Drugo uskrsenje

Tada su Isus i sva sveta svita anđela, i svi otkupljeni sveci, napustili Grad. Sveti anđeli su okružili Isusa i ispratili ga na put, a za njim je išao voz otkupljenih svetaca. Tada je Isus u strahovitom, strašnom veličanstvu pozvao zle mrtve; i dok su izlazili sa istim nejakim, bolesnim telima koja su otišla u grob, kakav prizor! kakva scena! Prilikom prvog uskrsenja svi su izašli u besmrtnom cvatu; ali u drugom, tragovi prokletstva su vidljivi na svima. Kraljevi i plemeniti ljudi na zemlji izlaze sa zlim i niskim, učeni i neuki zajedno. Svi gledaju Sina Čovečjega; i upravo oni ljudi koji su prezirali i rugali se Isusu, i udarali ga trskom, i koji su stavili trnov venac na njegovo sveto čelo, gledaju ga u svom njegovom kraljevskom veličanstvu. Oni koji ga pljuvali u času njegovog suđenja, sada se okreću od njegovog prodornog pogleda i od slave njegovog lica. Oni koji su mu zabili klinove kroz ruke i noge, sada gledaju na tragove njegovog raspeća. Oni koji su mu zabili koplje u bok, vide tragove svoje okrutnosti na njegovom telu. I oni znaju da je upravo on onaj koga su razapeli i ismejali u njegovoj agoniji kada je bio na izdijanju. A onda se javlja jedan dugi i dugotrajni jauk agonije, dok beže da se sakriju od prisustva Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima.

Svi se nastoje sakriti u stenama i zaštititi se od strašne slave onoga koga su nekada prezirali. Pošto su svi obuzeti i ophrvani njegovim veličanstvom i njegovom neizmernom slavom, oni jednodušno podižu svoje glasove i sa strašnom jasnoćom uzvikuju: „Blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje.“

Tada Isus i sveti anđeli, u pratnji svih svetih, ponovo odlaze u Grad, a gorka jadikovka i naricanje osuđenih zlih ispujavaju zrak. Tada sam videla da je Sotona ponovo započeo svoj

posao. Prolazio je među svojim podanicima, slabe i nemoćne činio jakima, a onda im je rekao da su on i njegovi anđeli moćni. Zatim je pokazao na nebrojene milione koji su podignuti. Tu su bili moćni ratnici i kraljevi koji su bili vrlo vešti u borbi i koji su osvajali kraljevstva. I bilo je moćnih divova i ljudi koji su bili hrabri i nikada nisu izgubili bitku. Bio je tu ponosni, ambiciozni Napoleon čiji je približavanje izazivalo drhtanje kraljevstava. Stajali su ljudi vrlo visokog rasta, dostojanstvenog, uzvišenog držanja, koji su pali u borbi. Pali su dok su bili žedni osvajanja. Dok izlaze iz svojih grobova, nastavljaju sa tokom svojih misli tamo gde je prestao smrću. Oni poseduju isti duh za osvajanje koji je vladao kada su pali. Sotona se savetuje sa svojim anđelima, a onda sa onim kraljevima i pobednicima i moćnicima. Zatim baca pogled na ogromnu vojsku i govori im da je četa u Gradu mala i slaba, i da mogu ići gore i zauzeti taj Grad, proterati njegove stanovnike, i sami posedovati njegovo bogatstvo i slavu.

Sotona ih uspeva prevariti i svi odmah počinju da se pripremaju za bitku. Oni konstruišu ratno oružje; jer u toj ogromnoj vojsci ima mnogo veštih ljudi. A onda sa Sotonom na čelu, mnoštvo ide dalje. Kraljevi i ratnici slede odmah za Sotonom, a mnoštvo ih sledi u četama. Svaka četa ima vođu, a red se poštuje dok marširaju preko razbijene površine zemlje do svetog Grada. Isus zatvara vrata Grada, a ova ogromna vojska ga okružuje i postavlja se u borbeni red. Pripremili su sve vrste ratnih sredstava, očekujući žestok sukob. Raspoređuju se oko Grada. Isus i sva anđeoska vojska sa blistavim krunama na glavama, i svi sveci sa svojim sjajnim krunama, uspinju se na vrh zida Grada. Isus govori s veličanstvom i kaže: „Gledajte, grešnici, nagradu pravednima! I gledajte, moji otkupljeni, platu zlih!“ Ogromno mnoštvo gleda slavno društvo na zidinama

Grada. I dok svedoče o sjaju njihovih blistavih kruna, i vide njihova lica ozarena slavom, odražavajući Isusov lik, a zatim gledaju nenadmašnu slavu i veličanstvo Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima, njihova hrabrost nestaje. Osećaj blaga i slave koje su izgubili, obrušava se na njih, i oni imaju osećaj da je plata za greh smrt. Oni vide sveto, srećno društvo koje su prezreli, zaodenuće slavom, čašću, besmrtnošću i životom večnim, dok su oni izvan Grada sa svim podlim i gnusnim stvarima.

Vidi: Matej 23:29; Otkrivenje 6:15-16, 20:7-9, 22:12-15.

Druga smrt

Sotona juri u sredinu i pokušava podstaknuti mnoštvo na akciju. Ali oganj od Boga s neba je pljuštao na njih, i velikani, i moćni ljudi, i plemeniti, i siromašni i jadni ljudi, svi su nestali zajedno. Videla sam da su neki brzo uništeni, dok su drugi patili duže. Oni su kažnjeni prema delima učinjenim u telu. Neki su goreli mnogo dana, i sve dok je deo njih bio nespaljen, sav osećaj patnje je bio prisutan. Anđeo reče: „Crv života neće umreti; njihova vatra se neće ugasiti sve dok postoji najmanje čestice za nju.“

Ali Sotona i njegovi anđeli dugo su patili. Sotona ne samo da je snosio težinu i kaznu svojih greha, već su gresi čitave otkupljene vojske bili stavljeni na njega; a takođe mora da pati zbog propasti duša koju je prouzrokovao. Tada sam videla da su Sotona i sva zla vojska uništeni i da je Božja pravda zadovoljena; i sva anđeoska vojska, i svi otkupljeni sveci, u sav glas rekoše: „Amin!“

Anđeo je rekao: „Sotona je koren, njegova deca su

grane. Sada se spaljuju koren i grane. Umrli su večnom smrću. Oni nikada neće imati uskrsenje, a Bog će imati čist univerzum.“ Tada sam pogledala i videla vatru koja je progutala zle, spalivši smeće i čisteći zemlju. Opet sam pogledala i videla zemlju pročišćenu. Nije bilo ni jednog znaka prokletstva. Razbijena i neravna površina zemlje sada je izgledala kao ravna, prostrana ravnica. Čitav Božji svemir je bio čist, a velika borba zauvek je okončana. Kud god smo pogledali, sve na čemu je oko počivalo, bilo je lepo i sveto. I sva vojska otkupljenih, stari i mladi, veliki i mali, baciše svoje blistave krune pred noge svog Iskupitelja, i pokloniše se pred njim u obožavanju, i pokloniše se onome koji živi u vekove vekova. Prekrasna Nova Zemlja, sa svom svojom slavom, bila je večna baština svetaca. Kraljevstvo, i vlast, i veličanstvo kraljevstva pod celim nebom, tada je dato svecima Najvišega koji su ga trebali posedovati uvek i zauvek.

Vidi: Isaija 66:24; Danilo 7:26-27; Marko 9:43-48; Otkrivenje 20:9-15, 21:1, 22:3.
